151. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2002

LIAHONA

Lion House ved årtusindskiftet, **af Grant Romney Clawson**

Lion House blev opført i 1856 i Salt Lake City og er opkaldt efter præsident Brigham Young – med tilnavnet Herrens løve. Han fik dette tilnavn i Nauvoo, efter han havde holdt en brandtale. Ældste Wilford Woodruff skrev i sin dagbog: »Løven brølede igen i aften.«

151. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2002

LIAHONA

2 Indholdsfortegnelse for aprilkonferencen 2002 og Unge Pigers årlige møde

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

4 Kirken går fremad
Præsident Gordon B. Hinckley

7 Børn
Præsident Boyd K. Packer

10 Tiendeloven
Ældste Earl C. Tingey

13 Udvikling af indre styrke
Mary Ellen W. Smoot

15 »Følg mig«
Ældste Joseph B. Wirthlin

19 Skjulte kiler
Præsident Thomas S. Monson

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

23 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Thomas S. Monson

24 Rapport fra Kirkens revisionsafdeling
Wesley L. Jones

25 Statistisk rapport 2001
F. Michael Watson

26 Fuld omvendelse bringer lykke
Ældste Richard G. Scott

29 Sande venner
Ældste Henry B. Eyring

32 Lydighed baseret på tro
Ældste R. Conrad Schultz

34 Vær lærevillig
Ældste Robert R. Steuer

36 Evangeliet i vores liv
Ældste Dallin H. Oaks

39 Hellig jeres gerning
Ældste Neal A. Maxwell

PRÆSTEDØMMETS MØDE

42 Bliv mænd som har Guds Ånd
Ældste L. Tom Perry

46 Den vej vi kalder livet
Ældste Ben B. Banks

48 At blive til stor nytte for vore medmennesker
Ældste Spencer J. Condie

51 Det sker ikke for mig
Præsident James E. Faust

54 De beder, og de handler
Præsident Thomas S. Monson

58 Personlig værdighed til at udøve præstedømmet
Præsident Gordon B. Hinckley

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

62 Bønnens livline
Præsident James E. Faust

69 Den anden fortabte søn
Ældste Jeffrey R. Holland

72 Til dit bedste
Biskop Richard C. Edgley

74 Kærlighedens sprog
Gayle M. Clegg

77 Ud af mørket til sit underfulde lys
Ældste Robert D. Hales

80 Vi lever i tro
Præsident Gordon B. Hinckley

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

83 Så sikker en grundvold
Ældste Russell M. Nelson

87 Evigt liv i Kristus Jesus
Ældste John M. Madsen

89 Nogle grundlæggende lærdomme fra Joseph Smiths historie
Ældste Carlos H. Amado

91 Barmhjertighed: Fuldkommen og evig kærlighed
Ældste Gene R. Cook

94 Føl Herrens kærlighed
Bonnie D. Parkin

95 Muligheden for at tjene
Ældste Gerald N. Lund

97 Jeg går, hvor du sender mig hen
Ældste William R. Walker

98 Rigets fredelige anliggender
Ældste M. Russell Ballard

101 Vi ser til Kristus
Præsident Gordon B. Hinckley

UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

103 Stå på hellige steder
Sharon G. Larsen

105 Styrk hjemmet og familien
Carol B. Thomas

108 Hold faklen højt
Margaret D. Nadauld

111 Vejen til fuldkommenhed
Præsident Thomas S. Monson

64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

115 De talte til os

116 Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

116 Hjælpekilder til undervisning

122 Kirkenyt

TALERE I ALFABETISK ORDEN

Amado, Carlos H. 89
Ballard, M. Russell 98
Banks, Ben B. 46
Clegg, Gayle M. 74
Condie, Spencer J. 48
Cook, Gene R. 91
Edgley, Richard C. 72
Eyring, Henry B. 29
Faust, James E. 51, 62
Hales, Robert D. 77
Hinckley, Gordon B. 4, 58, 80, 101
Holland, Jeffrey R. 69
Larsen, Sharon G. 103
Lund, Gerald N. 95
Madsen, John M. 87
Maxwell, Neal A. 39
Monson, Thomas S. 19, 23, 54, 111
Nadauld, Margaret D. 108
Nelson, Russell M. 83
Oaks, Dallin H. 36
Packer, Boyd K. 7
Parkin, Bonnie D. 94
Perry, L. Tom 42
Schultz, R. Conrad 32
Scott, Richard G. 26
Smoot, Mary Ellen W. 13
Steuer, Robert R. 34
Thomas, Carol B. 105
Tingey, Earl C. 10
Walker, William R. 97
Wirthlin, Joseph B. 15

EMNEINDEKS

Arbejde 111
Barmhjertighed 91
Bedrag 32
Begær 69
Beskyttelse 7
Bøn 54, 62, 74, 80, 89, 105
Børn 7, 74
Den selvsupplerende uddannelsesfond 4
Discipel 15, 111
Disciplin 111
Eksempel 29, 42, 108
Enhed 13
Evigt liv 87
Familie 62, 105
Forberedelse 48
Forpligtelse 39, 97
Forsone 19
Forsoning 72, 83
Fred 98
Frelsesplanen 72, 83
Fristelse 15, 51
Gavmildhed 69
Gæstfrihed 4
Hellige steder 103
Hellighed 103
Helligånden 29, 34, 42, 46, 77, 103
Historie, Kirkens 4
Hjem 105
Hjælpeforeningen 13, 94
Indvielse 39
Jesus Kristus 15, 36, 62, 77, 87, 98, 101
Kiler 19
Konvertering 26
Kristi lys 77, 98
Kærlighed 7, 29, 69, 74, 91
Lydighed 10, 32, 34, 36
Lykke 26, 46, 74, 111
Lys 77, 80
Lærdom 111
Lærvillighed 34
Meditation 89
Misbrug 58
Missionering, 54
Misundelse 69
Modgang 72
Mørke 77
Mål 46
Offer 15, 105
Omvendelse 26
Potentiale 51
Profeter 42, 95
Præstedømmet 42, 58
Retskaffenhed 108
Sandhed 83, 89
Selvdisciplin 51
Skrifterne 89
Smith, Joseph 89
Standarder 108
Stolthed 32
Styrke 13
Sømmelighed 108
Taknemmelighed, 91, 94, 111
Tempeltjeneste 83
Tiende 10, 80
Tilgivelse 19, 98
Tilstedeværelse i Kirken 36, 89
Tjeneste 13, 36, 48, 69, 95
Tro 26, 32, 48, 51, 54, 62, 72, 80, 101
Underdanighed 39, 95
Undervisning 7
Valg 46
Velsignelser 10, 54
Venlighed 58
Venskab 29
Vidnesbyrd 10, 87, 94, 97, 101
Vækst, Kirkens 4
Værdighed 58
Ydmyghed 34
Ærbødighed 103

Juli 2002 151. årgang. Nummer 7
LIAHONA 22987 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
July 2002 Vol. 151 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

OPTAGELSE AF KONFERENCEN KAN KØBES

Optagelse af konferencens møder kan købes på mange sprog på distributionscentre, som regel inden for to måneder efter konferencen. På s. 126 i dette nummer er der oplysninger om generalkonferencen på DVD.

KONFERENCETALER PA INTERNETTET

Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge www.lds.org.

BUDSKABER TIL HJEMMEUNDERVISNING OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos dem, I besøger, som budskaber til hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PA OMSLAGET

Forsiden: Foto: Craig Dimond. *Bagsiden:* Foto: Jed Clark.

FOTOS VED KONFERENCEN

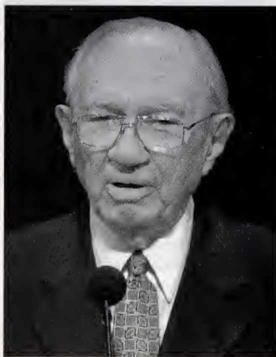
Fotos er taget af Craig Dimond, Jed Clark, Kelly Larsen, Ellie Carter, Robert Casey, Tamra Ratieta, Allexis Duce, Mark Hedengren, Richard Romney, Arnie Angle og Casey McFarland.

Mødet lørdag formiddag
6. april 2002

Kirken går fremad

Præsident Gordon B. Hinckley

Ingen anden kirke, som er fremkommet i USA er vokset så hurtigt eller blevet så udbredt … Det er et fænomen uden fortilfælde.

Kære brødre og søstre, det er vidunderligt at mødes med jer igen til en stor, verdensomspændende konference for Kirken.

For 172 år siden i dag mødtes Joseph Smith og hans fæller i en beskeden bjælkehytte på Peter Whitmers gård i den stille landsby Fayette i staten New York og organiserede Kristi Kirke.

Fra den beskedne begyndelse er der sket noget helt usædvanligt. Dette værks historie har været storslået. Vores folk har gennemgået enhver form for lidelse. Deres ofre har været ubeskrivelige. Deres indsats har været umådelig og helt utrolig. Men ud af denne smelteovn er der kommet noget storslået. I dag står vi på et sted, hvor vi kan se resultatet af alle disse år og kan se omkring os.

Fra de oprindelige seks medlemmer er der kommet en enorm familie af tilbedere, 11 millioner eller flere. Fra den stille landsby er kommet en bevægelse, som i dag er spredt ud over 160 nationer over hele jorden. Det er blevet den femte største kirke i USA. Det er en usædvanlig udvikling. Flere medlemmer af Kirken bor uden for dette land end i det. Dette er også bemærkelsesværdigt. Ingen anden kirke, som er fremkommet i USA er vokset så hurtigt eller blevet så udbredt. I denne vidtbredte kirke er der medlemmer fra mange nationer, som taler mange sprog. Det er et fænomen uden fortilfælde. Efterhånden som Kirkens historie har udviklet sig, er der fremkommet et smukt mønster. Det kommer til udtryk i lykkelige og vidunderlige menneskers liv. Det peger mod, at der stadig vil ske meget forunderligt.

Da vore medlemmer først kom til denne dal for 155 år siden, så de med profetisk syn en storslået fremtid. Men sommetider spekulerer jeg over, om de virkelig fornemmede omfanget af den drøm, som den ville udvikle sig til.

Kirkens hovedsæde ligger i denne by, som for nylig var vært for de 19. Olympiske Vinterlege. Vi traf en bevidst beslutning om, at vi ikke ville udnytte dette som en tid eller et sted til at missionere, men vi var overbevist om, at fra denne store begivenhed ville der komme meget

godt for Kirken. De store bygninger, som vi har her – templet, Tabernaklet, dette storslåede Konferencecenter, Joseph Smith-bygningen, slægtshistoriske faciliteter, Kirkens Administrationsbygning, Kirkens Kontorbygning, vore velfærdsfaciliteter og snesevis af kirker i denne dal – kunne ikke overses af dem, som gik på gaderne i denne og nabobyerne. Som Mike Wallace engang sagde til mig: »Disse bygninger bevidner noget solidt.«

Og foruden dette havde vi fuldstændig tillid til vore medlemmer, de mange tusind, som virkede som frivillige i dette store arrangement. De

Tabernakelkoret sang for en fuld sal ved et møde ved aprilkonferencen 2002.

ville være pålidelige; de ville være venlige, de ville være informerede; de ville være hjælpsomme. Vore medlemmers enestående og tydelige evne til at tale mange sprog fra hele verden ville vise sig at være et umådeligt aktiv, langt større end man kunne finde noget andet sted i verden.

Ja, det lykkedes alt sammen. Gæsterne kom i hundredtusindvis. Nogle kom mistænksomme og tøvende, gamle og falske indtryk var stadig i deres tanker. De kom med en følelse af, at de kunne blive fanget i en uønsket situation af religiøse fanatikere. Men de fandt noget, som de aldrig havde forventet. De opdagede ikke blot den vidunderlige natur i dette område med de storslåede bjerge og dale, de fandt ikke blot den vidunderlige ånd ved internationale konkurrencer, når de er bedst, men de fandt skønhed i denne by. De fandt værter, som var elskværdige, imødekommende og ivrige efter at hjælpe dem. Jeg ønsker ikke at give indtryk af, at denne gæstfrihed var begrænset til vore medlemmer. Hele lokalsamfundet gik sammen i en overvældende gæstfrihed. Men ud af alt dette kom der noget vidunderligt for denne kirke. Repræsentanter for medierne, som så ofte er en barsk og hårdhudet gruppe, talte og skrev med meget få undtagelser både rosende og korrekt beskrivende om en enestående kultur, som de fandt her, om de mennesker, som de mødte og var sammen med, om den gæstfrihed, som de oplevede.

TV bragte billederne til milliarder af mennesker over hele jorden. Aviser og tidsskrifter bragte den ene historie efter den anden.

Tusinder og titusinder spadserede hen over Tempelpladsen, beundrede det majestætiske Herrens hus, sad i Tabernaklet og lyttede til korets uforlignelige musik. Flere tusinde fyldte dette store Konferencecenter for at se en vidunderlig forestilling

om Kirken og dens verdensomspændende mission. Andre tusinder besøgte det slægtshistoriske center. Medierne blev betjent i Joseph Smith-bygningen. Vi blev interviewet til TV, radio og aviser af korrespondenter fra mange dele af dette land og fra hele verden. Jeg er blevet fortalt, at der var næsten 4.000 historier om Kirken alene i den tyske presse.

Georgie Anne Geyer er en fremtrædende skribent i USA, hvis rubrik trykkes i mange aviser. Hun skrev således: »Hvordan i alverden kunne en stat, som stort set er domineret af mormoner, gøre noget så dristigt som at være vært for en international sammenkomst af format? Ville verden frivilligt komme til en stat, hvis dominerende religion beder sine medlemmer om at afstå fra alkohol, tobak og tilmed koffein – de tre grundpiller ved internationale konferencer?«

Og derpå fortsatte hun med at citere Raymond T. Grant, som var kunstnerisk direktør for den olympiske kunstfestival. Han talte om åbningsceremonien og sagde: »›Faktisk var 98 % af hele staben frivillige, og det er helt enormt. De fleste blev faktisk slet ikke betalt. Det er en usædvanlig historie, og jeg vil gerne kæde den direkte sammen med mormonkulturen. Som katolik fra New York fandt jeg det interessant, at Brigham Young, grundlæggeren af mormonernes bosættelser i Utah, byggede et teater før noget andet.‹

Han fortsatte med at remse op: Staten har seks dansetrupper; flere klaverer og harper sælges i Utah end noget andet sted i USA; Mormontabernakelkoret har [360] medlemmer; og den første Steinwayforhandler i Utah … begyndte så tidligt som i 1862. I Utah er udgifterne pr. person i undervisningssektoren en af de laveste – alligevel opnår de høje eksamensresultater. ›Det har været fascinerende for mig at møde denne kultur.‹«

Miss Geyer afsluttede sin historie med at skrive: »Det er ganske enkelt en blanding af alvorlig og ærlig religion, af familier, som opdrager deres børn og insisterer på at skabe de bedste kulturelle tilbud kombineret med den mest moderne teknologi og en generelt fornuftig måde at organisere sig og styre staten på. Kort sagt, det er en moderne blanding af det gamle Amerika« (»Salt Lake City and State of Utah Reveal Themselves to the World«, *Salt Lake Tribune*, 15. februar 2002, A15).

Hvis der var tid, kunne jeg give jer mange citater fra verdens erfarne journalister, som skrev meget rosende.

Var der noget negativt? Ja, selvfølgelig. Men det var meget begrænset. Vi havde personlige samtaler med præsidenter, med ambassadører, med ledere i erhvervslivet og på mange andre områder.

I 1849 – to år efter vore medlemmer kom hertil og efter opdagelsen af guld i Californien – var mange mismodige. De havde kæmpet for at vride en tilværelse ud af den tørre jord. Græshopper havde ædt deres afgrøder. Vintrene var kolde. Mange tænkte på at rejse til Californien og blive rige. Præsident Young stod foran dem og opfordrede dem til at blive og lovede dem, at »Gud mildner klimaet, og vi vil bygge en by og et tempel til den allerhøjeste Gud på dette sted. Vi vil udvide vores kolonier mod øst og vest, mod nord og mod syd, og vi vil bygge små og store byer i hundredvis, og tusinder af hellige vil indsamles her fra jordens nationer. Dette vil blive nationernes store hovedvej. Konger og kejsere og de ædle og vise fra hele jorden vil besøge os her« (*Brigham Young, The Man and His Work*, s. 128).

Vi har set opfyldelsen af denne profeti her først på året. Jeg behøver ikke at sige, at jeg er lykkelig over det, der er sket. Disse gæster oplevede en smagsprøve på den enestående kultur i dette samfund. Vi tror, at det er værd at bevare kultur. Jeg roser og takker vore medlemmer, som har deltaget i så stort antal og så villigt, og jeg roser og takker også alle andre, som arbejdede sammen på at gøre dette til en vidunderlig og særdeles betydningsfuld begivenhed.

Nu ønsker jeg at tale ganske kort om et eller to andre områder.

Da jeg talte om Brigham Young, mindede det mig om Den selvsupplerende uddannelsesfond, som vi har oprettet. Det er kun et år siden, at jeg første gang talte om den ved vores generalkonference. Bidrag fra gavmilde sidste dages hellige har forvisset os om, at dette foretagende nu har et solidt grundlag. Vi behøver stadig mere, men det er allerede demonstreret, at der vil komme meget godt ud af dette foretagende. Unge mænd og kvinder i mindre privilegerede egne af verden, unge mænd og kvinder, som for det meste er hjemvendte missionærer, vil blive i stand til at få en god uddannelse, som vil hæve dem ud af fattigdommens sump, hvor deres forfædre fortvivlet har kæmpet i generationer. De vil gifte sig og gå fremad med færdigheder, som vil gøre dem i stand til at tjene gode penge og indtage deres plads i samfundet, hvor de kan yde betragtelige bidrag. De vil ligeledes udvikle sig i Kirken, indtage ansvarsfulde stillinger og opdrage børn, som vil fortsætte i troen.

Jeg har kun tid til at læse et vidnesbyrd. Det kommer fra en ung mand, som er blevet velsignet af dette program.

Han siger: »Det er så vidunderligt, at jeg ikke mere behøver blot at drømme om en uddannelse eller min fremtid. Herren har ryddet vejen for mig, og jeg gør noget!

Jeg studerer nu ved en god teknisk skole i vores land, hvor jeg uddanner mig til at blive computertekniker … Ved at studere, opdager jeg mine evner. Den disciplin, jeg lærte på min mission, hjælper mig med at få succes … Aldrig før har nogen ung mand følt sig mere velsignet, end jeg gør. Det selvsupplerende uddannelsesfond har styrket min tro på Herren Jesus Kristus. Nu mere end nogensinde føler jeg det ansvar, som evangeliet lægger på mig, for at forberede mig til at blive et bedre medlem, en bedre leder og en bedre far …

Min kære mor, som har ofret så meget, bliver så bevæget, når hun om aftenen beder, at hun græder af taknemmelighed til Herren …

Nu forestiller jeg mig, at min by bliver velsignet på grund af mig. Jeg forestiller mig Kirken med ledere, som har økonomisk stabilitet, og som kan støtte Herrens værk af hele deres evne, sind og styrke. Jeg ser Kirken blomstre. Jeg glæder mig til at stifte min egen familie og undervise dem, så vi kan være uafhængige. Derfor må jeg afslutte min uddannelse. Jeg vil derpå hurtigt tilbagebetale mit lån for at hjælpe mine medmennesker … Jeg er taknemmelig for Frelserens nåde. Han bevarer os virkelig med sin kærlighed.«

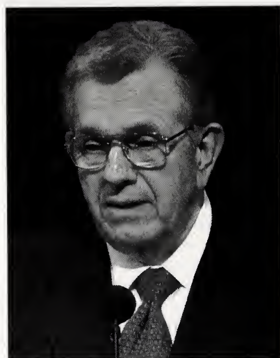
Og sådan går det, mine brødre og søstre. Idet dette store værk går frem over hele jorden, velsigner vi nu omkring 2400 unge mennesker. Andre vil blive velsignet.

Må Herren velsigne jer og os alle hver især, mens vi glæder os over vores mulighed for at være en del af denne store sag i denne vidunderlige tid i Herrens værk, det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Børn

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

I det, vi tror på, i det, vi underviser i, er der råd, befalinger, ja, tilmed advarsler om, at vi skal beskytte, elske, udvise omsorg og »lære [børn] at vandre på sandhedens … veje« (Mosiah 4:15).

For mange år siden i Cuzco, højt oppe i Andesbjergene i Peru, afholdt ældste A. Theodore Tuttle og jeg et nadvermøde i et smalt, aflangt rum med en dør ud til gaden. Det var aften, og det var meget koldt.

Mens ældste Tuttle talte, stod en lille dreng på måske seks år i døren. Han var nøgen bortset fra en laset bluse, som gik ham til knæet.

Til venstre for os var der et lille bord med en tallerken med brød til nadveren. Dette lasede gadebarn så brødet og sneg sig langsomt langs væggen hen mod det. Han var næsten helt henne ved bordet, da en kvinde yderst på bænken så ham. Med en irettesættende rysten på hovedet sendte hun ham ud i mørket. Jeg sukkede indvendigt.

Senere kom drengen tilbage. Han krøb langs væggen, så skiftevis på brødet og mig. Han var næsten fremme, hvor kvinden igen kunne se ham. Jeg rakte mine arme frem, og han løb hen til mig. Han sad på mit skød.

Næsten symbolsk satte jeg ham på ældste Tuttles plads. Efter afslutningsbønnen løb han til min sorg ud i mørket igen.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg præsident Spencer W. Kimball om ham. Han blev dybt rørt og talte om det i en konferencetale. Han fortalte andre om det og sagde til mig mere end en gang: »Den oplevelse har langt større betydning, end du endnu har forstået.«

Jeg har aldrig glemt dette lille gadebarn. Mange gange har jeg i Sydamerika ledt efter ham blandt folks ansigter. Når jeg tænker på ham, husker jeg andre som ham.

På en kold aften efter anden verdenskrig på en jernbanestation i det sydlige Japan hørte jeg et bank på togvinduet. Der stod en dreng iklædt den samme lasede bluse med en klud svøbt om en hævet kæbe og hele hovedet dækket af fnat. Han havde en rusten konservesdåse og en ske i hånden – symbolet på den forældreløse tigger. Mens jeg forsøgte at åbne døren for at give ham nogle penge, begyndte toget at køre. Jeg glemmer aldrig den sultne, lille dreng, som stod ude i kulden og løftede sin tomme konservesdåse.

Der lå en syg, lille 6-7-årig dreng på hospitalet ved en af statens skoler for indianere. Han havde feber, og næsen løb. Jeg åbnede en pakke

fra hans mor, som boede mange hundrede kilometer væk i et reservat. Sendt i en papkasse, der havde indeholdt reservedele til biler, som hun utvivlsomt havde fået fra reservatets butik, lå nogle Navajo-brød og nogle stykker fårekød – en julegave til hendes lille dreng.

For nylig så jeg i nyhederne den lange, velkendte kø af flygtninge. Blandt dem var der som sædvanlig børn, som bar på børn. Et barn sad ovenpå en stor bylt, som dets mor bar. Mens de langsomt og tavst bevægede sig fremad, så hun ind i kameraet. Dette alvorlige, lille sorte ansigt og disse store sorte øjne syntes at spørge: »Hvorfor?«

Børn er fortiden, nutiden og fremtiden, smeltet sammen til et. De er uendeligt dyrebare. Hver gang et barn fødes, oplever verden en fornyelse af uskyld.

Jeg tænker hele tiden på og beder for børn, for unge og deres forældre.

For nylig deltog jeg i et nadvermøde, som en gruppe handicappede børn stod for. Hver enkelt havde nedsat hørelse, nedsat syn eller var mentalt underudviklet. Ved siden af hver sad en teenager, som var deres ledsager. De sang og spillede for os. Foran os på første række stod en ung pige, som med tegnsprog kommunikerede til dem bag os, som ikke kunne høre.

Jenny bar et kort vidnesbyrd. Derpå talte begge hendes forældre. De fortalte om den fortvivlelse, de oplevede, da de fandt ud af, at deres barn aldrig ville få et normalt liv. De fortalte om de uendelige prøvelser i hverdagen, som fulgte. Når andre stirrede eller lo, lagde Jennys brødre beskyttende deres arme om hende. Moderen fortalte os så om den kærlighed og fuldkomne glæde, som Jenny bragte ind i familien.

Disse forældre havde lært, at »efter megen trængsel kommer velsignelsen« (L&P 103:12). Jeg så dem knyttet sammen af prøvelser og forvandlet til det pure guld – sande sidste dages hellige.

De fortalte os, at Jenny adopterer fædre. Så da jeg trykkede hendes hånd, sagde jeg: »Jeg er bedstefar.«

Hun så op på mig og sagde: »Det kan jeg godt se!«

Der er intet i skrifterne, intet i det, vi udgiver, intet i det, vi tror på eller underviser i, som på nogen måde tillader forældre eller nogen anden at forsømme, misbruge eller mishandle vore egne eller andres børn.

I skrifterne, i det, vi udgiver, i det, vi tror på, i det, vi underviser i, er der råd, befalinger, ja, tilmed advarsler om, at vi skal beskytte, elske, udvise omsorg og »lære [børn] at vandre på sandhedens … veje« (Mosiah 4:15). At forråde dem er fuldstændig utænkeligt.

Blandt de alvorligste advarsler og straffe i åbenbaringerne er de, som vedrører små børn. Jesus sagde: »Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb« (Matt 18:6).

På profeten Mormons tid var der nogle, som ikke forstod, at små børn er »ulastelige for Gud« (Mosiah 3:21) og »er levendegjort i Kristus« (Moroni 8:12). De ønskede at døbe små børn. Mormon sagde, at de »fornægter Kristi barmhjertighed og tilsidesætter hans forsoning og hans forløsnings kraft« (Moroni 8:20).

Mormon irettesatte dem strengt og sagde: »Den, som tror, at små børn behøver dåb, er i bitterheds galde og i syndens bånd; thi han har hverken tro, håb eller kærlighed; og derfor måtte han fare ned til helvede …

Se, jeg taler med frimodighed, eftersom jeg har myndighed fra Gud« (Moroni 8:14, 16).

Først når et barn opnår alderen for ansvarlighed, som Herren har fastsat til otte år (se L&P 68:27), er deres dåb nødvendig. Før den alder er de uskyldige.

Børn bør ikke ignoreres eller forsømmes. De må absolut ikke misbruges eller mishandles. Børn må ikke efterlades eller fremmedgøres af skilsmisse. Forældre har ansvaret for at sørge for deres børn.

Herren har sagt: »Alle børn har krav på at blive forsørget af forældrene, til de er myndige« (L&P 83:4).

Vi skal sørge for deres fysiske, åndelige og følelsesmæssige behov. Mormons Bog lærer os: »Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed« (Mosiah 4:14).

Intet kan sammenlignes med en far, som er ansvarlig, og som derefter lærer sine børn ansvarlighed. Intet kan sammenlignes med en mor, som er til stede hos børnene og kan trøste og berolige dem. Kærlighed, beskyttelse og ømhed er alt sammen af umådelig værdi.

Herren har sagt: »Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

Alt for ofte efterlades en enkelt forælder til alene at opdrage børnene. Herren har en måde at styrke den forælder til alene at klare det, som burde være to forældres ansvar.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab (til venstre); præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab venter på indledningen til et konferencemøde.

For begge forældre er det en forfærdelig fejltagelse bevidst at efterlade deres børn.

Jeg tænker ofte på en anden dreng. Vi mødte ham ved en seminarafslutning i en fjerntliggende by i Argentina. Han var pænt klædt og så sund og rask ud.

Eleverne kom frem gennem midtergangen op på forhøjningen. Der var tre ret høje trin. Han kunne ikke klare det første trin, for hans ben var for korte. Han var dværg.

Da bemærkede vi bag ham to fremragende unge mænd, som trådte frem, en på hver side, og løftede han elegant op på forhøjningen. Da ceremonien var overstået, løftede de ham ned igen og gik ud sammen med ham. De var hans venner og vågede over ham. Denne dreng kunne ikke nå det første trin uden at blive løftet af sine venner.

De, der kommer ind i Kirken, kommer åndeligt talt som børn. De har brug for nogen – nogle venner – til at løfte dem op.

Hvis vi fastsætter trinene efter dåb, så de kun kan klares af dem med lange, stærke ben, så ignorerer vi det, som Herren har sagt i åbenbaringerne. Profeterne har fortalt os, at vi »burde være lærere« og undervise i »begyndelsesgrundene i Guds ord«, for de »har brug for mælk og ikke fast føde …

… Men den faste føde er for de fuldvoksne, som ved stadig brug har opøvet deres evner, så de kan skelne mellem godt og ondt« (Hebr 5:12, 14).

Apostlen Paulus skrev: »Jeg gav jer mælk, ikke fast føde for den kunne I endnu ikke tåle, og det kan I heller ikke nu« (1 Kor 3:2).

I en åbenbaring modtaget i 1830, lige før Kirken blev organiseret, advarede Herren: »Thi de kan ikke tåle fast føde nu, men de må have mælk; derfor må de ikke vide disse ting, for at de ikke skal omkomme« (L&P 19:22).

Vi må være forsigtige, så vi ikke gør det første trin for højt eller udarbejder det for dem, der har stærke, lange ben, og efterlader de andre uden en ven til at løfte dem op.

Da nogle disciple irettesatte dem, som havde medbragt små børn, sagde Jesus: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres« (Matt 19:14).

Da hans disciple spurgte, hvordan de burde være, placerede Jesus et lille barn i deres midte (se Matt 18:2-3). I skal »blive som et lille barn, ellers kan I ingenlunde arve Guds rige« (3 Nephi 11:38).

I mit sind, hjerte og sjæl er der en dybfølt bekymring for børn og deres forældre.

I årenes løb har jeg spekuleret på, hvad præsident Kimball mente, da han mindede mig om gadebarnet i Cuzco og gentog: »Den oplevelse har langt større betydning, end du endnu har forstået.« En dag tilføjede han: »Du havde en nation på dit skød.«

Nu, hvor jeg er 77 år, forstår jeg, hvad præsident Kimball så; jeg ved, hvad han mente. Den dreng i Cuzco og ham i Japan og de andre børn over hele verden påvirker dybt, hvad jeg tænker, og hvad jeg føler, og hvad jeg inderligt beder om. Jeg tænker konstant på små børn og deres forældre, som kæmper med

at opdrage dem i disse stadig mere urolige tider.

Ligesom mine brødre har jeg rejst over hele verden. Ligesom mine brødre har jeg siddet på tillidsposter i uddannelsessektoren, i erhvervslivet, i det offentlige og i Kirken. Jeg har skrevet bøger og ligesom dem modtaget anerkendelser, titler, certifikater og plaketter. Sådanne anerkendelser skyldes vores position og er ufortjente.

Når jeg skal vurdere værdien af sådanne anerkendelser, så er der en ting, som jeg værdsætter højere end alt andet – mere end alt andet tilsammen – det, der betyder mest for mig, er, hvordan vore sønner og døtre og deres ægtefæller behandler deres børn, samt hvordan vore børnebørn dernæst behandler deres små.

Når det gælder forståelse af vores forhold til vor himmelske Fader, så er det, som min hustru og jeg har lært som forældre og bedsteforældre, der er af størst værdi, noget vi har lært fra vore børn.

Den velsignelse er kommet til mig som en gave fra min hustru. Herren sagde om sådanne kvinder: En hustru er givet til en mand »for at de skulle mangfoldiggøre og opfylde jorden ifølge min befaling og opfylde den forjættelse, min Fader gav, før verdens grundvold blev lagt, og for deres ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskesjæle; thi heri fortsættes min Faders værk, at han kan blive forherliget« (L&P 132:63).

Med kvinder som dette som mødre til børnene ser vi, hvorfor Herren åbenbarede, »at store ting kan fordres af deres fædres hænder« (L&P 29:48).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt, og at kraften i det er at velsigne små børn. Jeg beder oprigtigt om, at børn og unge og deres forældre må modtage Helligåndens gave, som vil være en vejledning og en beskyttelse for dem, at den i deres hjerte vil bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Guds Søn, Faderens Enbårne. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Tiendeloven

Ældste Earl C. Tingey
De Halvfjerds' Præsidium

Herren har indført tiendeloven som indtægtsloven for sin kirke … Det er også en lov, hvorved vi viser vores loyalitet over for Herren.

Sidste jul fik jeg en særlig gave af min mor. I disse mange år havde hun omhyggeligt gemt en lille bog, som jeg for første gang fik af mine forældre i 1944, da jeg var 10 år.

Dette er bogen. Det er en dagbog, og i den blev jeg bedt om ugentligt at bogføre mine indtægter og udgifter.

For eksempel har jeg for den 29. juli 1944 skrevet, at jeg begyndte ugen med at have 24,05 dollar i rede penge, og jeg tjente 7 dollar ved at arbejde på vores familiegård. Af udgifter brugte jeg 5 cent til slik, 3,45 dollars til en anskaffelse, 20 cent til en biograftur og 2,37 dollar til tøj til mig selv. Jeg investerede også 20 dollar i en krigsobligation og betalte 70 cent i tiende. Ved ugens afslutning havde jeg 4,28 dollar.

Jeg kan huske, at jeg spurgte min far, om min løn på 25 cent i timen kunne blive forhøjet. Men når jeg tænker på, at en biograftur kostede 20 cent, og slik kun kostede 5 cent, forstår jeg, at jeg sikkert blev overbetalt.

Da jeg bladrede gennem denne dagbog, der er mere end 50 år gammel, lagde jeg mærke til, at hver uge i årene 1944 og 1945, betalte jeg tiende i form af 10 procent af min indkomst den pågældende uge. I december 1944 skrev jeg, at jeg havde betalt 12,35 i tiende det år – en fuld tiende.

Det var der og på den måde, jeg lærte at betale tiende.

Min hustru og jeg lærte vore børn, hvor vigtigt det var at lægge tiende til side hver uge, når de fik lommepenge eller tjente penge ved at passe børn eller udføre særlige opgaver. De lagde deres tiende i en lille æske. På fastesøndagen gav de deres tiende til biskoppen. De lærte også om pengenes værdi ved at spare en god del af deres indkomst op til en kommende mission og uddannelse.

Vore børnebørn følger nu samme model.

Lad os lære vore børn dette princip og sørge for, at de ser os betale tiende. Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Vore børn skal, så snart de er gamle nok til at tjene penge, belæres om at betale deres tiende, så deres navn kan blive skrevet i Herrens lovs bog.«[1]

Da jeg var barn i Primary, lærte vi dette digt:

Hvad er en tiende?
Jo, nu skal du høre:
Ti øre af en krone,
en øre af en tiøre.

Læren om at betale tiende er som en rød tråd vævet ind i skrifterne. Abraham betalte tiende til Melkisedek.[2] Israels børn fik at vide, at de skulle bringe deres tiende til Herren.[3] Det skriftsted, der oftest bliver citeret om emnet tiende, findes i Malakias' Bog:

»Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: ›Hvordan bedrager vi dig?‹ Med tiende og afgifter.

Bring hele jeres tiende til forrådskammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelser uden mål over jer, siger Hærskarers Herre.«[4]

Størrelsen af den tiende, vi betaler, er den mest fuldkomne og rimelige ordning, som jeg kender til. Den er en tiendedel af vores indkomst. Alle, fra de fattigste til de rigeste, betaler den samme procentdel. Kristus belærte om dette princip i beretningen om enkens skærv:

»Og Jesus satte sig over for tempelblokken og så på, hvordan folkeskaren lagde penge i blokken. Der var mange rige, som gav meget.

Så kom der en fattig enke, som gav to småmønter af et par øres værdi.

Jesus kaldte da disciplene hen til sig og sagde til dem: ›Sandelig, siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken.

For de har alle givet af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af.‹«[5]

En skærv er en meget lille mønt. Det var den mindste bronzemønt, som jøderne anvendte. Den var en fireogtresindstyvendedel af en romersk sølvskilling.

I denne uddeling har Herren indført tiendeloven som finansloven for sin kirke. Uden den kunne vi ikke virkeliggøre Herrens evige hensigter.

Medlemmer og besøgende ankommer til Konferencecentret for at deltage i et konferencemøde.

Det er også en lov, hvorved vi viser vores loyalitet over for Herren og viser, at vi er værdige til privilegier, ordinancer og velsignelser.

For nylig var jeg i Independence i Missouri og følte behov for at køre en time mod nord til Far West. De sidste dages hellige grundlagde Far West i 1836 som et tilflugtssted fra forfølgelse. Far West blev amtets hovedby med omkring 3.000 til 5.000 indbyggere. Det var Kirkens hovedsæde for en tid. Mine egne forfædre boede der.

Da jeg ankom til Far West og så mig omkring, kunne jeg se bølgende kornmarker. Der var ingen by, ingen veje eller bygninger. Der var kun en fredfyldt, græsbevokset tempelgrund med fire hjørnesten, omsluttet af et beskedent hegn.

I 1838 blev de hellige fordrevet fra Far West. Joseph Smith og andre blev anholdt og ført til det nærliggende Liberty Jail. Der vansmægtede de i seks måneder under de mest forfærdelige forhold, man kan forestille sig. Mine forfædre led frygteligt i Far West og mistede næsten livet.

Mens jeg stod i Far West og forestillede mig det, som det engang så ud, åbnede jeg mine skrifter og læste afsnit 119 i Lære og Pagter. Denne åbenbaring blev givet gennem profeten Joseph Smith i Far West den 8. juli 1838 midt under disse forfølgelser.

»Og dette er begyndelsen til mit folks tiende.

Og derefter skal de, som således har betalt tiende, betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig, for mit hellige præstedømme, siger Herren.«[6]

Jeg tænke ved mig selv, at tiendeloven ikke kunne været blevet modtaget af Kirkens medlemmer på et mindre gunstigt tidspunkt end dengang. Men de tog imod den, og medlemmerne begyndte at efterleve denne nye lov i en tid, hvor de mistede deres ejendomme og i nogle tilfælde livet. Mens jeg var i Far West, fik jeg et åndeligt vidnesbyrd om tiendeloven, som var stærkere og dybere, end jeg nogen sinde før havde følt det.

Jeg vil gerne give et råd til de mange tusinde medlemmer, som tilslutter sig Kirken i vor tid som følge af vore missionærers flittige indsats. Udøv jeres tro. Betal jeres tiende. Denne lov er måske anderledes end den, som I var vant til, før I blev døbt. Men intet af det, I som nyomvendte gør, forbereder jer mere fuldstændigt til at kunne nyde de vidunderlige velsignelser, som venter jer – nemlig templets velsignelser – end at betale jeres tiende.

Og ligeledes et lille råd til missionærerne. Undervis jeres undersøgere i tiende på en sådan måde, at de får et vidnesbyrd om dette vidunderlige princip i evangeliet.

Joseph F. Smiths mor var kendt som »enkefru Smith«. Hun var enke efter Hyrum Smith, som led martyrdøden sammen med profeten Joseph. Hun irettesatte engang den tiendesekretær, som sagde, at hun på grund af sin fattigdom ikke behøvede at betale sin tiende. Hun sagde: »Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Ved at holde den og andre love, forventer jeg at blive begunstiget og være i stand til at forsørge min familie.«[7]

Blev hun begunstiget? Hendes søn og barnebarn blev præsidenter for Kirken, og hendes efterkommere omfatter i dag et medlem af De Tolv Apostles Kvorum og mange fremtrædende ledere i Kirken.

Om sin mor har Joseph F. Smith engang sagt, at hun betalte »tiende af hendes får og kvæg, det tiende pund af hendes smør, hendes tiende kylling, hendes tiende æg, tiende svin, tiende kalv, det tiende føl – der blev betalt tiende af alt, hvad hun opdrættede.«[8]

Jeg underviste engang en gruppe kirkeledere i Afrika i tiendeloven. En bror sagde: »Ældste Tingey, hvordan kan jeg betale tiende, når jeg ikke har nogen indtægt?« Jeg spurgte til hans situation og fandt ud af, at han havde en stor familie på syv eller otte børn og var arbejdsløs. Jeg spurgte ham om, hvordan forsørgede sin familie. Han sagde, at han havde en lille have, og at han opdrættede gæs. Jeg spurgte: »Hvad gør gæssene?« Han svarede: »De lægger æg.« Jeg svarede: »Hvad nu hvis du en morgen fandt 10 gåseæg i gæssenes reder?« Der tændtes et lys i hans sjæl. »Så kunne jeg tage et æg og give det til min grenspræsident,« svarede han. Han forstod, at han kunne betale fuld tiende.

Når vi betaler og lærer vore børn at betale tiende, opbygger vi en familie, som er dybt forpligtet til at indgå og overholde tempelpagterne. De herligste af alle de velsignelser, vi modtager i dette liv og i evighederne, er de velsignelser, vi får ved at vide, at vores familie er beseglet for al evighed. I dag opdager nogle måske, at de nægter sig selv disse privilegier, fordi de ikke betaler tiende. Til dem, som befinder sig i denne situation, er mit råd, at I skal udøve jeres tro, sætte Herren på prøve og betale jeres tiende.

I og jeres familie kommer til at føle en særlig fred, der overgår al forstand, når I betaler fuld tiende. I finder ud af, at al frygt vedrørende økonomi og forsørgelse af jeres familie svinder bort. I får vished om, at jeres himmelske Fader elsker jer.

Jeg er taknemmelig for, at mine forældre lærte mig at betale tiende. Jeg vidner ydmygt om, at tiendebetaling er et sandt princip i Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 195.
2. Se 1 Mos 14:20.
3. Se 5 Mos 12:6.
4. Mal 3:8, 10.
5. Mark 12:41-44.
6. L&P 119:3-4.
7. *Evangeliske lærdomme*, s. 193.
8. *Evangeliske lærdomme*, s. 193.

Udvikling af indre styrke

Mary Ellen W. Smoot
Nyligt afløst hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen

Hvordan bliver I og jeg så omvendt til sandheden, så fulde af tro, stole så meget på Gud, at vi er i stand til udholde prøvelser og endda blive styrket af dem?

På vegne af mine rådgivere og Hjælpeforeningens hovedbestyrelse hilser vi Kirkens medlemmer over hele jorden og især kvinderne, som ved deres trofasthed og hengivenhed ofrer deres tid og talenter for at velsigne den enkelte og familier verden over.

I den velsignelse, som præsident Gordon B. Hinckley gav mig, da jeg blev indsat, talte han om den tjeneste, som Hjælpeforeningen kan yde. Han sagde: »Dette er en fantastisk organisation, måske den største og ældste af sin slags i hele verden. Dens mission er at gøre godt og at hjælpe dem i sorg og nød, at fremelske uddannelse, god hjemkundskab og andre evner hos kvinder over hele verden.«

Som vores vejviser har vi Hjælpeforeningens erklæring, inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte og besøgslærerindeprogrammet. Disse værktøjer er omhyggeligt blevet evalueret og bliver nu anvendt til at hjælpe søstre med at udvide deres indre styrke gennem tjeneste og enhed.

For at vise den slags indre styrke, som jeg taler om, vil jeg gerne fortælle jer historien om Susanna Stone Lloyd, som i en alder af 26 forlod England i 1856 og rejste alene til Utah. Som det eneste medlem af sin familie, der tilsluttede sig Kirken, rejste Susanna med Willies håndkærrekompagni. Som så mange andre pionerer udholdt hun livstruende sult, sygdom og udmattelse.

Da Susanna ankom til Saltsødalen, lånte hun et spejl for at gøre sig selv mere præsentabel. Trods sine bedste anstrengelser fortæller hun: »Jeg skal aldrig glemme, hvordan jeg så ud. Nogle af mine gamle venner kunne ikke kende mig.«[1] Da hun havde solgt sit eget spejl til en indianer for et stykke bøffelkød, havde hun ikke brugt meget tid på at kigge på sig selv. Nu kunne hun ikke genkende sit eget spejlbillede. Hun var en anden person både indvendig og udvendig. På rejsen med stenede højderygge og store genvordigheder kom en dyb overbevisning. Hendes tro var blevet prøvet og hendes omvendelse var sikker. Hun var blevet lutret på måder, som selv det bedste spejl ikke kunne vise. Susanna havde bedt om styrke og havde fundet den – dybt i sin sjæl.

Det er den slags indre styrke, som jeg gerne vil tale om. Hvordan kan I og jeg blive så omvendt til sandheden, så fulde af tro, stole så meget på Gud, at vi er i stand til udholde prøvelser og endda blive styrket af dem?

Man skal ikke have levet ret længe for at finde ud af, at livet næsten aldrig bliver, som man har planlagt det. Modgang og lidelser kommer til enhver. Kender I nogen, som ikke gerne vil ændre noget ved dem selv eller deres omstændigheder? Og alligevel er jeg sikker på, at I kender mange, som går fremad i tro. I er draget mod de personer, inspireret af dem og endda styrket af deres eksempel.

I løbet af de sidste fem år har jeg mødtes med søstre fra Afrika til Spanien, som er pionerer af egen fortjeneste. Jeg er blevet imponeret over deres indre styrke, og jeg er blevet inspireret af dybden i deres vidnesbyrd. Det er søstre, som efterlever den sandhed, som Hjælpeforeningens erklæring bekræfter.

Erklæringen minder os om, hvem vi virkelig er, og hvorfor vi gør det, vi gør. Jo mere vi efterlever dens forskrifter, jo mere indre styrke vil vi få. Vi vil afspejle vores tro. Faste, bøn og skriftstudium påvirker vores forhold til Frelseren. Jeg vil gerne fremhæve to andre måder, hvorpå vi kan udvikle indre styrke:

TJENESTE

Når vi oprigtigt er omvendt vil vores fokus skifte fra os selv til andre. Vi kan finde indre styrke i tjeneste. Intet vil gøre modstanderen mere glad, end hvis vi bliver distraheret af selviske anliggender og lyster. Men vi ved bedre. Tjeneste vil hjælpe os til at blive på rette vej.

Jeg er blevet så inspireret af jeres tjenestegerninger til kvindekonferencer, inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte og vigtigst af alt i vore egne hjem.

For blot et par uger siden blev jeg ringet op af områdepræsidenten for Det centraleuropæiske område. Han sagde, at medlemmerne i Albanien og Moldavien frøs så meget. Han spekulerede på, om Hjælpeforeningen måske havde nogle tæpper, som de kunne sende. Forestil jer den glæde som jeg følte, da jeg besøgte Humanitærtjenesten og opdagede, at vi kunne skænke 1.000 tæpper. I løbet af nogle få dage var de pakket og sendt. Missionspræsidenten skrev: »Medlemmerne her blev rørte over, at andre medlemmer tænkte på dem.« Tak for jeres uselviske tjeneste.

Søstre, se indgående på de foreslåede emner for inspirationsmødet for hjemmet, familien og den enkelte og find måder til at opbygge åndelig styrke, udvikle personlige færdigheder, styrke hjemmet og familien og yde evangelisk tjeneste. Ved at gøre dette vil vi blive mindre optaget af vore problemer og stole mere på Gud.

ENHED

En anden måde, som vi kan udvikle indre styrke på, er ved at stræbe efter enhed i vores familie, i vores stav, vores ward og vore præsidentskaber. Herren selv belærte: »… dersom I ikke er et, er I ikke mine.«[2]

Enhed i formål, tanker og følelser er kvaliteter, der kan føre til ophøjelse. Når vi kan lægge vores forskelligheder til side og værdsætte hinandens stærke sider, sker der store ting. Profeten Joseph Smith formanede: »Vær ikke snæversynede i jeres synspunkter med hensyn til næstens dyder … I må åbne jer for hverandre.«[3] En sådan åndelig gavmildhed indbyder til større enhed.

Jeg har besøgt stave og ward, der er forenede. Præsidentskaberne i hjælpeorganisationerne støtter hinanden og koordinerer deres indsats; de opretholder deres præstedømmeledere og stræber sammen for at bringe familier til Kristus. Efterhånden som Guds rige ruller fremad, må vi forene vores anstrengelser for at frelse sjæle.

Som Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab er vi taknemmelige for den nye vægt på besøgsundervisningen.[4] De nye budskaber opfordrer søstrene til at læse fra skrifterne og fra Det Første Præsidentskabs og andre generalautoriteters lærdomme om et evangelisk princip. Søstrene bliver derefter opfordret til at dele indsigt og oplevelser om, hvordan det at efterleve princippet har velsignet dem.

Søstre, hvis I vil følge denne fremgangsmåde, vil I føle større enhed med jeres kammerat og dem, som I underviser. I vil blive åndeligt styrket.

Uanset vore omstændigheder, hvem af os har så råd til at spilde

vores liv foran selvmedlidenhedens og modløshedens spejl? Ja, vi har alle, som apostlen Paulus advarede, brug for at »prøve [os] selv«[5] fra tid til anden. Vi har alle behov for at omvende os, at erkende svagheder og mere fuldt komme til Kristus. Ligesom Susanna, kan vi blive nødt til at ofre personlige ejendele for at være i stand til at krydse smertens, sorgens og skuffelsens slette. Men når vi gør det, vil vi opdage gudgivne reserver, som vi ellers ikke ville have kendt.

Præsident Joseph F. Smith talte med stor følelse om pionerkvindernes indre styrke. Han sagde: »Døden var ingenting for dem. Genvordigheder var ingenting. Kulde eller regn eller hede var ingenting for dem. Det eneste, de følte og vidste og ønskede, var, at Guds rige og den sandhed, som Herren havde givet dem, skulle sejre.« Og så med en Guds profets fulde oprigtighed sagde han: »Men ak, hvor er disse kvinder nu?«[6]

Jeg er her i dag for at vidne om, at sådanne kvinder eksisterer over hele verden i Kirkens hjælpeforeninger. Jeg er overmåde taknemmelig for min mulighed for at se disse kvinder i vor tid, som er »blevet stærke i kundskaben om sandheden.«[7] Jeg ved med hele mit hjerte, at Herren kan »gøre det svage stærkt.«[8] Jeg ved, at dette er hans værk og hans rige. Jeg ved, at vi hver især kan afspejle Frelseren ved den måde, hvorpå vi vælger at leve vores liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

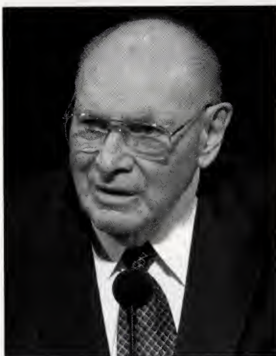
NOTER

1. I Carol Cornwall Madsen, red., *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail*, 1997, s. 634.
2. L&P 38:27.
3. *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 274.
4. Se »Med henblik på en situation som denne,« *Liahona*, feb. 2002, s. 18-23.
5. 1 Kor 11:28.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 189.
7. Alma 17:2.
8. Ether 12:27.

»Følg mig«

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

De, som i tro lader deres garn ligge og følger Frelseren, kommer til at føle en glæde, der overgår al forstand.

De var fiskere, inden de hørte kaldet. Peter og Andreas, som var ved at kaste deres garn ud i Galilæas Sø, standsede, da Jesus fra Nazareth nærmede sig, så dem i øjnene og sagde de enkle ord: »Følg mig.« Matthæus skriver, at de to fiskere »straks [lod] garnene være og fulgte ham.«

Dernæst henvendte Menneskesønnen sig til to andre fiskere, som sad i en båd sammen med deres far og ordnede deres garn. Jesus kaldte på dem, »og [Jakob og Johannes] forlod straks båden og deres far og fulgte [Herren].«[1]

Har I nogen sinde tænkt over, hvordan det må have været at leve på Frelserens tid? Hvis I havde været der, ville I så have givet agt på hans opfordring: »Følg mig«?

Måske ville et mere realistisk spørgsmål være: Hvis Frelseren kaldte på jer i dag, ville I så være lige så villige til at lade jeres »garn ligge og følge ham?« Jeg er overbevist om, at mange ville.

Men for andre er det måske ikke en let beslutning. Nogle har opdaget, at garn – ifølge deres natur – undertiden er svære at rive sig løs fra.

Garn findes i mange størrelser og udformninger. De garn, som Peter, Andreas og Jakob lod ligge, var håndgribelige ting – redskaber, som de brugte til at tjene til føden med.

Vi tænker af og til på disse fire mænd som beskedne fiskere, som ikke ofrede noget særligt, da de lod deres garn ligge og fulgte Frelseren. Men tværtimod, som ældste James E. Talmage påpeger i *Jesus Kristus*, så var Peter, Andreas, Jakob og Johannes partnere i en blomstrende virksomhed. De ejede deres »egne både og havde andre mænd i arbejde.« Ifølge ældste Talmage var Simon Peter »velhavende, og da han en gang talte noget om, at han havde forladt alt for at følge Jesus, nægtede Herren ikke, at Peters offer af timelige ejendele var … stort.«[2]

Senere blev en rig ung mand, som hævdede, at han havde adlydt alle Guds bud fra sin ungdom af, fanget i rigdommens garn. Da han spurgte Frelseren om, hvad andet han skulle gøre for at opnå evigt liv, sagde Mesteren: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!« Da den unge mand hørte det, »gik han bedrøvet bort, for han var meget velhavende.«[3]

Et garn defineres normalt som en redskab, man bruger til at fange noget med. I en mere snæver, men vigtigere, forstand, kan vi definere et garn som, hvad som helst der lokker os eller forhindrer os i at følge opfordringen fra Jesus Kristus, den levende Guds Søn.

I denne sammenhæng kan et garn være vores arbejde, vores hobby, vore fornøjelser og mere end noget andet vore fristelser og synder. Kort sagt kan et garn være hvad som helst, der drager os bort vores forhold til vor himmelske Fader og fra hans gengivne kirke.

Lad mig give jer et eksempel fra vore dage. En computer kan være et nyttigt og uundværligt redskab. Men hvis vi lader det optage vores tid med indholdsløse, uproduktive og til tider nedbrydende gøremål, bliver den til et garn, vi bliver viklet ind i.

Mange af os holder af at se sportbegivenheder, men hvis vi kan opremse de statistiske oplysninger om vore yndlingsspillere og samtidig glemme fødselsdage og mærkedage, forsømme vores familie, ignorere muligheder for at yde kristen tjeneste, så kan sport også blive et garn, vi fanges i.

Siden Adams tid har menneskene i deres ansigts sved tjent til deres daglige brød. Men når vores arbejde opsluger os i en sådan grad, at de åndelige sider af livet bliver forsømt, kan arbejde også blive til et garn, vi bliver viklet ind i.

Nogle er blevet fanget i et net af overdreven gæld. Et garn af renter holder dem fast og får dem til at sælge deres tid og energi, så de kan opfylde deres kreditorers krav. De giver afkald på deres frihed og bliver slaver af deres egen ødselhed.

Det er umuligt nævne de mange garn, som kan fange og forhindre os i at følge Frelseren. Men hvis vi er oprigtige i vores ønske om at følge ham, må vi straks lade verdens garn ligge og følge ham.

Jeg kender ikke til nogen anden tidsalder i verdenshistorien, som har været så fyldt med en sådan mangfoldighed af garn, vi kan blive viklet ind i. Vores liv bliver så let fyldt med aftaler, møder og opgaver. Det er så let at blive så fanget i en mangfoldighed af garn, at selv tanken om at rive sig løs fra dem undertiden kan synes truende og endog skræmmende for os.

Nogle gange føler vi, at jo mere travlt vi har, des vigtigere er vi – som om vore travlhed definerer vores værd. Brødre og søstre, vi kan tilbringe et helt liv med at piske rundt i et febrilsk tempo og afkrydse liste efter liste over gøremål, der i den sidste ende egentlig er ligegyldige.

At vi foretager os en masse, er måske ikke så vigtigt. At vi målretter vore tanker, vores hjerte og vores sjæl efter det, der er af evig betydning – det er afgørende.

I livets trængsel og alarm hører vi stemmer råbe: »Kom her!« og »Tag derhen!« Midt i denne støj og disse forførende stemmer, som konkurrerer om vores tid og interesse, står der en enlig person på bredden af Galilæas Sø og kalder stille på os: »Følg mig!«

Vores liv kan let komme ud af balance. Jeg kan huske, at der var nogle få år, som var særligt udfordrende for mig. Vi var blevet syv børn i vores familie. Jeg havde været rådgiver i biskoprådet og fik derefter det hellige kald som biskop i wardet. Jeg bestræbte mig på at bestyre vores forretning, så jeg arbejdede længe hver dag. Jeg hylder min vidunderlige hustru, som altid har gjort det muligt for mig at tjene Herren.

Der var simpelthen for meget, der skulle gøres i den tid, der var tilrådighed. I stedet for at ofre det, der virkelig betød noget, besluttede jeg mig for at stå tidligere op, tage mig af min forretning, og derefter bruge den tid, der var nødvendig, for at jeg kunne være en god far og ægtemand og et trofast medlem af Kirken. Det var ikke let. Der var morgener, hvor uret

ringede og jeg kneb øjnene op og stirrede på det og truede ad det, for at få det til at holde op med at ringe.

Men Herren var barmhjertig og hjalp mig til at finde energi og tid til at gøre alt det, jeg havde forpligtet mig til at gøre. Skønt det var vanskeligt, har jeg aldrig fortrudt, at jeg traf et valg om at give agt på Frelserens kald og følge ham.

Tænk på den gæld, vi står i til ham. Jesus er opstandelsen og livet. »Den, der tror på [ham], skal leve, om han end dør.«[4] Der er nogle, som har store formuer, og som dog ville give alt bort for blot at kunne føje et par ekstra år, måneder eller blot dage til deres jordiske liv. Hvad ville vi ikke være villige til at give for evigt liv?

Der er andre, som ville give alt, hvad de har, for at føle fred. »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder,« sagde Frelseren, »og jeg vil give jer hvile.«[5] Men det er ikke kun fred, som Frelseren lover dem, der holder hans befalinger og holder ud indtil enden, men evigt liv, »hvad der er den største af alle Guds gaver.«[6]

Takket være Frelseren skal vi leve evigt. Udødelighed indebærer, at vi aldrig dør. Men evigt liv betyder, at vi lever evigt i ophøjede sfærer sammen med dem, vi holder af, omgivet af dyb kærlighed, inderligt glæde og herlighed.

Intet pengebeløb kan købe dette ophøjede stade. Evigt liv er en gave fra en kærlig himmelsk Fader, som gives gratis og gavmildt til alle, som giver agt på kaldet fra Manden fra Galilæa.

Uheldigvis er mange alt for fanget i deres garn til at kunne give agt på opfordringen. Frelseren har forklaret, at »I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får … Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig,«[7]

Hvordan følger vi Frelseren? Ved at udøve tro. Ved at tro på ham. Ved at tro på vor himmelske Fader. Ved at tro på, at Gud taler til menneskene på jorden i dag.

Vi følger Frelseren ved at omvende os fra vore synder, ved at føle sorg over dem og aflægge dem.

Vi følger Frelseren ved at træde ned i dåbens vande og få forladelse for vore synder, ved at modtage Helligåndens gave og lade dens tilskyndelser inspirere, vejlede og trøste os.

Hvordan følger vi Frelseren? Ved at tro på ham. Han og vor himmelske Fader har givet os befalinger – ikke for at straffe eller plage os – men for at hjælpe os til at nå til en fylde af glæde, både i dette liv og i de kommende evigheder, verdener uden ende.

Men hvis vi derimod holder fast ved vore synder, vore fornøjelser og af og til endog vore forpligtelser, sådan som vi opfatter dem, modsætter os Helligåndens påvirkninger og tilsidesætter profeternes ord, så står vi på bredden af vores *eget* Galilæa, tæt indviklet i garn. Det viser sig, at vi er ude af stand til at lade dem ligge og følge den levende Kristus.

Men Hyrden kalder på hver enkelt af os i dag. Genkender vi Guds Søns røst? Vil vi følge ham?

Må jeg give jer en advarsel? Der er nogen, som mener, at hvis vi følger Frelseren, bliver vores liv fri for bekymringer, smerte og frygt. Sådan er det ikke! Frelseren selv er blevet beskrevet som en lidelsernes mand.[8] De første disciple, som fulgte Kristus, blev udsat for store forfølgelser og prøvelser. Profeten Joseph Smith var ingen undtagelse. Ej heller var de første hellige i denne, den sidste uddeling. Og det er ikke anderledes i dag.

Jeg har haft mulighed for at tale med en kvinde, som hørte Frelserens opfordring, da hun var 18. Hendes far, som var en højtstående leder i en anden kirke, blev vred på hende og forbød hende at blive døbt. Han lod hende vide, at hvis hun blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ville hun blive forvist fra familien.

Skønt offeret var stort, gav denne unge pige agt på Frelserens opfordring og trådte ned i dåbens vande.

Men hendes far kunne ikke acceptere hendes beslutning og forsøgte at tvinge hende til at forsage sin nye tro. Han og hendes hustru hånede hende for hendes beslutning om at blive medlem af Kirken og forlangte, at hun afsværgede og opgav sin nye religion.

På trods af raseriet, bitterheden og nedværdigelsen forblev hendes tro stærk. Hun udholdt den verbale og følelsesmæssige mishandling, for hun vidste, at hun havde hørt Frelserens opfordring, og hun ville følge ham, hvad følgerne end måtte blive.

Til sidst lykkedes det denne unge

Joseph Smith Bygningen ses på den anden side af den reflekterende dam på østsiden af templet i Salt Lake City.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og ældsterne L. Tom Perry, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum sidder på forhøjningen med udsyn mod forsamlingen.

pige at finde en sikker havn, et tilflugtssted hos en medlemsfamilie langt væk fra hendes fars trusler og uvenlighed.

Hun mødte en trofast ung mand, og de blev gift i templet og modtog de vidunderlige velsignelser, som ledsager et tempelægteskab.

I dag står hun blandt de mange, som har ofret meget for at kunne følge Frelserens opfordring.

Ja, jeg antyder ikke, vejen er let. Men jeg vil vidne for jer om, at de, som i tro lader deres garn ligge og følger Frelseren, kommer til at opleve lykke, der overgår deres fatteevne.

Når jeg møder de vidunderlige medlemmer af denne kirke – både unge og gamle – bliver jeg opmuntret og fyldt med taknemmelighed over, hvor trofaste de er, de, der har hørt Frelserens opfordring og har fulgt ham.

F.eks. følger en stålarbejder Frelseren. Dag efter dag, i mere end tre årtier har han taget sine skrifter frem og læst i dem i frokostpausen, mens hans kolleger har latterliggjort ham. Den 70-årige enke i kørestolen, som opmuntrer enhver, der besøger hende, og aldrig undlader at fortælle dem, hvor heldig hun er, følger Frelseren. Barnet, som gennem bøn bestræber sig på at kommunikere med universets Skaber, følger Frelseren. Det velhavende medlem, som giver så gavmildt til Kirken og til sin næste, følger Frelseren.

Ligesom Jesus Kristus stod på bredden af Galilæas Sø for 2.000 år siden, således udsteder han i dag den samme opfordring, som han gav til de trofaste fiskere og nu til alle, som vil høre hans røst: »Følg mig!«

Vi har garn, som skal røgtes, og garn, som skal repareres. Men når Skaberen af havene, jorden og himlen kalder: »Følg mig!« bør vi lad de indfiltrende, verdslige garn ligge og følge i hans fodspor.

Mine brødre og søstre, jeg forkynder med glædelig røst, at evangeliet er blevet gengivet endnu engang! Himlene åbnede sig for profeten Joseph Smith, og han så og talte med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Ved guddommelig vejledning og oplæring fra celestiale personer blev evige sandheder endnu engang gengivet til menneskeheden!

I vore dage har vi endnu en levende profet, som dagligt føjer sit vidnesbyrd til disse hellige sandheder. Præsident Gordon B. Hinckley virker i sit hellige embede som vor Herre og Frelser Jesu Kristi talerør. Ved hans side står hans ædle rådgivere. Desuden bliver han opretholdt og støttet af De Tolv Apostles Kvorum, De Halvfjerds' Kvorummer samt millioner af medlemmer over hele verden. De hjælper ham og føjer hver især deres stemme til forkyndelsen af evangeliets herlige gengivelse, som endnu engang er gengivet til menneskene!

Jesus er »vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved [ham].«[9] Som et særligt vidne om ham vidner jeg i dag for jer om, at den tid skal komme, da hver mand, kvinde og barn skal se ind i Frelserens kærlige øjne. På den dag skal vi med sikkerhed kende værdien af vores beslutning om straks at følge ham.

At hver af os må høre Mesterens opfordring og straks lade vore indfiltrende garn ligge og med glæde følge ham er min inderlige bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se Matt 4:18-22.
2. (1916), 238-239.
3. Matt 19:21-22.
4. Joh 11:25.
5. Matt 11:28.
6. L&P 14:7.
7. Joh 10:26-27.
8. Se Es 53:3; Mosiah 14:3.
9. Joh 14:6.

Skjulte kiler

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad os ikke give vor tids forurettelser og vrede videre til kommende slægtsled. Lad os fjerne alle skjulte kiler, som ikke kan andet end at ødelægge.

Ved aprilkonferencen i 1966 holdt ældste Spencer W. Kimball en mindeværdig tale. Han citerede fra en beretning, der er skrevet af Samuel T. Whitman, og som hedder »Glemte kiler«. I dag har jeg også valgt at citere fra Samuel T. Whitmann, efterfulgt af eksempler fra mit eget liv.

Whitman skrev: »Isslaget den vinter var i det store og hele ikke ødelæggende. Ganske vist var der faldet et par elledninger ned, og der havde været en pludselig stigning i antallet af ulykker på landevejene ... Normalt ville det store valnøddetræ let kunne have klaret vægten af den is, der dannede sig i dets store krone. Men det var jernkilen i dets hjerte, som var årsag til skaden.

Beretningen om jernkilen begyndte mange år før, da den hvidhårede landmand, som nu ejede ejendommen, hvor træet stod, var en dreng på sin fars gård. Savværket var netop flyttet fra dalen, og nybyggerne fandt stadig redskaber og forskelligt grej spredt rundt omkring ...

Denne gang var det en skovhuggers kile – bred, flad og tung, en lille halv meter lang og forvredet af de mange slag, [som drengen havde fundet] ... på den sydlige mark. [Skovhuggeren bruger sin kile, når han skal fælde et træ, ved at sætte kilen fast i det snit, som han har lavet med saven, og så udvidede snittet ved at slå på kilen med en forhammer] ... Da drengen allerede var ved at komme for sent til aftensmaden, lagde han kilen ... mellem grenene på det unge valnøddetræ, som hans far havde plantet nær ved hovedindgangen. Han ville gå over til skuret med kilen lige efter aftensmaden, eller når han ellers skulle den vej.

Det var virkelig hans mening, men han fik det aldrig gjort. [Kilen] sad der stadig mellem grenene, lidt fast, da han blev voksen. Det sad der stadig, nu helt fast, da han blev gift og overtog sin fars gård. Den var halvt groet over, da tærskefolkene spiste deres mad under træet ... Helt overgroet og indesluttet af træet sad kilen der stadig, da vinterens isslag kom.

I vinternattens kølige stilhed ... brækkede en af de tre hovedgrene af fra stammen og styrtede til jorden. Resten af kronen blev så skæv, at den også brækkede fra hinanden og faldt ned. Da stormen var forbi, var der ikke så meget som en kvist tilbage af det engang så stolte træ.

Tidligt næste morgen gik landmanden ud for at begræde sit tab ...

Så fik han øje på noget, der lå blandt det søndersplintrede træ. ›Kilen,‹ mumlede han selvbebrejdende. ›Kilen, som jeg fandt på den sydlige mark.‹

Et enkelt blik fortalte ham, hvorfor træet var faldet omkuld. Med æggen vendt opad i stammen var kilen blevet indesluttet af træet og havde forhindret fibrene i at vokse sammen, sådan som de skulle.«[1]

Mine kære brødre og søstre, der findes skjulte kiler hos mange, som vi kender – ja, måske i vores egen familie.

Lad mig fortælle jer en beretning om en livslang ven, som nu er gået bort. Han hed Leonard. Han var ikke medlem af Kirken, skønt hans hustru og børn var det. Han hustru var primarypræsidentinde, hans søn udførte en ærefuldt mission. Hans datter og hans søn blev hver især gift ved en højtidelige ceremoni, og fik begge deres egen familie.

Alle, som kendte Leonard, holdt af ham, ligesom jeg gjorde. Han støttede sin hustru og sine børn i deres kirkekaldelser. Han deltog i mange af Kirkens arrangementer sammen med dem. Han levede et godt og et rent liv, ja, et liv der var kendetegnet ved tjeneste og venlighed. Hans familie og mange andre undrede sig over, hvorfor Leonard havde levet hele sit liv uden de velsignelser, som evangeliet giver medlemmerne.

Da Leonard kom op i årene, blev han svagelig. Til sidst kom han på hospitalet, og hans liv var ved at rinde ud. I det, som skulle vise sig at blive min sidste samtale med Leonard, sagde han: »Tom, jeg har kendt dig, siden du var dreng.

Jeg føler, at jeg skal fortælle dig, hvorfor jeg aldrig tilsluttede mig Kirken.« Så fortalte han mig om en oplevelse, han havde haft med sine forældre mange, mange år tidligere. Modvilligt havde familien nået til et punkt, hvor de følte, at det var

nødvendigt at sælge deres gård, og de havde fået et tilbud. Så havde en af landmændene ved siden af tilbudt at købe gården – dog til en lavere pris – for som han sagde: »Vi har været så gode venner.

Og så kan jeg, hvis jeg erhverver ejendommen, passe på den.«

Langt om længe indvilligede Leonards forældre, og gården blev solgt. Køberen – nemlig naboen – bestred en ansvarsfuld stilling i Kirken, og den tillid, som dette medførte, bidrog til at overtale familien til at sælge til ham, skønt de ikke fik så mange penge ud af salget, som de ville have fået, hvis de havde solgt til den først interesserede køber. Ikke ret længe efter handlen var blevet indgået, solgte naboen sin egen gård og den gård, som han havde erhvervet sig fra Leonards familie, som en samlet jordlod, hvilket forhøjede værdien og salgsprisen. Spørgsmålet om, hvorfor Leonard aldrig havde tilsluttet sig Kirken, var blevet besvaret. Han havde altid følt, at hans familie var blevet snydt af naboen.

Efter vores samtale betroede han mig, at han følte, at en stor byrde endelig var blevet fjernet, nu da han stod overfor at skulle møde sin Skaber. Tragedien var, at en skjult kile havde forhindret Leonard at nå større højder.

Jeg kender til en familie, som immigrerede til Amerika fra Tyskland. Det var svært for dem at lære engelsk. De havde kun lidt af denne verdens gods, men hver enkelt var velsignet med viljen til at arbejde og med kærlighed til Gud.

De fik deres tredje barn, som kun levede i to måneder, før det døde. Faderen var møbelsnedker og lavede en smuk kiste til sit dyrebare barn. Vejret ved begravelsen var trist og afspejlede således den bedrøvelse, de følte ved deres tab. Mens familien – med faderen, der bar den lille kiste – gik ned mod kirken, havde en lille skare af venner forsamlet sig. Men døren til kirken var låst. Den travle biskop havde glemt begravelsen. Alle forsøg på at få fat i ham var forgæves. Uden af vide hvad de skulle gøre, tog faderen kisten under armen og bar den hjem i den silende regn med sin familie ved sin side.

Hvis denne familie havde været knap så ædel, kunne de have bebrejdet biskoppen det og have båret nag. Da biskoppen blev klar over tragedien, besøgte han familien og undskyldte over for dem. De sårede følelser kunne stadig ses i faderens ansigt, men med tårer i øjnene tog han imod undskyldningen, og de to omfavnede hinanden i en forstående ånd. Der blev ikke efterladt nogen skjult kile, der kunne give årsag til yderlige vrede. Der herskede kærlighed og accept.

Ånden må gøres fri for stærke tøjr og nagende følelser, så livets løft kan give sjælen lethed. I mange familier er der sårede følelser og en

modvillighed til at tilgive. Det er egentlig ligegyldigt, hvad årsagen var. Vi må ikke og bør ikke lade det såre os. Bebrejdelse holder sårene åbne. Kun tilgivelser heler. George Herbert, en digter fra begyndelsen af det 17. århundrede, har skrevet: »Den, som ikke kan tilgive andre, knuser den bro, som han selv må krydse, hvis han nogen sinde skal nå himlen, for alle har brug for tilgivelse.«

Smukke er de ord, som Frelseren udtalte, da han var ved at dø på det ubarmhjertige kors. Han sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«[2]

Der er nogle, som har svært ved at tilgive sig selv, og som dvæler ved alle de ufuldkommenheder, de mener, de har. Jeg holder ret meget af beretningen om den præst, der gik hen til en døende kvinde for at trøste hende – men uden held. »Jeg er fortabt,« sagde hun. »Jeg har ødelagt min egen tilværelse og alle andres. Der er ikke noget håb for mig.«

Manden lagde mærke til et indrammet billede af en yndig pige på natbordet. »Hvem er det?« spurgte han.

Kvinden lyste op. »Hun er min datter, det eneste smukke i mit liv.«

»Og ville du hjælpe hende, hvis hun var i nød eller havde begået en fejltagelse? Ville du tilgive hende? Ville du stadig elske hende?«

»Selvfølgelig ville jeg det,« græd kvinden. »Jeg ville gøre hvad som helst for hende. Hvorfor spørger du om det?«

»Fordi jeg synes, at du skal vide,« sagde manden, »at billedlig talt har vor himmelske Fader et billede af dig på sit natbord. Han elsker dig og vil hjælpe dig. Bed til ham.«

En skjult kile for hendes lykke var blevet fjernet.

I farens stund og trængslernes time giver en sådan viden, et sådant håb, en sådan forståelse trøst til et bekymret sind og et sorgfuldt hjerte. Hele Det Nye Testamentes budskab emmer af en ånd, som vækker menneskets sjæl. Fortvivlelsens skygger spredes af håbets stråler, sorgen må vige for glæden, og følelsen af blot

Templet i Salt Lake City og en statue af en mor med sine børn symboliserer vigtigheden af evige familier.

at være et ansigt i mængden svinder med visheden om, at vor himmelske Fader holder af hver enkelt af os.

Frelseren gav os vished om denne sandhed, da han sagde, at end ikke en spurv falder til jorden, uden at vor Fader bemærker det. Han afsluttede den smukke tanke med ordene: »Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.«[3]

For nogen tid siden læste jeg følgende nyhed fra Associated Press, som var blevet trykt i en avis. »En ældre mand fortalte ved begravelsen af sin bror, med hvem han siden sin ungdom havde været fælles om en lille et-rums hytte i nærheden af Canisteo i New York, at efter et skænderi havde de delt rummet midt over med en kridtstreg, og ingen af dem havde krydset stregen eller sagt et ord til den anden siden den dag – for 62 år siden!« Hvilken stærk og ødelæggende skjult kile.

Alexander Pope har citeret: »Det er menneskeligt at fejle, men guddommeligt at tilgive.«[4]

Nogle gange bliver vi så let fornærmede. Andre gange er vi for stædige til at tage imod en oprigtig undskyldning. Den, der vil undertvinge sig sit ego, sin stolthed og sin smerte – lad ham træde frem og sige: »Jeg er virkelig ked af det! Lad os være det, vi engang var: Venner. Lad os ikke give vor tids forurettelser og vrede videre til kommende slægtsled.« Lad os fjerne alle skjulte kiler, som ikke kan andet end at ødelægge.

Hvor kommer skjulte kiler fra? Nogle kommer fra uløste tvister, som fører til dårlige følelser, efterfulgt af anger og fortrydelse. Andre har deres oprindelse i skuffelse, jalousi, skænderier og indbildt fortræd. Vi må og skal løse dem – bilægge dem og ikke lade dem fordærve, gnave og i den sidste ende ødelægge.

En vidunderlig dame på over 90 år besøgte mig en dag og fortalte uventet om adskillige forhold, hun fortrød. Hun nævnte, at en af landmændende ved siden af, som hun og hendes mand af og til havde været uenige med, mange år tidligere havde spurgt, om han måtte skyde genvej over hendes ejendom, så han kunne komme ud til sin egen mark. Hun holdt en pause i sin fortælling og sagde med skælvende stemme: »Tommy, jeg lod ham ikke skyde genvej over vores ejendom, med bad ham gå den lange vej rundt – endog til fods – så han kunne komme ud til sin jord. Jeg gjorde ham uret, og jeg fortryder det. Han er borte nu, men hvor ville jeg ønske, jeg kunne sige til ham: ›Det gør mig så ondt.‹

Medlemmer og besøgende ankommer til Konferencecentret gennem de porte, som fører ind til balkonerne i Konferencecentret.

Hvor ville jeg ønske, at jeg fik endnu en chance.«

Mens jeg lyttede til hende, kom jeg i tanke om disse ord, som er skrevet af John Greenleaf Whittier: »Blandt triste ord på papir nedtværet, de værste er: ›Det ku' have været!‹«[5]

Fra Tredje Nephi i Mormons Bog får vi dette inspirerende råd:

»Der skal ikke være nogen strid iblandt jer … Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden. Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes.«[6]

Lad mig afslutte med en beretning om to mænd, som er mine helte. Deres heltegerning blev ikke udført på nationalt plan, men i stedet for i en fredelig dal, der er kendt som Midway i Utah.

For mange år siden tjente Roy Kohler og Grant Remund sammen i forskellige kirkekaldelser. De var de bedste venner. De var landmænd og mejerister. Så opstod der en misforståelse, som gav anledning til splid mellem dem.

Senere, da Roy Kohler blev alvorligt syg af kræft og kun havde kort tid tilbage at leve i, besøgte min hustru Frances og jeg Roy og hans hustru, og jeg gav ham en velsignelse. Da vi talte sammen bagefter, sagde broder Kohler: »Lad mig fortælle dig om en af de skønneste oplevelser, jeg har haft i mit liv.« Han sagde: »Vi var blevet uvenner.«

»Og,« fortsatte Roy, »jeg havde netop kørt høet ind til vinteren, da der pludselig en nat ved selvantændelse gik ild i høet, hvorved høet laden og alt inden i den brændte ned til grunden. Jeg var knust,« sagde Roy. »Jeg vidste overhovedet ikke, hvad jeg skulle stille op. Natten var mørk, bortset fra de ulmende gløder efter ilden. Da jeg så jeg pludselig et lys fra nogle traktorer og noget tungt maskineri komme mod mig oppe fra vejen i retning af Grant Remunds gård. Mens ›redningsholdet‹ drejede ind i vores indkørsel og mødte mig midt i mine tårer, sagde Grant: ›Roy, du har noget af et svineri, du skal have ryddet op i. Mine drenge og jeg er klar. Lad os komme i gang.‹ Sammen kastede de sig over opgaven. Borte for evigt var den skjulte kile, som en kort tid havde adskilt dem. De arbejdede hele natten og indtil den næste dag, og mange andre fra omegnen hjalp til.«

Roy Kohler er gået bort, og Grant Remund er ved at blive gammel. Deres sønner har tjent sammen i det samme biskopråd. Jeg holder virkelig meget af det venskab, jeg har med disse to vidunderlige familier.

Måtte vi altid være forbilleder i vores hjem og trofaste med hensyn til at holde alle budene, så vi ikke gemmer på nogen skjule kiler, men snarere husker på Frelserens formaning:

»Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«[7]

Dette er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. I Conference Report, okt. 1966, s. 70.
2. Luk 23:34.
3. Matt 10:31.
4. *An Essay on Criticism* (1711), del 2, linie 525.
5. »Maud Muller,« *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), s. 48.
6. 3 Nephi 11:28-30.
7. Joh 13:35.

Mødet lørdag eftermiddag
6. april 2002

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt mig, bror Monson, om at præsentere generalautoriteterne, halvfjerdser-områdeautoriteterne og lederne for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Gerald N. Lund og William R. Walker som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser Kay H. Christensen, Clayton S. Huber, David López, Hyde M. Merrill, Adelson de Paula Parrella og R. Gordon Porter som halvfjerdser-områdeautoriteter. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som halvfjerdser-områdeautoriteter: D. Allen Andersen, David S. Baxter, C. Elmer Black Jr., G. Lynn Brenchley, Ildefonso de Castro Deus Neto, Clayton M. Christensen, Ernesto A. Da Silva, Hectór A. Dávalos, James Dunlop, James M. Dunn, I. Lee Ence, Carlos R. Fernandez, John R. Gibson, Stephen W. Hansen, Emmanuel A. Kissi, B. Renato Maldonado, Jeffrey J. Marchant, Gerald A. Mead, Hyae-Kee Min, Rodrigo Myrrha, Masayuki Nakano, Yasuo Niiyama, Carlos L. Pedraja, Carlos A. Perez, D. Chad Richardson, Maury W. Schooff, M. Gonzalo Sepúlveda, T. LaMar Sleight, John C. Taggart, Anthony R. Temple. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak og oprigtig påskønnelse afløser Mary

Organist Richard Elliott spiller til Tabernakelkoret ved konferencemødet lørdag formiddag.

Ellen Wood Smoot, Virginia Urry Jensen og Sheri L. Dew som Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Vi afløser også alle medlemmer af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Bonnie Rae Dansie Parkin som den nye hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen, med Kathleen Hurst Hughes som førsterådgiver og Anne Clark Pingree som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter, halvfjerdserområdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hinckley, det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og til fordel for de opretholdte.

Tak, brødre og søstre, for jeres fortsatte tro og bønner. □

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling

Præsenteret af Wesley L. Jones
Direktør, Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære Brødre. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en revisionsafdeling, der udfører sit arbejde uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og aktiviteter. Direktøren for Kirkens Revisionsafdeling rapporterer direkte og regelmæssigt til Det Første Præsidentskab. Medarbejderne i Kirkens Revisionsafdeling består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne revisorer samt andre kvalificerede og uddannede medarbejdere.

Under ledelse af Det Første Præsidentskab har Kirkens

Konferencecentret er fyldt ved et konferencemøde.

Revisionsafdeling myndighed til at revidere alle Kirkens afdelinger og aktiviteter verden over. Kirkens Revisionsafdeling har adgang til alle optegnelser, medarbejdere, ejendomme og systemer, der er nødvendige for at kunne revidere Kirkens indtægter, udgifter og ressourcer. Risiko er den primære faktor, der afgør udvælgelsen og udførelse af revisioner.

Forbruget af Kirkens midler i 2001 var godkendt af Rådet for forvaltning af tiende. Dette råd består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Udgifterne kontrolleres af Budgetafdelingen og Økonomiafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen. Administrationen af godkendte budgetter er blevet revideret og indrapporteret.

Baseret på udførelsen af vore revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at midler modtaget og midler anvendt i året 2001, i alle væsentlige henseender er blevet varetaget i overensstemmelse med godkendte budgetretningslinier og Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Finansielle aktiviteter i kirketilknyttede organisationer, som drives uafhængigt af Kirken, blev ikke revideret af Kirkens revisionsafdeling i år 2001. Disse organisationer omfatter Deseret Management Corporation og dets datterselskaber samt Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner. Finansielle aktiviteter i disse organisationer er imidlertid blevet revideret af uafhængige revisionsfirmaer. Desuden har Kirkens Revisionsafdeling fået bekræftet, at passende rapportering af disse revisioner har fundet sted hos hver af disse organisationers revisionskomite.

Ærbødigst
REVISIONSAFDELINGEN
Wesley L. Jones
Direktør
1. april 2002 □

Statistisk rapport for 2001

Præsenteret af F. Michael Watson
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, Det Første Præsidentskab har udsendt følgende rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2001:

KIRKEENHEDER

Stave 2,607
Distrikter 618
Missioner 333
Ward og grene 26,084

KIRKENS MEDLEMSTAL

Samlede medlemstal 11,394,522
Vækst i indskrevne børn 69,522
Dåb af nyomvendte 292,612

MISSIONÆRER

Antal fuldtidsmissionærer..... 60,850

TEMPLER

Templer indviet i 2001 5
(Montevideo i Uruguay, Winter Quarters i Nebraska, Guadalajara i México, Perth i Australien, Columbia River i staten Washington)
Antal fungerende templer 107

FREMTRÆDENDE MEDLEMMER, SOM ER GÅET BORT SIDEN APRIL SIDSTE ÅR

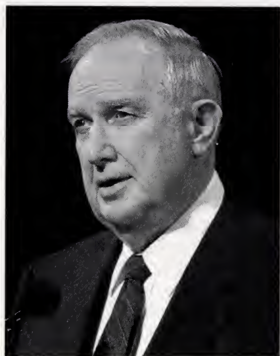
Ældste Loren C. Dunn, emeritus-generalautoritet og præsident for templet i Boston i Massachusetts; *ældste Merlyn R. Lybbert*, tidligere medlem af De Halvfjerds; *ældste George R. Hill III*, tidligere medlem af De Halvfjerds; *Phyllis Nielsen Reeve*, hustru til Rex C. Reeve sen., emeritus-generalautoritet; *Avanelle Richards Osborn*, hustru til Spencer H. Osborn, tidligere medlem af De Halvfjerds; *Naomi Ward Randall*, tidligere rådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og forfatter til sangen "Jeg er Guds kære barn". □

Fuld omvendelse bringer lykke

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Jeres lykke nu og for evigt afhænger af, i hvor høj grad I har omvendt jer og den forandring, som det giver i jeres liv.

Vi har alle set, hvordan nogle mennesker går gennem livet og konsekvent gør det rigtige. De ser ud til at være lykkelige, og endda være begejstrede over tilværelsen. Når de står over for vanskelige valg, synes de uvægerligt at træffe de rigtige valg, selv om de har haft fristende alternativer. Vi ved, at de udsættes for fristelser, men de synes ikke at ænse dem. Vi har også set, hvordan andre ikke er så tapre i deres beslutninger. I et stærkt, åndeligt miljø beslutter de sig for at gøre tingene bedre, at ændre deres livskurs og at aflægge nedbrydende vaner. De er oprigtigt besluttede på at ændre sig, og dog er de snart tilbage i det samme, som de har besluttet sig til at holde op med.

Hvad er det, som udgør forskellen i disse to gruppers liv? Hvordan kan man konsekvent træffe de rigtige valg? Skrifterne giver os indsigt. Tænk på den begejstrede, impulsive Peter. Han tjente sammen med Mesteren i tre år, mens han så mirakler blive udvirket og hørte Frelserens forvandlende lærdomme og fortrolige forklaringer af lignelser. Sammen med Jakob og Johannes oplevede Peter Jesu Kristi forunderlige forklarelse, hvor Moses og Elias viste sig.[1] Til trods for alt dette kunne Frelseren se, at Peter stadig ikke var konsekvent. Mesteren kendte ham indgående, ligesom han kender hver enkelt af os. I Bibelen læser vi:

»Og Herren sagde: ›Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer … men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang *vender om*, så styrk dine brødre.‹ Og Peter svarede: ›Herre, sammen med dig går jeg gerne både i fængsel og i døden.‹«[2] Ud fra Peters synspunkt var dette bestemt ikke tomme ord. Han mente det, som han sagde, men handlede anderledes.

Jesus profeterede senere for sine disciple, da de samledes på Oliebjerget: »I vil alle svigte, for der står skrevet: ›Jeg vil slå hyrden ned, så fårene spredes.‹« Peter svarede atter: »›Om så alle andre svigter, så gør jeg det ikke‹ … Men så sagde Mesteren besindigt: ›Sandelig siger jeg dig: Allerede i nat, før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.‹« Peter svarede endnu stærkere: »Om jeg så skal dø sammen med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.«[3]

Et af de mest gribende steder i skrifterne beskriver efter min mening, hvad der skete derefter. Det er en tankevækkende påmindelse til os hver især om, at selv om vi ved, hvad der er rigtigt, er det ikke nok at have et brændende ønske om at gøre det rigtige. Det er ofte svært at gøre, hvad vi udmærket ved, vi bør. Vi læser:

»En tjenestepige så [Peter] … og sagde: ›Han dér var også sammen med ham.‹ Men han nægtede det og sagde: ›Jeg kender ham ikke, kvinde!‹ Lidt efter var der en anden, som så ham og sagde: ›Du er også en af dem.‹ Men Peter sagde: ›Menneske, jeg ved ikke, hvad du taler om!‹ … En til … forsikrede … ›Jo, sandelig var han også sammen med ham‹ … Men Peter sagde: ›Menneske, jeg ved ikke, hvad du taler om!‹ I det samme han sagde det, galede hanen. Herren vendte sig om og så på Peter, og Peter huskede det ord, Herren havde sagt … Og han gik udenfor og græd bitterligt.«[4]

Selv om denne opfyldelse af profetien må have været meget smertefuld for Peter, begyndte hans liv at ændre sig for evigt. Han blev til den urokkelige, klippefaste tjener, som var af afgørende betydning for Faderen efter Frelserens korsfæstelse og opstandelse. Dette gribende skriftsted viser også, hvor højt Frelseren elskede Peter. Selv om han stod midt i en overvældende udfordring i sit eget liv med den store byrde, som skulle hvile på hans skuldre, vendte han sig alligevel om og så på Peter – med en lærers kærlighed, som vises en kær elev, og som giver mod og indsigt i svære tider. Derefter levede Peter fuldt ud op til sin kaldelse. Han underviste med kraft og urokkeligt vidnesbyrd på trods af trusler, fængsling og prygl. Han var i sandhed omvendt.

Til tider bruges ordet *omvendelse* til at beskrive, når en oprigtig

person beslutter at blive døbt. Men *omvendelse* betyder imidlertid, når det bruges rigtigt, langt mere end det, både for den nyomvendte og den, som har været medlem længe. Præsident Marion G. Romney beskrev klart og nøjagtigt omvendelse:

»Omvendelse betyder at gå fra en tro eller kurs til en anden. Omvendelse betyder en åndelig og moralsk forandring. Omvendelse [betyder] ikke blot en fornuftsmæssig anerkendelse af Jesus og hans lærdomme, men også en tro der tilskynder til ... tro på ham og på hans evangelium. Tro, som fremkalder en forvandling, en virkelig ændring i ens forståelse af livets mening og af ens lydighed mod Gud – i interesser, i tanker og i adfærd. Hos en person, der er fuldstændig omvendt, er ønsker om de ting, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium, død. Som erstatning ... [er der] kærlighed til Gud med en fast og fremherskende beslutning om at holde hans befalinger.«

For at være omvendt må man huske at anvende nøgleordene i sit liv: »Kærlighed til Gud med en fast og fremherskende beslutning om at holde hans befalinger.« Jeres lykke nu og for evigt afhænger af, i hvor høj grad I har omvendt jer og den forandring, som det giver i jeres liv. Hvordan kan man så blive virkelig omvendt? Præsident Romney beskriver de trin, man skal følge:

»Medlemskab af Kirken og omvendelse er ikke nødvendigvis det samme. At være omvendt og have et vidnesbyrd er heller ikke nødvendigvis det samme. Et vidnesbyrd kommer, når Helligånden vidner om sandheden for en oprigtigt søgende. Et gribende vidnesbyrd giver troen liv. Det vil sige, at det ansporer til omvendelse og lydighed mod befalingerne. Omvendelse er frugten eller belønningen for omvendelse og lydighed.«[5]

Sand omvendelse er ganske enkelt frugten af *tro, omvendelse og konsekvent lydighed. Tro* kommer ved at høre Guds[6] ord og handle derefter. Helligånden vil give jer et bekræftende vidnesbyrd om ting, som I modtager i *tro* ved at gøre dem velvilligt.[7] I vil blive ledt til *omvendelse* fra fejl, som er et resultat af forkerte såvel som rigtige ting, I har gjort. Som følge deraf vil jeres evne til *altid at adlyde* blive styrket. Dette kredsløb af *tro, omvendelse og konsekvent lydighed* vil lede jer til en højere grad af omvendelse med de deraf følgende velsignelser. Sand omvendelse vil styrke jeres evne til at gøre det, som I ved, I bør gøre, når I bør gøre det, uanset omstændighederne.

Den generelle opfattelse af Jesu lignelse om sædemanden er, at den beskriver, hvordan Herren modtages

af forskellige personer, når der fortælles om det. Prøv engang at tænke over, hvordan den samme lignelse kan være gældende for jer under forskellige omstændigheder i jeres liv, når I møder udfordringer eller bliver stærkt påvirket af noget. Ordet, eller Frelserens lærdomme, kan komme til jer på mange måder: Når I iagttager andre, eller ved jeres egen bøn eller egne overvejelser af skrifterne eller ved Helligåndens vejledning. Mens jeg gentager Jesu forklaring til sine disciple af denne lignelse om sædemanden, så forsøg at gå jeres liv efter mentalt. Se, om der er tidspunkter, hvor rigtige lærdomme finder upassende omstændigheder i jer til, at I kan modtage dem, og frugterne i form af den lykke, fred og fremgang, som I loves, går tabt.

»Sædemanden sår ordet. [Noget sået] på vejen … når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det bort, der er sået i dem.«

Kunne det ske for jer i de forkerte omgivelser sammen med de forkerte venner?

»[Nogle] på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid; så når der kommer trængsler eller forfølgelse … falder de straks fra.«

Har I nogensinde været udsat for, at nogen har foreslået jer noget upassende, hvor I ikke har gjort noget for at modsætte jer det?

»Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer … og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt.«

Har der været tidspunkter, hvor I har ønsket noget så højt, at I har retfærdiggjort som en undtagelse at vige fra jeres standarder?

»[Nogle] bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«[8]

Jeg ved, at det er sådan, I ønsker at leve jeres liv. I hvor høj grad I villigt efterlever Frelserens belæringer er afgørende for, hvor megen frugt I vil høste i jeres liv i form af velsignelser. Denne lignelse viser, at graden af jeres villighed til at adlyde disse ting, som I ved, I bør gøre, idet I modsætter jer efterrationalisering til at gøre noget andet, afgør i hvor høj grad I virkelig er omvendt, og derfor i hvor høj grad Herren kan velsigne jer.

Sand omvendelse giver frugt i form af varig lykke, som man kan føle, selv når verden er i oprør og de fleste er alt andet end lykkelige. Mormons Bog belærer os om en gruppe personer, som havde prøvelser: »Ikke desmindre fastede og bad de ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst, ja, så at deres hjerter blev renset og helliggjort, hvilken helliggørelse kom på grund af deres hjerters hengivenhed for Gud.«[9]

Præsident Hinckley har erklæret, at det er sand omvendelse, som gør forskellen.[10]

For at modtage de velsignelser, som vi loves, når vi omvender os fuldt ud, skal vi foretage de ændringer, som vi ved er nødvendige i vores liv lige nu. Frelseren sagde: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer? … hvis I vil komme til mig, skal I have evigt liv.«[11]

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når I beder om vejledning, vil Helligånden hjælpe med at vise jer de personlige forandringer, som I bør foretage for at omvende jer fuldt ud. Så kan Herren velsigne jer i højere grad. Jeres tro på ham vil styrkes, jeres evne til at omvende jer vil øges, og jeres evne til konsekvent at være lydige vil blive større. Frelseren lever. Han elsker jer. Han vil hjælpe jer, når I gør, hvad I kan. I Jesu Kristi navn. Amen. □

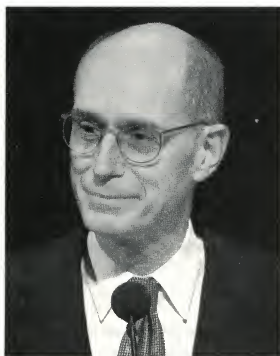
NOTER

1. Se Matt 17:3; 1 Kong 17:1, L&P 110:13.
2. Luk 22:31-32; fremhævelse tilføjet.
3. Se Mark 14:27, 29-31.
4. Luk 22:56-62.
5. I Conference Report, områdekonference i Guatamala 1977, s. 8-9.
6. Se Rom 10:17; Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 148.
7. Se Ether 12:6.
8. Mark 4:14-20.
9. Helaman 3:35.
10. Regional representatives' seminar, 6. apr. 1984, som citeret i W. Mack Lawrence, »Conversion and Commitment,« *Ensign*, maj, 1996, s. 75.
11. 3 Nephi 9:13-14.

Sande venner

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Vi vil alle blive prøvet. Og vi har alle behov for sande venner til at elske os, lytte til os, til at vise os vej og til at bevidne sandheden over for os.

Hvert år kommer hundredtusindvis af vor himmelske Faders børn ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. For de flestes vedkommende kræver det en stor ændring i deres liv. De har alle indgået hellige pagter med store løfter og med et højtideligt løfte om at holde ud. Denne pagt er så vigtig, at vor himmelske Fader beskrev velsignelsen og udfordringen for profeten Nephi:

»Jeg hørte en røst fra Faderen, som sagde: Ja, min elskedes ord er sande og troværdige. Den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst.

Og nu, mine elskede brødre, herigennem ved jeg, at uden et menneske bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst.«[1]

Frelseren advarer os om, at hvis vi begynder at gå på stien og går langt nok og derefter svigter og fornægter ham, havde det været bedre, om vi aldrig var begyndt at gå på den.[2]

Det tænker jeg på, hver gang jeg besøger nye medlemmer af Kirken. Det får jeg ofte mulighed for i hele verden. Jeg ser deres tillidsfulde ansigt, og de fortæller mig ofte om prøvelser på deres tro og hvisker dernæst med inderlighed i stemmen: »Vil du ikke nok bede for mig.« I de øjeblikke føler jeg atter opfordringen til os hver især fra Herrens levende profet. Det er for at holde et løfte, som vi har indgået i dåbens vande, at »bære hinandens byrder.«[3] Det er at være en ven.

Disse ord fra præsident Hinckley giver mig styrke: »Jeg håber, jeg beder, jeg opfordrer jer hver især til at tage jer af hvert nyt medlem af Kirken. Gør ham eller hende til jeres ven. Hold fast i dem.«[4]

Præsident Hinckley kan ikke være der som en ven for alle nye medlemmer. Men I kan være der for mindst én. Det eneste, som det kræver, er at føle noget af det, som de føler, og noget af det, som Frelseren føler for dem. Prøv at fornemme, hvad Nkosiyabo Eddie Lupahla i Afrika følte i sit hjerte, da han skrev om sin ven.

»For to et halvt år siden inden jeg blev medlem af Kirken i 1999, så min gode ven Mbubi Yona på mig. Vi havde været venner fra 5. til 12. klasse og blev adskilt fra hinanden, da vi skulle på forskellige uddannelsesinstitutioner.

Mbuti blev døbt i april 1999, og fire uger efter besøgte han mig i mit hjem og fortalte mig om evangeliet. Til trods for rygterne om Kirken blev jeg imponeret over de ›hellige‹, som gav mig en varm velkomst ved mit første besøg. Det var den søndag, at min ven præsenterede mig for missionærerne. Der blev truffet aftale om at undervise mig. Min ven var med til alle lektionerne, og han blev ved med at invitere mig med til aktiviteterne. Jeg nød virkelig at være sammen med mennesker, som havde de samme værdier, interesser, standarder og mål. Det var i den periode, at jeg begyndte at gå til institut. Det var alt sammen meget naturligt: Torsdag aftener; [kl. 17:30] missionærlektioner og derefter institut.

Jeg lærte meget til institut, og jeg var særligt glad for klassen, ›Opnå et celestialt ægteskab.‹ Første semester sluttede i maj, kort tid efter at jeg begyndte at komme, og jeg følte mig snydt. Men jeg var så heldig at komme med i andet semesters klasse, ›De levende profeters lærdomme.‹ Da jeg gik til institut, købte jeg de fire standardværker og blev ved med at lære og udvikle mig i Kirken, linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der. Jeg blev døbt den 17. september 1999 af en anden ven, som jeg havde fået, da jeg gik til institut.

Jeg er taknemmelig for institut. Det har ikke kun formet mig, men det har også hjulpet mig med at kvalificere mig til at blive missionær, og jeg begyndte at forberede mig til at tage på mission fem måneder efter min dåb. Jeg er blevet velsignet med mange muligheder for at tjene og for at undervise inden min mission.

Jeg er taknemmelig for min ven. Jeg håber, at han er klar over, hvad han har gjort for mig. Vi har begge været på mission, jeg i Durban i Sydafrika og han i Cape Town i Sydafrika. Det eneste, der skal til, er en ven, som kan tilvejebringe en stor forandring i ens liv.«[5]

Der synes ikke at være noget mirakuløst i denne historie. Men der

er en mirakuløs visdom, som overgår menneskets fatteevne.

Måske fordi han havde gået på stien, eller måske vidste Mbuti ved åbenbaring, hvad hans ven skulle gøre for at holde ud. Og han vidste også, hvordan han skulle opløfte og hjælpe.

Han præsenterede sin ven for missionærerne. Han så, at hans ven blev døbt og modtog Helligåndens gave. Endnu før dåben tog han sin ven med, hvor han kunne studere skrifterne og således blive næret af Guds gode ord. Endda før dåben åbnede han sin vens øjne for dette løfte: »Derfor sagde jeg til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.«[6] Ordene må have fortalt ham, at han skulle købe skrifterne, hvilket han gjorde.

Ved dåben modtog bror Lupahla Helligåndens gave for at tjene som hans konstante kammerat, så længe som han indbød Ånden og var værdig til at have den hos sig. Det forsikrede ham om et andet løfte: »Thi se, jeg siger jer atter, at dersom I vil betræde denne vej og modtage den Helligånd, skal den vise jer alt, hvad I skal gøre.«[7] Helligånden må have fortalt ham, at han skulle begynde at forberede sig på at tage på mission, hvilket han gjorde.

Vi ved ikke, hvilke venner, som fulgtes med ham til nadvermøderne inden og efter dåben, men nogle må have givet ham en varm velkomst, ligesom de gjorde, første gang han besøgte Kirken. Der fornyede han sin pagt om altid at erindre Frelseren, holde hans bud og modtog atter løftet om Helligåndens følgeskab. Vi ved ikke, hvilken rolle hans venner spillede for hans kaldelser til at tjene og tale. Men vi kan være sikre på, at de takkede ham og fortalte ham det, når de følte Ånden i hans tjeneste og i hans undervisning.

Vi kan få mere at vide om hans personlige tilværelse. Husk, at han skrev, at han fortsatte med at lære. Han skrev, at han udviklede sig »i Kirken, linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der«. Han sagde, at han var blevet formet af sine oplevelser i Kirkens Uddannelsessystems institutprogram. Vi ved fra skrifterne, hvad der har forårsaget disse forandringer i ham. Han måtte bede med tro på Frelseren. Han fik et vidnesbyrd og vejledning fra Ånden. Og så gjorde han ikke kun det, som han blev inspireret til, men han bad Gud om at lade forsoningen virke i sit liv.

Nephi beskrev den mirakuløse forandring, og hvad der forårsager den og sagde:

»Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede, men lærer, at det ikke skal bede.

Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd.«[8]

Helligånden er en Talsmand og en vejleder. Men den renser også.

Ældsterne Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland og Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum ser ud over forsamlingen, mens medlemmer af Det Første Præsidentskab taler sammen før et konferencemøde.

Det er derfor, at det er så vigtigt at tjene i riget for at holde ud. Når vi kaldes til at tjene, kan vi bede Helligånden om, at være hos os og give os vished. Når vi beder i tro, kan der ske en ændring i os, som både vil gavne vores sjæl og styrke os i de prøvelser, vi måtte have.

Der er grænser for, hvad venner kan gøre for at hjælpe dem, der skal holde ud. Det er de nye medlemmer, som skal bede. Det er dem, som skal stole på den styrke, de vil få som svar på deres bønner. De skal selv vælge i tro at blive døbt, idet de stoler på deres sande ven, Frelseren. De må vælge i tro på ham at omvende sig, være ydmyge og angerfulde.

De skal vælge at modtage Helligåndens gave. Ordene i bekræftelsen som medlem af Kirken er en opfordring: »Modtag Helligånden.« Og det valg skal ikke kun træffes én gang, men hver dag, hver time og hvert minut. Selv når Helligånden kommer og inspirerer dem til, hvad de bør gøre, skal man vælge, om man vil gøre det eller ej. Selv når de læser regelmæssigt i skrifterne, kræver det et valg at »mæt[te sig] med Kristi ord.« Og det at mætte sig er ikke nærende uden at vælge at gøre det, som Kristi ord siger, de bør gøre. Praktiserer man tro og lydighed længe nok, bliver Helligånden en konstant ledsager, en ændring i vores natur, og man vil helt sikkert kunne holde ud.

Medlemmer skal træffe valgene, men det er afgørende med sande venner. Der er afgørende måder, hvorpå vi kan være med til at bære det nye medlems byrde, så den bliver til at bære. I kan elske dem, lytte, vise dem vej og bære vidnesbyrd.

For det første skal vi elske dem. Det er det, som Frelseren gør. Vi kan gøre det sammen med ham og for ham. Han viste os vejen i sin jordiske tjenestegerning. Han underviser ved forskrift og eksempel i, at vi skal elske hans disciple.

»Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.

Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner.

I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer.

Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer.«[9]

Frelseren passer på de medlemmer, som kæmper ligesom en ven. Han ofrede sit liv for os alle. Han elsker os og vil, hvis vi er trofaste, skænke os den gave at mærke en del af sin kærlighed til dem. Jeg er nogle gange blevet velsignet af Helligånden ved at fornemme Frelserens kærlighed til et medlem, der kæmper. Jeg ved selv, at det er muligt.

For det andet skal vi lytte til det nye medlem med forståelse og medfølelse. Det kræver også åndelige gaver, da vore erfaringer sjældent er ligesom deres. Det er ikke nok at sige: »Jeg forstår godt, hvordan du har det,« hvis vi ikke gør det. Men det gør Frelseren. Han er rede til at hjælpe jer til at være en ven, som endda forstår dem, I lige har mødt, hvis I beder i tro. Inden Frelseren blev født, vidste profeterne, at han ville kunne hjælpe jer med at være en ven på hans vegne:

»Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.«[10]

For det tredje skal vi være et godt eksempel for det nye medlem. Vi skal mætte os med Guds ord. Vi kan bede om og leve, så vi kan have Helligånden hos os. Vi kan være lydige som følge af vores tro på Jesus Kristus. Og med tiden kan vi blive et eksempel på en discipel, som er født på ny gennem forsoningen. Det sker måske gradvist. Vi kan have svært ved selv at skelne. Men det vil blive en realitet. Og det vil give håb til det nye medlem og alle, som vi møder på stien til evigt liv.

For det fjerde skal vi bære vidnesbyrd om sandheden for det nye medlem. Det skal være oprigtigt, og det er bedst, når det gøres på en enkel måde. Det hjælper mest, når

det drejer sig om, at Frelseren lever og om hans mission, om vor himmelske Faders kærlighed og om Helligåndens gaver og følgeskab. Og det er altid af afgørende betydning at bære vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen viste sig for den unge Joseph Smith, og at evangeliet i dets fylde og den sande kirke er blevet genoprettet af himmelske sendebud. Helligånden vil bekræfte disse udtalelser som værende sande.

Det nye medlem har behov for at få dette bekræftet om og om igen, selv når vi ikke er der for at bære vidnesbyrd. Skulle de vælge at afvise Helligåndens følgeskab, vil de ikke holde ud. Men det gælder os alle, hvor vi end er, hvor trofaste vi end har været. Vi vil alle blive prøvet. Og vi har alle behov for sande venner til at elske os, lytte til os, til at vise os vej og til at bevidne sandheden over for os, så vi kan fortsat kan have Helligåndens fællesskab hos os. Sådan en sand ven skal I være.

Jeg husker stadig lige så tydeligt, som var det i dag, nogle venner, som for længe siden havde en god indflydelse på mit liv. De er borte, men mindet om deres kærlighed, eksempel, tro og vidnesbyrd opløfter mig stadig. Og jeres venskab med blot ét medlem kan både i dette liv og i det næste gøre, at hundreder og endda tusinder af deres forfædre og efterkommere vil kalde jer velsignede.

Dette er Jesu Kristi sande Kirke. Han lever. Han elsker jer, og han elsker dem, som I skal tjene, og som vil blive jeres sande venner for evigt.

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

NOTER

1. 2 Nephi 31:15-16.
2. Se 2 Nephi 31:14; L&P 40:1-3; 41:5-6.
3. Mosiah 18:8.
4. Møde, Edmonton, Alberta, Canada, 2. aug. 1998.
5. Personlig korrespondance.
6. 2 Nephi 32:3.
7. 2 Nephi 32:5.
8. 2 Nephi 32: 8-9.
9. Joh 15:12-15.
10. Alma 7:11-12.

Lydighed baseret på tro

Ældste R. Conrad Schultz
De Halvfjerds

»Lydighed baseret på tro« er et spørgsmål om tillid. Spørgsmålet er enkelt: Stoler vi på vor himmelske Fader? Stoler vi på vore profeter?

I den verden, vi lever i, er tingene ikke altid så enkle, som de ser ud til. Nogle gange er vi ikke klar over, hvilke stærke kræfter der trækker i os. Det ydre kan være meget bedragende.

For nogle år siden havde jeg en oplevelse, hvor det ydre var vildledende, og kunne have haft tragiske følger. Min hustrus fætter og hans familie fra Utah besøgte os. Det var en stille sommerdag ved Oregons kyst, og vi fiskede i havet. Det var dejligt, og vi hyggede os med at fange laks, da jeg af en eller anden grund vendte mig om og så en 3 meter høj bølge på vej mod os. Jeg havde kun tid til et advarselsråb, inden bølgen ramte os fra midtskibs. På en eller anden måde klarede båden at holde sig på rette køl, men Gary, vores fætter, blev skyllet overbord. Vi havde alle redningsvest på og fik med et vist besvær manøvreret båden, som var halvt fyldt med vand, hen til det sted, hvor Gary flød rundt, og fik trukket ham om bord.

Vi var blevet ramt af det, der kaldes en dræberbølge. De forekommer ikke så ofte, og man kan ikke forudsige dem. Senere fandt vi ud af, at fem mennesker var druknet samme dag i tre forskellige bådulykker ud for Oregons og Washingtons kyst. De var alle forårsaget af den samme dræberbølge, som uden nogen påviselig grund var vældet frem fra havets overflade. Da vi sejlede over revlen, var havet fladt og roligt og viste ingen tegn på fare. Men havet viste sig at være meget uforudsigeligt, og var slet ikke som det så ud til at være.

På vores rejse gennem livet må vi hele tiden være på vagt og holde udkig efter ting, som er uforudsigelige og ikke er, hvad de ser ud til at være. Er vi ikke på vagt, kan dræberbølge i livet være lige så dødbringende som dem på havet.

En af modstanderens mest snedig kneb er at få os til at tro, at ubetinget lydighed mod Guds principper og befalinger er blind lydighed. Det er hans mål at få os til at tro, at vi bør følge vore egne verdslige veje og egoistiske ambitioner. Det gør han ved at overbevise os om, at vi ikke tænker

En familie stopper op et øjeblik foran *Kristus*-statuen i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

selv, hvis vi »blindt« følger profeterne og adlyder befalingerne. Han lærer os, at det ikke er intelligent at gøre noget, bare fordi vi får besked på det af den levende profet eller profeter, som taler til os via skrifterne.

Vores ubetingede lydighed mod Herrens befalinger er ikke blind lydighed. Præsident Boyd K. Packer belærte os herom ved aprilkonferencen i 1983: »De sidste dages hellige er ikke lydige, fordi de tvinges til at være lydige. De er lydige, fordi de kender visse åndelige sandheder og har besluttet som et udtryk for deres personlige handlefrihed at adlyde Guds befalinger … Vi er ikke lydige, fordi vi er blinde, vi er lydige, fordi vi kan se« (Boyd K. Packer, okt. 1983, s. 115).

Dette kan vi kalde »lydighed baseret på tro« På grund af sin tro var Abraham lydig og beredte sig til ofre Isak; på grund af sin tro var Nephi lydig og fik fat i messingpladerne; og på grund af sin tro hopper et lille barn lydigt fra et højt sted i sin fars stærke arme. »Lydighed baseret på tro« er et spørgsmål om tillid. Spørgsmålet er enkelt: Stoler vi på vor himmelske Fader? Stoler vi på vore profeter?

En anden af modstanderens bedrag er at få os til at tro, at verdens visdom og lærdom er den eneste kilde til viden, som vi bør følge. Profeten Nephis bror, Jakob, forstod modstanderens plan og advarede mod den:

»O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå« (2 Nephi 9:28).

Jakob sagde ikke, at vi ikke burde være lærde. Han fortalte os endda, at det er godt at være lærd, hvis man lytter til Guds råd.

Nogle tror, at man kan vælge og vrage mellem hvilke af Guds befalinger, man vil følge. De anser meget bekvemt mange befalinger for småting, der kan udsættes, og som ikke ser ud til at være livstruende eller ret vigtige. De nævner ting som at bede, holde sabbatten hellig, læse skrifterne, betale tiende, komme til møderne i kirken osv.

Vor himmelske Fader kommunikerer med sine børn på en meget klar måde. I evangeliets lærdomme er der ingen sådan uklar lyd, som Paulus taler om (se 1 Kor 14:8). Det er ingen tvivl om meningen med det, som bliver sagt, eller de følelser som Ånden giver. Vi er ikke overladt til os selv. Vi har skrifterne, profeterne, kærlige forældre og ledere.

Hvorfor kommer vi undertiden på afveje? Hvorfor lader vi os påvirke af modstanderens bedrag? Løsningen på at undgå dette bedrag er enkel, men det er sommetider svært at iværksætte. Præsident Harold B. Lee talte ved oktoberkonferencen i 1970 om Herren, modstanderen og løsningen på modstanderens magt til at bedrage.

»Vi vil komme til at gennemgå trængsler, før Herren er færdig med sin Kirke og verden i denne uddeling

… Satans magt vil øges; vi ser det alle vegne … Vi må lære at agte på Herrens ord og befalinger, som Herren vil give sin profet … Der vil være nogle ting, som vil kræve tålmodighed og tro« (i Conference Report, okt. 1970, s. 152).

Dernæst tilføjede præsident Lee en advarsel, idet han sagde, at vi måske ikke altid bryder os om det, som Kirkens autoriteter fortæller os, fordi det er i modstrid med vore personlige synspunkter eller kolliderer med en del af vores sociale liv. Men hvis vi adlyder, som om de kommer fra Herrens egen mund, vil vi ikke blive bedraget, og vi vil modtage store velsignelser.

Det fører os tilbage til lydigheden. Sådan vil det altid være. Det er en del af planen for evig lykke. Jeg kender ingen anden lærdom, som er mere afgørende for vores velbefindende i dette liv og i det næste. Skrifterne lærer os lydighed, og ingen apostel eller profet, der nogen sinde har levet, har undladt at belære om lydighedsprincippet.

Det er nogle gange nødvendigt at være lydig, selv når vi ikke forstår årsagen til loven. Det kræver tro at være lydig. Profeten Joseph Smith sagde om lydighed, at hvad end Gud forlanger, er det rigtigt, ligegyldigt hvad det er, endskønt vi måske ikke kan se grunden dertil, førend længe efter (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 307).

Jeg er taknemmelig for, at vi havde vore redningsveste på den sommerdag på havet. Jeg er taknemmelig for, at vi undgik den tragedie, som den dræberbølge forårsagede for andre. Jeg beder til, at vi fortsat vil have vores lydigheds redningsvest på for at undgå den tragedie, som helt sikkert vil blive resultatet, hvis vi lader os bedrage og følger modstanderens tillokkelser.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at vor Fader i himlen lever, at han elsker os, og at vi ved at være ubetinget lydige mod hans befalinger atter kan bo hos ham og hans Søn Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær lærevillig

Ældste Robert R. Steuer
De Halvfjerds

Ved at være lærevillige aktiverer vi hele forsoningens kraft og velsignelser i vores liv.

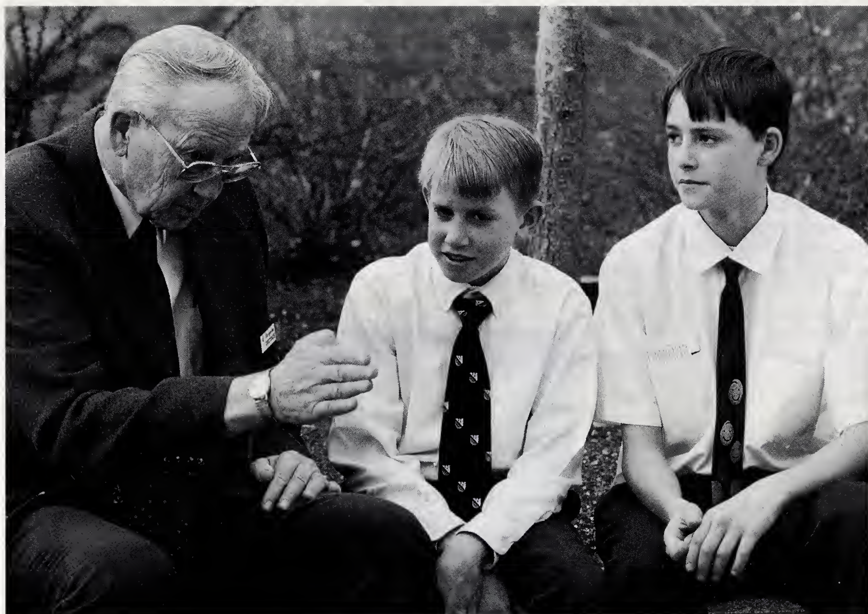

Mesterens sande disciple er lærevillige. Med ganske få ord giver Abraham os stor indsigt i, hvorfor han var så velsignet. Han levede et liv, hvor »han ønskede at modtage belæringer og holde Guds bud.«[1] »At ønske at modtage belæringer« er mere end at være villig til at lytte. Når vores ønske om at modtage belæring er en kraft, der er stærkere end vores tilfredshed med at være, som vi er, bliver vi lærevillige.

Præsident Brigham Young har sagt, at »det først og fremmest er vores pligt at søge Herren, indtil vi har åbnet kommunikationsvejen fra Gud til vores egen sjæl«.[2] Kort efter sin død viste profeten Joseph Smith sig i en drøm for Brigham Young og belærte ham: »Bed folket om at være ydmyge og trofaste og sørge for fortsat at have Herrens Ånd, så vil den lede dem på rette vej. Vær forsigtig med ikke at afvise den lille sagte stemme; den vil lære dem, hvad de skal gøre, og hvor de skal gå hen; den vil bære rigets frugter.«[3]

Hvordan udløser vi den kraft, som guddommelig belæring er i vores liv? For det første må vi begynde med at være villige til at blive belært. Skønt mange føler en naturlig sult og tørst efter retfærdighed, bliver andre tvunget til at være ydmyge.[4] Nogle af os vil ganske enkelt hellere ændre på reglerne end følge belæringerne eller ændre på os selv. Na'aman havde bestemt et ønske om at slippe af med sin spedalskhed, men gik bort i raseri, da profetens budbringer gav ham besked på blot at bade sig syv gange i Jordanfloden. Det var ubelejligt, noget ubetydeligt, og han følte, at floderne i hans eget land var bedre end Jordanfloden. Men han blev helbredt for sin spedalskhed, da han lyttede til sine tjenere, ombestemte sig og gjorde »som gudsmanden havde sagt.«[5] På dramatisk vis fik han set, at der var en profet og en Gud i Israel. Vi må også indse, at Gud har styrende love[6], og at hans visdom er større end vores egen. Selv efter at Moses havde set Guds storhed og hans skaberværker måtte han erkende, »at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet.«[7]

For det andet. Vi må antage den rette indstilling i vores sind og hjerte. Denne indstilling får vi ved bønsomt at grunde og anstrenge os åndeligt.[8] Denne anstrengelse er hårdt arbejde. Den omfatter, at vi meget aktivt søger, giver agt på og studerer skrifterne. Når vi er blevet

ydmyge og er blevet afklædt vores stolthed bliver vores hjerte blødgjort, og så kan vi fokusere på himmelske råd og belæringer. Lamonis far, den magtfulde lamanitiske konge, foretog netop en sådan ændring af sit sindelag, da han kastede sig på jorden og derved viste sit store ønske om at kende Gud. Han erklærede: »Jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig og for at kunne blive oprejst fra de døde og blive frelst på den yderste dag.«[9]

For det tredje må vi dernæst være lydige mod de belæringer, vi modtager. Alma sagde: »[Prøv] mine ord, og [udøv] blot den mindste smule tro.«[10] Nephi sagde ganske enkelt: »Jeg vil gå og gøre ...«[11] Hvilken vidunderlig underdanig og lydig indstilling han udviste, da han tog imod sin fars råd om at hente messingpladerne, da han fik at vide, hvor han skulle jage, og Herrens råd med hensyn til at bygge et skib.[12] I hvert tilfælde gik han i gang med tillid og fortsatte uden »på forhånd«[13] at vide, hvad han skulle gøre, eller hvad resultatet ville blive. Men fordi vi er frie til selv at handle, kan livet undertiden være en vanskelig rejse, der går ud på at sætte vores sind og lid til Gud. Men, som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Herren forventer, at vi tænker. Han forventer, at vi handler. Han forventer, at vi arbejder.«[14]

At blive lærevillig er en proces, hvor vi må lære linje på linje. Under denne proces omsætter vi tanker og følelser til handlinger. Men hvilke store belønninger får vi ikke for at have udøvet vores tro, når vi åbner for kommunikationsvejen til Herren. Herren har sagt: »Salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom.«[15] Han har også sagt: »Og enhver, der lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.«[16]

Jeg husker, at jeg for nogle år siden spurgte min svigerfar, en erfaren biskop, hvad det var for et lille kort, han altid havde i skjortelommen. Hans svar var, at han fra tid til anden fik et indfald eller en tilskyndelse. Så plejede han at tage kortet frem og nedskrive disse følelser, når som helst han fik dem. Og derefter prøvede han at handle ud fra dem så hurtigt som muligt. Det gør os ydmyge at tænke på, at den sagte, lille røst altid er der for vores skyld for at lære os, hvad vi skal gøre, og hvor vi skal gå hen. Herren fortæller os, at når vi giver agt på en tilskyndelse, får vi ofte flere. Hvis vi ikke følger dem, bliver de med tiden færre.

Som følge af vores lærevillighed får vi et endnu større vidnesbyrd om vor himmelske Faders omsorg for os. Vi opnår den tryghed og vished, at vores livsførelse er i overensstemmelse med hans vilje.[17] Vi får endog en god grund til at være gode, en god grund til at være retskafne og en god grund til at ændre vores adfærd. Ved at være lærevillige

aktiverer vi hele forsoningens kraft og velsignelser i vores liv. Vi bliver følsomme over for Helligåndens hvisken, således at de retfærdige principper, som profeterne lærer os, og sandhederne, der er bragt frem ud af jorden, kan rodfæste sig dybt i vores tilværelse.[18] Vi bliver hans sande disciple.

Det er ved at elske disse sandheder af hele hjertet, at der udvikles en samhørighedsfølelse mellem os og selve Kilden til sandhed, »thi intelligens holder sig til intelligens, visdom modtager visdom, sandhed omfatter sandhed [og] dyd elsker dyd ...«[19] Således opdager vi, at af al den kundskab, vi værdsætter og påskønner mest, er den, vi personligt har lært *af* Herren.

Jeg vidner om, at vi gennem profeten Joseph Smith har modtaget utallige åbenbaringer om sandhed, der vidner om Jesu Kristi sonoffer. Ved at være lærevillige kan vi endnu tydeligere se, høre og følge de åbenbaringer, som vi fortsat får gennem vore levende apostle, profeter, seere og åbenbarere. I Jesu Kristi navn. Amen. □

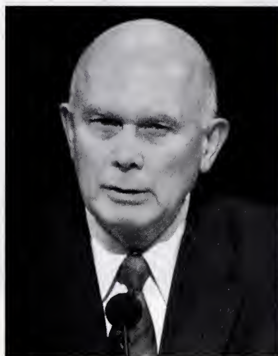
NOTER

1. Abraham 1:2.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young* (1997), s. 41.
3. Citeret af Brigham Young i *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young* (1997), s. 41.
4. Se Matt 5:6 og Alma 32:13.
5. Se 2 Kong 5:1-14.
6. Se L&P 93:30.
7. Moses 1:10.
8. Se Alma 17:5.
9. Se Alma 22:17-18.
10. Alma 32:27.
11. 1 Nephi 3:7.
12. Se 1 Nephi 3:4; 16:23-32; 17:8-11.
13. 1 Nephi 4:6.
14. »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 58.
15. 2 Nephi 28:30.
16. L&P 84:47.
17. Se Joseph Smith, red., *Lectures on Faith*, 1985, s. 38.
18. Se Moses 7:62.
19. L&P 88:40.

Evangeliet i vores liv

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Han har givet sin forsoning, sit evangelium og sin Kirke, en hellig kombination, som giver os tilsagn om udødelighed og mulighed for evigt liv.

For nogle år siden læste jeg med stor fornøjelse med i en avistegneserie, som viste en præst i samtale med et hippieklædt par på en motorcykel. »Vi *er* kirkegængere,« sagde den ene til præsten. »Det har vi været i årevis ... vi er bare ikke nået derhen endnu.«[1]

Mange af vore familiemedlemmer og venner er heller ikke kommet i kirke endnu. De kommer måske en sjælden gang, men de nyder endnu ikke de fulde velsignelser ved deltagelse og tjeneste i Kirken. Andre deltager måske regelmæssigt, men afholder sig fra at forpligte sig og fra at søge den personlige åndelige genfødsel, der følger af hjertets hengivenhed over for Gud. Begge slags mennesker går glip af nogle unikke velsignelser i dette liv. Og begge er i fare for at miste de mest storslåede velsignelser i det liv, der følger.

Paulus belærte os om, at Herren har givet os nogle som profeter og apostle, »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste ... så Kristi legeme bygges op« (Ef 4:12). Personer, som ikke fuldt ud tager del i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og ikke søger en personlig åndelig omvendelse, går glip af oplevelser, som er grundlæggende i den storslåede guddommelige plan for lykke. Belæringerne og tjenesten i Kirken er afgørende for at tilvejebringe evigt liv for mennesket (se Moses 1:39).

Jeg beder til, at mange inden for min stemmes rækkevidde vil få et åndeligt vidnesbyrd om rigtigheden af Kirkens mission – at opbygge og frelse Guds børn. Jeg beder særligt om, at de, som endnu ikke nyder velsignelserne ved fuld deltagelse og forpligtelse i Kirken, vil søge og opnå dette vidnesbyrd og handle derefter.

For ca. 10 år siden, mens jeg deltog i en stavskonference i USA, blev jeg præsenteret for et medlem, som ikke var kommet i Kirken i mange år. »Hvorfor skulle jeg blive aktiv i Kirken igen?« spurgte dette medlem mig om. Idet jeg tog alt det, Frelseren har gjort for os i betragtning, svarede jeg, at det burde være let at tilbyde at gøre noget, der kunne tjene ham og vore medmennesker. Spørgeren overvejede den tanke et øjeblik og lagde så stemme til dette forbløffende svar: »Hvad har han gjort for mig?«

Dette overraskende svar fik mig til at overveje, hvad folk forventer

at modtage fra Jesus Kristus, fra hans evangelium og fra at komme i hans Kirke. Jeg tænkte på nogle af de personer, som sagde, at de var holdt med at komme i Kirken, fordi Kirken »ikke imødekom deres behov«. Hvilke behov kunne de forvente, at Kirken imødekommer? Dersom personer alene søger en socialt tilfredsstillende oplevelse, kan de blive skuffet i et givent ward eller gren og søge andre foreninger. Der er socialt tilfredsstillende oplevelser i mange organisationer. Hvis de alene søger hjælp til at lære om evangeliet, kan de opnå det mål ved hjælp af den tilgængelige litteratur. Men er dette de vigtigste formål med Kirken? Er det alt, som vi modtager fra Jesu Kristi evangelium?

Der er én, der engang har sagt, at det, vi får, afhænger af det, vi søger. Personer, som udelukkende kommer i Kirken for at *få* noget af en timelig natur, kan blive skuffede. Apostlen Paulus skrev nedsættende om de personer, som »ikke tjener vor Herre Kristus, men deres egen bug« (Rom 16:18). Personer, som kommer i Kirken for at *give* til deres medmennesker og for at *tjene* Herren, vil sjældent blive skuffede. Herren lovede, at »den, der mister livet på grund af mig, skal redde det« (Matt 10:39).

Kirken giver os muligheder for at tjene Herren og vore medmennesker. Hvis tjeneste ydes på rette måde og af de rette årsager, vil den belønne os udover alt det, vi har givet. Millioner tjener uselvisk og effektivt som funktionærer og lærere i Kirkens organisationer, og de, som gør det, oplever den omvendelse, der er beskrevet af profeten, som formanede os: »Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham« (Moroni 10:32).

I hele mit liv er jeg blevet velsignet på grund af mit medlemskab og deltagelse i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er umuligt for mig at beskrive alle de måder, hvorpå Kirken har velsignet mig og dem, jeg elsker. Men jeg vil give nogle få eksempler i håbet om, at det vil tilføje min personlige overbevisning om de principper, jeg har omtalt.

At gå i kirke hver uge giver os mulighed for at nyde nadveren, som Herren har befalet os (L&P 59:9). Dersom vi handler med den rette forberedelse og indstilling, fornyer deltagelse i nadveren den rensende effekt af vores dåb og kvalificerer os til løftet om altid at have hans Ånd hos os. Et af formålene med denne Ånd – Helligånden – er at vidne om Faderen og Sønnen og at lede os til sandheden (se Joh 14:26 og 2 Nephi 31:18). Vidnesbyrd og sandhed, som er afgørende for vores personlige omvendelse, er den udsøgte høst af denne ugentlige fornyelse af vore pagter. I mine daglige beslutninger og i min personlige åndelige vækst har jeg nydt opfyldelsen af dette løfte.

Jeg bedrøves, når sidste dages hellige ikke forstår den dyrebare velsignelse, de modtager, der overholder befalingen om at ofre deres sakramenter hver sabbatsdag. Hvad er der i livet – på søer eller vandløb, på kommercielle forlystelsessteder eller i hjemmet med læsning af søndagsavisen – der kan tilvejebringe noget, der kan sammenlignes med disse velsignelser? Ingen rekreativ fornøjelse kan sidestilles med den rensende fornyelse og åndelige vejledning og vækst, som Gud har lovet dem, der trofast deltager i nadveren og ærer ham hver sabbatsdag. Jeg takker for opfyldelsen af de løfter i mit liv og bekræfter, at de er tilgængelige for enhver.

Efterhånden som jeg kom til ansvarligheds alder og forstod og erfarede effekten af personlig synd, gav Jesu Kristi evangeliums lærdomme mig fred og mod til at gå fremad med viden om, at mine synder kunne blive tilgivet, og at der altid er håb og nåde for den, som kommer til kort.

Da jeg oplevede mine kæres død, deriblandt min fars, min mors og min hustrus, gav Helligåndens trøstende åbenbaringer mig styrke til at fortsætte. Ånden bekræfter, at der er et formål med jordisk modgang, og giver forvisning om opstandelsen og virkeligheden af familierelationer, der er beseglet for al evighed.

I hele mit liv har jeg været velsignet af Jesu Kristi evangeliums grundsætninger og lærdomme. Som skriften og vore ledere og lærere i denne Kirke belærer os om, har evangeliet været et lys på min vej og en drivkraft i min timelige og åndelige fremgang. Brigham Young belærte om, at evangeliets love »lærer mennesket at være sanddru, ærlig, kysk, ædru, flittig, mådeholden og at elske og praktisere hvert godt ord og virke … [de] ophøjer og forædler dem … [og] som ved fuldstændig lydighed giver helbred og styrke til kroppen, klarhed i opfattelsen og kraft til åndsevner – så vel som frelse af sjælen.«[2]

Blandt mange velsignelser, jeg har modtaget af evangeliets lærdomme, er de, som er lovet ved at overholde visdomsordet. For mig har de omfattet sundhed og viden samt evnerne til at »løbe og ikke blive træt og … gå og ikke blive mat« samt opfyldelsen af løftet om, at »dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:18-21).

Evangeliet lærer os at betale tiende og offerydelser og forvisser os om velsignelserne, ved at gøre det. Jeg bærer vidnesbyrd om opfyldelsen af disse løfter i min tilværelse. Jeg har set himlens vinduer åbne sig for at skænke mig utallige velsignelser. Blandt disse er evnen til at se den relative ubetydelighed af ejendom, stolthed, anseelse og magt i denne verden i en evig sammenhæng. Hvor er jeg dog taknemmelig for dette fokus og den fred, som er resultatet af en evangeliebaseret forståelse af livets formål og dets forhold til evigheden.

Fra mine tidligste år og gennem uddannelsestid og ægteskab til midalderen og derefter har Kirken givet mig mulighed for at være sammen med de fineste mennesker på jorden. Lærere og klassekammerater i Søndagsskolen og Primary, til spejder og andre ungdomsaktiviteter, i kvorummer samt ved wards- og stavsaktiviteter, har udgjort de bedst mulige forbilleder og venner. Selvfølgelig har Kirken ikke monopol på gode mennesker, men vi har en bemærkelsesværdig koncentration af dem. Mine relationer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges organisationer har givet mig grundlag for at erkende, påskønne og udvide min omgang med gode mennesker fra andre kirker og organisationer.

Da min far døde, inden jeg blev 8 år, havde jeg tidligt grund til at tænke over Herrens hensigt med at frarøve mig et forhold, som andre drenge havde og endog tog for givet. Som med så mange andre jordiske udfordringer udfyldte perspektivet i Jesu Kristi evangelium det tomrum. Hvor er jeg dog taknemmelig for, at mine søskende og jeg blev opdraget af en mor, som var enke, og som brugte sin tro og mine forældres tempelægteskab til at gøre vores bortgåede far dagligt tilstedeværende i vores liv. Vi havde aldrig grund til at føle os faderløse. Vi havde en far, men han var væk i en periode. Der er få ting, der er vigtigere i dette liv end at kende sit ståsted i det jordiske og sit potentiale i evigheden. Ægteskaber, som er beseglet for evigt i et af Herrens templer, tilvejebringer den mulighed for hvert barn og hver voksen.

Gennem årene har min aktive deltagelse i Kirken givet mig adgang til råd og inspiration fra Kirkens ledere om ting, jeg skulle gøre som ægtemand, far og som leder i min familie. Igen og igen til stavs- og generalkonferencer, i præstedømmekvorummer og i søndagsskoleklasser er jeg blevet undervist og inspireret af vidunderlige og erfarne fædre, mødre og bedsteforældre. Jeg har søgt at følge disse belæringer for at forbedre min deltagelse i de forbindelser, som vil vedblive i evigheden. For at citere blot et enkelt eksempel, er jeg blevet belært om kraften af en præstedømmevelsignelse – ikke bare en velsignelse til helbredelse, men en velsignelse til trøst og vejledning, som en far, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, har privilegiet at kunne give medlemmer af sin familie. At lære og anvende dette princip har begunstiget mig og mine kære med en kærlighed og nærhed, som kun følger af at føle betydningen af Guds præstedømme i en evig familie.

Jeg er også taknemmelig for advarsler i skriften og fra Kirkens ledere om ting, vi skal undgå. Ved at følge disse råd har jeg været i stand til at undgå faldgruber, som ellers kunne have fanget og trælbundet mig. Alkohol, tobak, stoffer, pornografi og hasardspil er kun nogle få eksempler på skadelige stoffer og vanedannende handlinger, som vi er blevet formanet om at undgå. Jeg appellerer til alle – i særdeleshed de unge mennesker – om at lytte til og give agt på ord fra mænd og kvinder, som Gud har kaldet som jeres ledere og lærere. I vil blive velsignet, dersom I vil afholde jer fra at sætte jeres egen visdom eller ønsker over jeres Skabers befalinger og advarslerne fra hans tjenere.

Skrifterne fortæller os, at vi skal iføre os Guds »fulde rustning«, for

at vi må »kunne stå imod på den onde dag«. De lover, at »retfærdighedens panser« og »troens skjold« vil »slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:15-17). Jeg anmoder jer indtrængende om at adlyde disse belæringer og gøre fordring på disse velsignelser. De omfatter den personlige åndelige omvendelse – den »store forandring ... i vore hjerter« (Mosiah 5:2) – som hjælper os med at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, vi skal blive.

Lederne i denne kirke siger, som Frelseren sagde: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig. Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17).

Jeres ledere siger også med kong Benjamin: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed« (Mosiah 2:41).

I en nutidig åbenbaring har Herren erklæret: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Hvad har vor Frelser gjort for os? Han har givet sin forsoning, sit evangelium og sin Kirke, en hellig kombination, som giver os tilsagn om udødelighed og mulighed for evigt liv. Jeg vidner om, at dette er sandt, og jeg vidner om Gud Faderen, ophavsmanden til planen, og om hans søn Jesus Kristus, Forsoneren, som har gjort det hele muligt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Calvin Grondahl, [Ogden, Utah] *Standard-Examiner*, 26. maj 1990.

2. Brev til redaktøren for *Religio-Philosophical Journal*, 7. jan. 1869, citeret i Jed Woodworth, »Brigham Young and the Mission of Mormonism,« *Brigham Young University Studies* 40, nr. 2 (2001):11.

Hellig jeres gerning

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

I vores overvejelse og stræben efter helliggørelse kan vi forståeligt nok skælve en smule ved tanken om, hvad der måske kræves af os. Men Herren har trøstende sagt: »Min nåde er jer nok« (L&P 17:8).

Min tale er rettet til de ufuldkomne, men dog stræbende i troens husstand. Som altid er mit umiddelbare publikum mig selv.

Vi har det med at betragte indvielse, udelukkende som det at give afkald på materielle goder, når Gud beder om det. Men den største indvielse er det, at man hengiver sig selv til Gud. *Hjerte*, *sjæl* og *sind* var Kristi altomfattende ord, da han beskrev det første bud, som har konstant og ikke kun sporadisk gyldighed (se Matt 22:37). Holder vi det, vil vores gerning til gengæld være fuldstændig helliget til evig velfærd for vores sjæl (se 2 Nephi 32:9).

En sådan total hengivenhed kræver, at vore tanker, ord og gerninger nærmer sig Herren, og det er det stik modsatte af fremmedgørelse. »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosiah 5:13).

Mange ignorerer helliggørelse eller indvielse, fordi det synes for abstrakt eller for uoverkommeligt. Og dog føler den samvittighedsfulde en guddommelig utilfredshed, som udspringer af fremgang blandet med opsættelse. Derfor vil jeg nu give en smule kærlig vejledning, som rummer en bekræftelse af denne kurs, en opmuntring til at fortsætte rejsen og en trøst, når vi møder vanskeligheder.

Åndelig underkastelse opnås ikke på et øjeblik, men ved gradvise forbedringer, og ved at anvende vadesten på vores vej. Vadesten skal imidlertid bruges en efter en. Vores vilje kan med tiden blive »opslugt i Faderens vilje«, når vi er »villig[e] til at underkaste [os] ... ligesom et barn underkaster sig sin fader« (se Mosiah 15:7; 3:19). Ellers vil vi, skønt vi stræber fremad, konstant føle os omtumlet af distraheringens efterdønninger.

Illustrationer, som omfatter en økonomisk indvielse eller helliggørelse er på sin plads. Da Ananias og Safira solgte deres ejendom, »stak [de] nogle af pengene til side« (se ApG 5:1-11). Mange af os klynger os til bestemte ting, hvorved vi behandler vore egenskaber som ejendele. Hvad end vi ellers måtte have givet, så synes den sidste del at være den sværeste at give afkald på.

En delvis overgivelse er da også rosværdig, men den minder om den gamle undskyldning: »Jeg har allerede givet« (se Jakobs Brev 1:7-8).

Vi kunne for eksempel have nogle bestemte evner, som vi fejlagtigt betragter som vore egne. Hvis vi bliver ved med at klynge os mere til dem end til Gud, viger vi tilbage for helliggørelsen, som er det første bud. Eftersom Gud »giver [os] ånde«, kan det ikke anbefales at klynge sig fast og hyperventilere. (Mosiah 2:21).

En anden anstødssten forekommer, når vi tjener Gud gavmildt med vores tid og vores checkhæfte, men holder igen på dele af vores indre jeg, hvorved vi viser, at vi endnu ikke helt er hans!

Nogle har det svært, når en bestemt opgave kommer i vejen for dem. Men her er Johannes Døber et forbillede, da han om Jesu voksende hjord sagde: »Han skal blive større, jeg skal blive mindre« (Joh 3:30). Hvis vi fejlagtigt tror, at vore opgaver er den eneste indikator for, hvor meget Gud elsker os, vil det også kunne få os til at holde lidt igen. Brødre og søstre, vores personlige værd er allerede guddommeligt blevet fastsat til at være »stort«. Det svinger ikke som aktiekurserne.

Andre vadesten forbliver usete, fordi vi, som den rige, unge mand, ikke er villige til at se på, hvad vi endnu mangler (se Mark 10:21). Det viser, at der stadig er en del selviskhed i os.

Denne vigen tilbage viser sig på mange måder. F.eks. rummer det terrestriale rige de »hæderlige mennesker«, som bestemt ikke vidner falsk. Men de var dog heller ikke »tapre i Jesu vidnesbyrd« (L&P 76:75, 79). Den bedste måde at bære tappert vidnesbyrd om Kristus på, er ved at blive mere som han, og det er helliggørelse eller indvielse, der fremkalder den lærevillige karakter (se 3 Nephi 27:27).

Når vi møder disse nævnte udfordringer, er åndelig underkastelse noget gavnligt, der ofte hjælper os til nogle gange at »give slip« på noget, tilmed livet, andre gange at »holde fast«, og atter andre gange at benytte den næste vadesten (1 Nephi 8:30).

Konferencegæster kigger ud på vandfaldene på sydsiden af Konferencecentret.

Men hvis vi savner proportionsfornemmelse, kan de næste par meter synes uoverkommelige. Skønt snæversynede Laman og Lemuel var bekendt med, hvordan Gud havde velsignet de fordums israelitter, så de kunne undslippe den mægtige farao og hans hære, troede de dog ikke på Guds evne til at hjælpe dem med en sølle, lokal Laban.

Vi kan også komme på afveje, hvis vi er alt for ivrige efter at behage dem, der står over os i vores profession eller på andre interesseområder. At behage »andre guder« i stedet for den sande Gud er også en overtrædelse af det første bud (2 Mos 20:3).

Til tider forsvarer vi vore særheder, som om de på en eller anden måde udgjorde vores personlighed. På en måde er det at være discipel en barsk kamp, som profeten Joseph bar vidnesbyrd om:

»Jeg er som en uhyre stor, utilhugget sten … og den eneste afslibning, jeg får, er, når et eller andet hjørne bliver gnedet af ved at komme i berøring med noget andet, og med forøget styrke slår imod … Således vil jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 364-365).

Eftersom vore knæ ofte bøjer sig længe før vores vilje, kan det at holde en »del« tilbage berøve Guds værk for nogle af menneskehedens bedste hjerner. Det er langt bedre at være sagtmodig som Moses, der lærte meget »som [han] aldrig før havde troet« (Moses 1:10). Men desværre får samspillet mellem vores handlefrihed og vores identitet os til tider til at tøve. Men sindets underkastelse er faktisk en sejr, fordi den udsætter os for Guds påvirkning og »højere planer«! (se Es 55:9).

Ironisk nok kan overdreven iver for selv det gode mindske vores hengivenhed over for Gud. Man kan f.eks. være for optaget af sport og den kropsdyrkelse, vi ser blandt os. Man

kan dyrke naturen, og dog forsømme naturens Gud. Man kan være for optaget af god musik eller have god profession som sin eneste store interesse. I sådanne tilfælde bliver »det, der vejer tungere« ofte glemt (Matt 23:23; se også 1 Kor 2:16). Kun Den Allerhøjeste kan vejlede os til at yde det allerbedste, vi kan gøre.

Alt hviler på de to største bud, sagde Jesus eftertrykkeligt, og ikke omvendt! (se Matt 22:40). Det første bud ophæves ikke, fordi vi stræber efter at udføre det mindre gode, for vi dyrker ikke en mindre Gud.

Inden vi nyder frugterne af en retskaffen indsats, bør vi først anerkende Guds hånd. Ellers forfalder vi til at sige: »Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom« (5 Mos 8:17). Eller vi tager som det gamle Israel, »selv ... æren« (undtagen i tilfældet med Gideons med omhu formindskede hære) ved pralende at sige: »Min egen hånd har skaffet mig sejr!« (Dom 7:2). Når vi bralrer op om vores egen »hånds« præstationer, bliver det dobbelt så svært at anerkende Guds hånd i alle ting! (se Alma 14:11; L&P 59:21).

På et sted, som hed Meriba, blev Moses, som var en af historiens største mænd, trættet af folk, som råbte på vand. Et kort øjeblik talte Moses »uoverlagte ord«, idet han sagde: »Mon vi kan få vand ud til jer af denne klippe?« (Sl 106:33; 4 Mos 20:10; se også 5 Mos 4:21). Herren belærte den enestående Moses om hans forkerte valg af substantiv og udviklede ham yderligere. Vi gør klogt i at være sagtmodige som Moses (4 Mos 12:3).

Jesus glemte aldrig nogen sinde målet! Skønt han gik omkring og udrettede meget godt, vidste han hele tiden, at forsoningen ventede. Og engang sagde han: »Fader, frels mig fra denne time. Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time« (Joh 12:27; se også Joh 5:30; 6:38).

Når vi udvikler yderligere kærlighed, tålmodighed og sagtmodig, har vi så meget mere at give til Gud og menneskeheden. Desuden er ingen andre anbragt i nøjagtig de samme fordelagtige omstændigheder, som vi.

Jeg medgiver, at disse vadesten fører os ind på nyt territorium, som vi måske ikke er meget for at udforske. De, der med succes anvender vadestenene, er motivatorer for os andre. Vi lægger jo ofte mere mærke til dem, som vi beundrer. Den sultne, fortabte søn huskede de gode måltider derhjemme, men det var også helt andre erindringer, der fik ham til at sige: »Jeg vil bryde op og gå til min far« (Luk 15:18).

Når vi stræber efter den ypperligste form for underkastelse, er vores vilje trods alt det eneste, som vi egentlig har at tilbyde Gud. De almindelige gaver og deres afledninger, som vi skænker ham, burde retfærdigvis påstemples »Retur til Afsenderen« med stort »A«. Selv når Gud modtager denne ene gave, modtager de trofaste til gengæld »alt det, som [han] har« (L&P 84:38). Sikke en vekselkurs!

Men imidlertid står disse kendsgerninger tilbage: Han har givet os vores liv, vores handlefrihed, vore talenter og vore muligheder. Han har givet os ejendele, han har givet os vores tildelte jordiske levetid med dets nødvendige ånde (se L&P 64:32). Når vi ledes af det perspektiv, undgår vi de alvorligste proportionsforvrængninger. Nogle af disse er langt fra så pudsige som at høre en dobbeltkvartet og forveksle den med Tabernakelkoret!

Det er ikke noget under, at præsident Hinckley har påpeget, at vi er et pagtsfolk, og har lagt særlig vægt på nadver-, tiende- og tempelpagterne. Han har sagt, at offervillighed er »selve kernen i forsoningen« (*Teaching of Gordon B. Hinckley*, s. 147).

Frelseren opnåede en forbløffende grad af underkastelse, da han stod over for forsoningens angst og smerte og »ønskede, at [han] ikke skulle drikke den bitre kalk« (L&P 19:18). I vores mindre, ufuldkomne målestok står vi over for meget, som skal overvindes, og vi ønsker, at de krav på en eller anden måde kunne blive taget fra os.

Tænk over dette: Hvad var der blevet af Jesu tjenestegerning, hvis

han havde udført flere mirakler, men undladt de enestående mirakler i Getsemane og på Golgata? Hans øvrige mirakler medførte velsignet livsforlængelse og lindring af lidelse – for nogle. Men hvordan kunne de mirakler sammenlignes med den altomfattende opstandelses største mirakel? (se 1 Kor 15:22). Forøgelsen af brødene og fiskene mættede en sulten skare. Men de, der spiste, blev snart sultne igen, mens de, der spiser af Livets Brød, aldrig mere skal sulte (Joh 6:51, 58).

I vores overvejelse og stræben efter helliggørelse kan vi forståeligt nok skælve en smule ved tanken om, hvad der måske kræves af os. Men Herren har trøstende sagt: »Min nåde er jer nok« (L&P 17:8). Tror vi virkelig på ham? Han har også lovet at gøre det svage stærkt (Ether 12:27). Er vi villige til at underkaste os den proces? Hvis vi da ønsker fylde, kan vi ikke nu holde en del tilbage!

Når vi i højere grad lader vores vilje opsluges af Faderens vilje, når vi faktisk en stærkere personlighed, som er styrket og bedre i stand til at modtage »alt det, som [Gud] har« (L&P 84:38). For hvordan skulle vi kunne betros hans »alt«, før vores vilje er mere som hans? Og hans »alt« kan heller ikke fuldt ud værdsættes af dem, som kun er delvis hengivne.

Det er rent ud sagt vores mulige selv, vi forråder ved at holde en eller anden »del« tilbage. Der er ingen grund til at spørge: »Det er vel ikke mig, Herre?« (Matt 26:22). Lad os i stedet spørge angående vores personlige anstødssten: »Er det den her, Herre?« Vi har måske allerede længe kendt svaret, så vi har måske i virkeligheden mere brug for beslutsomhed end hans svar.

Den største lykke i Guds gavmilde plan gemmes til dem, der er villige til at yde noget og betale prisen for rejsen til hans kongerige. Brødre og søstre, lad os tage fat og fortsætte rejsen (se »Come, Let Us Anew,« *Hymns,* no. 217).

I Jesu Kristi navn, han, som venter os med udstrakte arme. Amen (se L&P 103:17; 136:22). □

Præstedømmets møde
6. april 2002

Bliv mænd som har Guds Ånd

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Herren er bundet af en højtidelig pagt om at velsigne vores liv i overensstemmelse med vores trofasthed. Det er kun ham, som kan gøre os til mænd, som har Guds Ånd, nemlig Helligånden, i sig.

Jeg vil i aften gerne rette mine bemærkninger til jer ædle unge mænd, som bærer det hellige Aronske Præstedømme. Hvilken velsignelse er det ikke at bære Guds præstedømme, som vil forøge vores styrke, evner og bedømmelsesevne. For at illustrere de velsignelser, som vi modtager fra dette privilegium, vil jeg gerne tale om to af Guds mænd, som begge bar navnet Joseph.

Min far oplevede noget helt specielt, da han var i den alder, som en præst har. Der var intet gymnasium, hvor han boede, og han ønskede sig en uddannelse. Han fik tilladelse af sin far til at forlade gården og søge sin uddannelse et andet sted, men han måtte klare sig selv. Da han ankom til Salt Lake City hørte han om en jobmulighed hos præsident Joseph F. Smith. Han blev ansat til at tage sig af profetens to køer. Ved vores familieaften ville vi gerne høre far fortælle om sine oplevelser, mens han som ung boede i profetens hjem. Vi hørt ham fortælle beretninger som denne:

Søster Smith instruerede min far i hans pligter ved at forklare, at køerne »… er aristokrater, og du må behandle dem godt. Du skal sørge for at holde dem rene og træne dem så godt, at hvis jeg på noget tidspunkt skulle beslutte mig til at flytte dem ind i dagligstuen, ville de være rene nok til at komme ind.« Far sagde, at han vidste, hvordan han skulle malke, men ikke vaske køer.

De blev, før de blev malket hver morgen og aften, gennemgribende vasket med varmt vand og sæbe og tørret med særlige håndklæder. De blev fodret med det bedste hø og malket to gange på samme tidspunkt hver dag.

Udover sine pligter i forbindelse med familien Smith og deres ›aristokratiske‹ køer, blev min far lejlighedsvis bedt om at udføre noget

husarbejde. Han fortalte historier som denne: »En frostklar morgen vaskede jeg trapperne til den officielle residens for Kirkens præsident. Det førte næsten til hans undergang, for jeg lod vandet fryse, før jeg tørrede op. Så smed jeg kogende vand på for at tø isen og brugte derpå håndklæder til at tørre stenene. Trappetrinene var næsten rene, men mine klassekammerater gik forbi på vej til skolen, før jobbet var fuldført. Det var en ydmygende oplevelse.«

Når jeg nu fortæller disse beretninger, ønsker jeg ikke at efterlade jer med det indtryk, at min far var Askepots tvillingbror. Familien Smith tog denne fattige bondedreng til sig i deres hjem, mens han gennemførte gymnasiet og gik på University of Utah. De inddrog ham i deres familieaktiviteter, ved spisebordet og ved familiebønnen. Min far fortalte sin egen familie om sit vidnesbyrd, at profeten Joseph F. Smith i sandhed var en Guds mand. »Når jeg knælede ned sammen med profeten ved familiebøn og lyttede til hans oprigtige bønfaldelse om Herrens velsignelser over sin familie og deres får og køer og forstod, at netop de samme køer, som ydmygede mig ved den behandling, de skulle have, var emnet for hans velsignelser, blev jeg mindet om situationens sande perspektiv … De fleste store mænd, som jeg har kendt, er blevet mindre ved nærkontakt. Det var ikke tilfældet med profeten Joseph F. Smith. Enhver almindelig og dagligdags handling føjede tommer til hans storhed. For mig var han profet, selv når han vaskede sine hænder eller løste sine snørebånd.«

Det, vi blev belært om, gav os stor påskønnelse og kærlighed til Guds profet.

Min fars beskrivelse af profeten Joseph F. Smith minder mig om Faraos udtalelse om Josef i Egypten: »Findes der nogen, der har Guds ånd som han?« (1 Mos 41:38).

Min fars beretninger fortæller os om præsident Smith, hans familie og køer, og de fortæller også noget om, hvordan tiderne har ændret sig fra begyndelsen af det 20. århundrede. Jeg tror ikke, at min far nogensinde forestillede sig vore nutidige computere, som står på et lille bord med hastigheder, som måles i gigahertz, og lagermulighederne måles i gigabytes. Jeg tror heller ikke, at han nogen sinde forestillede sig det onde, Satan kan gøre med disse samme vidunderlige teknologier. Satan har gennem sin ondskab været i stand til at sprede mange nye og smittende vira. Disse vira kan gøre stor skade på vores ånd, hvis vi ikke har en magtfuld måde at forsvare os imod dem på. Det får mig til at tænke på alle tiders største anti-virus program – det er Helligåndens gave.

Præsident Joseph F. Smith har sagt om denne gave: »Helligåndens gave er en særlig velsignelse, som besegles på de døbte omvendte troende i Jesus Kristus, og er ›et

Et mandskor fra Brigham Young University – Idaho synger ved præstedømmemødet.

vedvarende vidne‹. Guds Ånd kan nydes som en midlertidig indflydelse, hvorved guddommeligt lys og kraft kan komme til menneskeheden med særlige formål eller ved særlige lejligheder. Men Helligåndens gave, som blev modtaget af apostlene på pinsedagen, og som gives som en gave ved bekræftelsen, er et vedvarende vidne og en højere begavelse« (i James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 bind 1965-1975, 5:4).

Det er vigtigt, at jeres familie hjælper jer med at lære om vor Herres og Frelsers evangelium. Vi må derefter alle stole på Helligåndens gave til at vejlede os i at skelne ret fra forkert. Det er her, eksemplet fra Josef i Egypten belærer os alle. Han var en mand, som stolede så meget på Herrens Ånd, at selv en mand, som Farao, som var blindet af afgudsdyrkelsens skikke, erkendte hans usædvanlige udstråling og styrke.

Lad os i aften se, hvilket storslået budskab vi kan få ved at studere de store ledere, som vi finder i skrifterne. Joseph Fielding Smith har belært os i *Answers to Gospel Questions:*

»Der er mange beviser på, at drenge blev kaldet og ordineret i fordums tid. I tiden før vandfloden, hvor mennesket levede meget længere, blev nogle kaldet i en forholdsvis ung alder. Enok var 25 år gammel, da han blev ordineret af Adam … og Noa modtog præstedømmet, da han var 10 år gammel [se L&P 107:48, 52]. Hvor gammel Josef, som var søn af Israel, var, da han modtog præstedømmet, er ikke nedskrevet, men han må have været meget ung. Hans brødre solgte ham, da han kun var 17 år, og han må have modtaget præstedømmet før den tid, for han udøvede det i Egypten [se 1 Mos 37:2; 40:8-19; 41:14-36]« (saml. Joseph Fielding Smith jun., 5. bind 1957-1966, 2:9).

Hvis vi slår op i Første Mosebog i Det Gamle Testamente, finder vi beretningen om Josef. Josef var medlem af en familie, som havde 11 brødre – hvoraf 10 af dem var ældre end han. Hans far synes at favorisere ham mere end de andre. Han lavede Josef en ærmekjortel, lod ham blive hjemme og gav ham besked om fra tid til anden at drage ud og føre tilsyn med sine brødre, som passede får. Josef modtog også drømme, som syntes at give ham større myndighed end sine ældre brødre.

En dag, da Josef førte tilsyn med sine brødre, der passede fåreflokkene, besluttede de, at de havde fået nok af Josef og ville af med ham. Der opstod en mulighed for at sælge Josef som slave til en ismaelitisk karavane, der var på vej til Egypten.

Josef befandt sig pludselig i et fremmed land, med fremmede skikke, en fremmed religion og det værste af det hele, han var blevet solgt som slave. Josef så så godt ud, at han blev købt af »Faraos hofmand Potifar, chefen for livvagten« (1 Mos 37:36).

»Herren var med Josef [og han havde en ånd hos sig, som hjalp ham] … så han havde lykken med sig. Han var i sin egyptiske herres hus.

og da hans herre så, at Herren var med ham, og at Herren lod alt, hvad han gjorde, lykkes,

fattede han velvilje for Josef, og Josef kom i hans tjeneste. [Potifar] satte ham til at styre sit hus og gav ham ansvar for alt, hvad han ejede.

Fra det øjeblik han satte ham til at styre sit hus og alt, hvad han ejede, velsignede Herren egypterens hus for Josefs skyld. Herrens velsignelse kom over alt, hvad han ejede, inde og ude.

Han overlod Josef alt, hvad han ejede, og bekymrede sig ikke om noget som helst, undtagen den mad, han skulle spise. Josef var smuk og så godt ud« (1 Mos 39:2-6).

En dag, da Josef arbejdede i huset, befandt han sig i en vanskelig situation. Potifars hustru lagde uønsket af Josef an på ham. Josef vidste med det samme, at han befandt sig det forkerte sted. Vi hører ham sige:

»Han har ikke mere at skulle have sagt i dette hus end jeg, og han har ikke nægtet mig noget undtagen dig, og det er, fordi du er hans hustru. Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud? …

[Hun greb] fat i hans kjortel og sagde: ›Kom og lig hos mig!‹ Men han lod hende beholde kjortlen og flygtede ud« (1 Mos 39:9, 12).

Vi lærer en stor lektion af Josef. Da han blev stillet over for en fristelse, fjernede han sig med det samme fra det onde. Vi oplever alle begivenheder i livet, hvor vi befinder os i udfordrende situationer.

Når vi konfronteres med det, som er ondt og nedbrydende, uanset om det er den forkerte slags musik, tv-programmer, eller internettet, som placerer os i det forkerte miljø, hvor er det da en styrke at huske beretningen om Josef. »Og [han] flygtede ud« (1 Mos 39:12).

Han fjernede sig fra fristelsen.

Selv om Josef traf de rette valg, fritog det ham ikke fra de udfordringer, som han mødte i sit liv. Da Potifar vendte hjem, klagede hustruen over, at Josef havde hånet hende. Potifar var så vred, at han »satte Josef i fængsel, det sted, hvor kongens fanger sad indespærret, og så sad han der i fængslet.

[Og atter var] Herren med Josef og viste ham godhed, og [han] lod ham finde yndest i arrestforvarerens øjne.

Arrestforvareren gav [hurtigt] Josef ansvaret for alle fangerne i fængslet, så det var ham, der gjorde alt, hvad der skulle gøres« (1 Mos 39:20-22).

Men Herren var med Josef, og der opstod atter en mulighed for at tjene, mens han sad i fængslet. To af Faraos tjenere var også blevet kastet i fængsel. De havde hver især en drøm, som Josef var i stand til at fortolke. En af dem ville komme til at miste livet i fængslet; og den anden ville atter vende tilbage efter tre dage til stillingen som hofmundskænk for Farao. Begge drømme gik i opfyldelse. Men hofmundskænken, som vendte tilbage til sin høje stilling hos Farao,

glemte alt om Josef, indtil der var gået to år.

Så havde Farao havde en drøm. Der var ingen, som kunne tolke hans drøm. Hofmundskænken huskede til sidst Josef. Han fortalte Farao om Josefs evne til at fortolke drømme. »Da sendte Farao bud efter Josef, og han blev straks lukket ud af fangehullet. Han blev klippet, skiftede tøj og trådte frem for Farao« (1 Mos 41:14).

Josef var i stand til at fortolke Faraos drøm. Farao blev så imponeret, at han gjorde Josef til en af sine tjenere. Herren var atter med Josef. Josef blev hurtigt nummer to efter Farao i hele Egypten. Der var noget særligt, som adskilte Josef fra alle andre tjenere. Farao bemærkede det, som adskilte Josef fra alle de andre, da han sagde: »Findes der nogen, der har Guds ånd som han?« (1 Mos 41:38).

I vil lægge mærke til, at i hver eneste situation, som Josef befandt sig i, var Herren med ham. Det var let at erkende den særlige ånd i ham, på grund af den måde, hvorpå han levede og lyttede til Herrens røst, der vejledte ham.

Den samme erkendelse vil helt sikkert følge hver eneste af os, når vi ledes og vejledes af hans Helligånd. Lyt til den stille, sagte røst, når du skal træffe valg. Det vil helt sikkert være en mægtig advarselsrøst, der fortæller jer, at I bør slukke for den forkerte slags musik, eller at I bør flygte fra nedværdigende tv-programmer eller forlade en internetside, som kun vil bringe onde tanker til jeres sind. Helligånden vil lade jer vide, når I er på forbudt område.

Jeg lover jer, at hvis I vil lytte til Helligåndens advarende røst og følge hans vejledning, så vil I blive velsignet af tjenende engle, som vil bringe jer visdom, viden, kraft og herlighed. Husk, at Herren er bundet af en højtidelig pagt om at velsigne os i overensstemmelse med vores trofasthed. Det er kun ham, som kan gøre os til mænd, som har Guds Ånd, nemlig Helligånden, i sig.

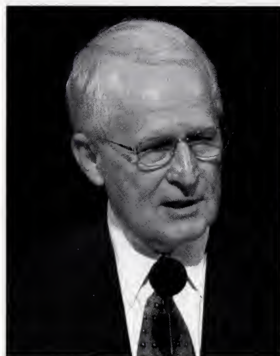
Det er en stor velsignelse at bære Herrens hellige præstedømme og have denne kraft og styrke hos os. Må Herren velsigne og vejlede os i vores studium af beretningerne om de store profeter, som har vandret på jorden. Må vi hente det fra deres liv, som vil bringe os nærmere til vor Skaber og hjælpe os med at nyde de velsignelser og frugter, som kommer fra vor Herre og Frelsers evangelium. Må vi blive inspireret til at følge hans sti, er min ydmyge bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den vej vi kalder livet

Ældste Ben B. Banks
De Halvfjerds' Præsidium

Dersom I bliver på den rette sti, vil belønningen for enden af livets vej, trods de øjeblikke af modgang I mødte langs vejen, være det hele værd.

Brødre, jeg fryder mig over at være sammen med jer denne aften. Jeg vil også i særlig grad tale til de unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Jeg elsker jer og bekymrer mig for jer.

I det nye hæfte, *Til styrke for de unge*, siger Det Første Præsidentskab til jer: »Vore elskede unge mænd … vi har stor tillid til jer. I er udvalgte ånder, som er kommet frem i denne tid, hvor ansvar og muligheder så vel som fristelser er størst. I er ved begyndelsen af jeres rejse gennem dette jordiske liv. Jeres himmelske Fader ønsker, at jeres liv skal være fyldt med glæde og føre tilbage til hans nærhed. De beslutninger, I træffer nu, vil afgøre meget af det, der vil ske i jeres liv og gennem evigheden« ([pjece, 2001], 2).

Jeg håber, om end i beskeden grad, at I her i aften kan lære noget af min næsten 70 års rejse på den vej, vi kalder livet. Jeres forældre eller bedsteforældre kan allerede have fortalt jer dette: »Jo ældre man bliver, desto hurtigere går tiden.« Det er, som om man det ene øjeblik er 12 år med hele sit liv foran sig, og det næste minut er man næsten 70 med et udvidet livmål foran sig!

Det er svært at tro, at det næsten er 13 år siden, jeg sidst talte til et præstedømmemøde ved en generalkonference. På det tidspunkt fortalte jeg brødrene om en rejse, jeg foretog på cykel med mine sønner, og konkluderede fra den erfaring, hvor vigtigt det er at forberede sig godt på livets rejse.

I dag vil jeg fortælle jer om andre rejser, jeg har været på og fortælle om de lektier, jeg har lært af dem.

For nylig besluttede nogle medlemmer af min familie, at det kunne være sjovt at cykle fra Bozeman i Montana til Jackson Hole i Wyoming i USA. Denne 362 kilometer lange tur skulle tage os tre og en halv dag, og vi skulle krydse kontinentets højderyg tre steder. Vi besluttede os for, at rejsen gennem bjergene i godt vejr ville være en vidunderlig oplevelse, som ville hjælpe os med at påskønne Guds skaberværk.

Efter nøje planlægning og forberedelse tog to af mine sønner, min eneste datter og jeg af sted på den første dag for at cykle til vores overnatningssted i Big Sky Montana. Morgenen var perfekt, og vi forventede en frydefuld tur. Efterhånden som vi cyklede af sted, trak mørke skyer imidlertid op og medbragte regn, som gik over i slud og hagl og gjorde os meget kolde og våde og elendige. Da vi afsluttede dag et på vores rejse og nåede vores overnatningssted, blev jeg mindet om, at livet kan være ligesom den dag. Heldigvis havde vi forberedt os på alle typer af vejrforhold. Havde vi ikke gjort det, ville det have været svært at fuldføre vores rejse denne første dag. På hvert stadie af livets rejse bør vi tage af sted fyldt af håb og optimisme, men vi bør ikke desto mindre være forberedt på at møde modstand eller modgang på visse steder.

De vaner, I danner i jeres ungdom, kan følge jer resten af jeres jordiske liv. Ved at træffe de rette valg nu vil I være i stand til at gå på den sti, der vil gøre jer i stand til udholde de kolde og mørke tider senere.

Hvis I for eksempel har den vane at bruge et beskidt sprog, så vil det jo længere I bruger det være sværere at ændre eller holde op med det. Hellere nu vælge en anden vej, en som fører til renhed i tanke, ord og handling, så man kan nyde Helligåndens følgeskab. Forestil jer, hvor svært det er at være på mission og samtidigt have et dårligt sprog, som dukker op i ens sind, når man har brug for at have Ånden som sin konstante ledsager. Hvis det at bruge et beskidt sprog er et problem for dig, så er tiden inde nu til at ændre det.

På dag to af vores tur var vi på vej mod West Yellowstone. Alting var som det skulle være – cyklerne kørte som smurt, vore ben var udhvilede, mens vi kørte frem mod vores andet bestemmelsessted. Da var det, at jeg indså, at hvis vi ikke er omhyggelige, når alt går godt for os, kan det være en fristelse at

Templet i Salt Lake City set fra pladsen foran Kirkens kontorbygning.

glemme vor himmelske Fader og give os selv æren for vores lykkelige tilstand. Gør ikke den fejltagelse.

Profeten Joseph Smith har erklæret: »Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307).

Mormons bog er fyldt af eksempler på beretninger om dem, som blev velsignet af Herren, og så begyndte at prale af deres egne bedrifter. Endelig forlod de i deres stolthed den rette vej og mistede alt, hvad de havde, fordi de faldt fra sandheden. Sørg for, at I ikke bliver som de gamle nephiter. Husk altid på det sande ophav til jeres velsignelser.

På dag tre af vores rejse lærte jeg, at selv om vi har nogle op-ad-bakke-udfordringer i vores liv – er det vores indstilling, der vil afgøre, hvordan vi møder dem. På den dag krydsede vi kontinentets højderyg tre gange med en stigning fra 1463 meter til 2530 meter. At bestige stejle bjerge på cykel kræver møje for at nå op i det høje. Det er det samme med livet. Ved at sætte lødige mål og fastholde blikket på dem, vil man lære selvdisciplin og opnå store ting. Ja – der var tider, hvor det at bestige det stejle bjerg krævede alt det, jeg havde i mig, men jeg gav ikke op, fordi mine øjne var fikseret på mit mål.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, jeg beder jer indtrængende om at sætte mål som f.eks. at fuldføre seminar, tjene på en ærefuld mission, bestå en højere eksamen og være værdig til et tempelægteskab. I jeres alder kan det synes at være høje mål, men hvis I begynder at klatre nu, vil I være så meget bedre forberedt på at nå dem.

For to år siden havde ældste Richard G. Scott fra De Tolvs Apostles Kvorum og jeg muligheden for at tage på kanotur i Queticovildnisset i Ontario i Canada, hvor vi bar vores udstyr fra sø til sø. Da vi nåede halvvejs over en af de store søer, blev vejret meget dårligt, og det engang så rolige vand blev oprørt og farligt og kastede vores lille kano frem og tilbage.

Vi skulle træffe en beslutning. Skulle vi prøve at nå vores planlagte mål, eller skulle vi tage til den nærmeste ø og vente på, at uvejret drev over? Svaret synes åbenlyst nu, men på det tidspunkt var det en svær beslutning at træffe. Ved at fortsætte

kunne vi nå vores planlagte lejrplads. Ved at udskyde vores rejse ville vi ankomme meget sent og skulle måske rejse i mørke. Mens vi overvejede mulighederne, fik vi den indskydelse at søge den nærmeste ø hurtigt. Idet vi gjorde det, bølgede et uvejr meget værre end forudset om os. Havde vi valgt at fortsætte sejladsen i kano, ville vi have bragt vores liv i stor fare.

Her i jordelivet er vi nødt til at træffe nogle alvorlige beslutninger. Udkommet af disse kan have varig effekt på vores åndelige fremtid. Jeg opmuntrer jer til altid at være værdige til at søge Ånden til at hjælpe jer med at vælge det rette.

I Mormons Bog fortæller Nephi os: »Og da er I på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv; ja, da er I gået ind gennem porten, da har I handlet i overensstemmelse med Faderens og Sønnens bud, og da har I modtaget den Helligånd« (2 Nephi 31:18).

Da vores familie fuldførte den 362 kilometer lange cykeltur lærte vi, at uanset hvor vanskeligt det kan blive på denne vej, vi kalder livet, venter der stor glæde til dem, der holder budene og holder ud indtil enden.

I unge mænd i Det Aronske Præstedømme har ansvar for at forblive fast fokuseret på jeres evige mål. Ja, livets rejse kan omfatte mange op- og nedture. Ja, der vil være dage, hvor I føler, det går hårdt for sig. Men dersom I bliver på den rette sti, vil belønningen ved slutningen af livets rejse trods de øjeblikke med modgang, I mødte på vejen, være det hele værd.

Igen i hæftet, *Til styrke for de unge* skriver Det Første Præsidentskab: »Måtte I holde jeres sind og kroppe rene fra verdens synd så I kan udføre det storslåede arbejde, som ligger foran jer. Vi beder om, at I vil være værdige til at videreføre de ansvar for at opbygge Guds rige og forberede verden på Frelserens andet komme« *(Til styrke for de unge*, s. 3).

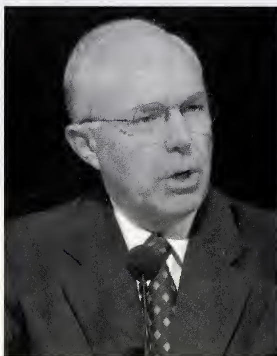
Mine unge venner, indse venligst vigtigheden af at være vis ved at følge rådene fra vore profeter, og lykken vil være jeres på livets rejse.

Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

At blive til stor nytte for vore medmennesker

Ældste Spencer J. Condie
De Halvfjerds

Jeg beder til, at I vidunderlige unge mænd ikke alene vil være værdige til at modtage engles betjening – men også for at I … vil blive tjenende engle for andre.

Som ung mand på 27 år blev Wilford Woodruff ordineret til præst den 5. november 1834. Otte dage senere påbegyndte han en to år lang mission i sydstaterne.[1] En nat fandt han og hans kammerat husly hos en familie, som gav dem det bare gulv til seng, hvilket han beskrev som »ret hårdt efter at have gået ca. 100 km uden noget at spise«.[2]

Næste dag gik de 19 kilometer i regn, indtil de kom til et hus, hvor manden viste sig at være medlem af Missouri-pøbelen. Bror Woodruff sagde: »Familien skulle til at sætte sig bordet til morgenmad, da vi kom ind. I de dage var det skik blandt missourianere at byde på mad – også selv om man var fjendtligt indstillede; så han spurgte os, om vi ikke ville have noget morgenmad, og vi blev meget glade for invitationen. Han vidste, at vi var mormoner; og så snart vi begyndte at spise, begyndte han at forbande mormonerne. Han havde et stort fad med bacon og æg og masser af brød på bordet, og hans forbandelser forhindrede ikke os i at spise, for jo mere han forbandede – desto mere spiste vi – indtil vore maver var fyldte. Så rejste vi os fra bordet, tog vore hatte og takkede ham for vores morgenmad. Det sidste, vi hørte fra ham, var hans stadige forbandelser. Jeg stoler på, at Herren vil belønne ham for vores morgenmad.«[3]

Ved slutningen af det sidste år af hans mission regnede han ud, at han havde »rejst 5228 kilometer, holdt 170 møder [og] døbt 43 personer.«[4]

Han første mission til sydstaterne blev efterfulgt af to korte missioner til Fox-øerne ud for Maines kyst,[5] og derpå to følgende missioner til England.[6] Under hans sidste mission i England i 1840 anerkendte han, at han »ved Guds velsignelser« havde været et redskab til at bringe 1800

Konferencegæster går op ad trappen for at se på *Kristus*-statuen i det nordlige besøgscenter.

sjæle ind i Kirken i løbet af otte måneder.[7]

Wilford Woodruff gjorde fordring på løftet i Mormons Bog, som lover, at »således har Gud beredt et middel, hvorved mennesket ved tro kan udføre kraftige undergerninger, og derved bliver han til stor nytte for sine medmennesker.«[8] Mine yngre brødre i Det Aronske Præstedømme, jeg vil minde jer om, at vor Fader i himmelen ikke alene ønsker, at I skal være gode, men også gøre noget godt – at tjene og velsigne andre og blive til stor nytte for jeres medmennesker.

Vi læser i Lukasevangeliet, at »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[9] Eftersom vores jordiske søgen efter fuldkommenhed indebærer at blive mere som Frelseren, så bør vi også gå frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Aktiviteter i præstedømmets kvorummer og i GUF med unge piger vil, når de er nøje og bønsomt planlagt og drøftet i biskoprådets ungdomskomite,[10] hjælpe hver eneste ung mand og pige, deriblandt de mindre aktive og dem, som ikke deler vores tro, med at gå frem i visdom, efterhånden som de opnår større påskønnelse for skrifterne og de levende profeters ord, samt deltager i andre GUF-aktiviteter, som involverer alt, hvad der er »dydigt, elskeligt, af godt lov eller prisværdigt«.[11]

At sidde i råd sammen i biskoprådets ungdomskomite giver også værdifuld øvelse for en hel generation af kommende ledere, som lærer at arbejde effektivt sammen i råd.

I unge mænd vil gå frem i vækst og fysisk styrke, når I deltager i folkedans, sport og sund kammeratlig konkurrence præget af god sportsånd. I vil gå frem i yndest hos Gud, når I engagerer jer i slægtsforskning, udfører dåb for afdøde slægtninge i templet, bliver en trofast hjemmelærer, jævnligt gør rent i kirkebygningen, besøger herberger og hjælper med at forskønne jeres nabolag. Efterhånden som I gør dette, vil I blive eksempler på kong Benjamins ord, at »når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«[12] En klog ungdomsleder lægger mindre vægt på aktiviteter for at skaffe penge og mere vægt på at udføre uselvisk tjeneste for andre.

I unge brødre vil gå frem i yndest hos mennesker og blive bedre forberedt til mission, ægteskab, og fremtidigt erhverv – efterhånden som I lærer mere om forskellige karrierer og udvikler større selvtillid ved at holde taler, deltage i små skuespil og talentshows.

Vore ungdomsaktiviteter bør afspejle vores tro på, at »mennesket er til for at kunne nyde glæde,«[13] og vi bør være villige til at dele denne glæde med andre. For ikke så længe siden mødte jeg en kvinde fra det østlige USA, som nu bor i Salt Lake-dalen. Hun var et fromt medlem af en anden kristen kirke, og derfor spurgte jeg hende, om hun var glad for at bo blandt de sidste dages hellige. Hun sagde: »Min mand og jeg klarer os fint, men jeg er bekymret for vores teenagedatter. Hver onsdag aften omkring klokken syv går flere af pigerne i vores nabolag

lige forbi vores hus på vej mod noget, de skal sammen, og ikke én eneste gang er de stoppet for at spørge vores 14-årige datter, om hun vil med dem.«

Jeg sagde: »Heldet er med dig i dag – jeg er i en position, hvor jeg kan gøre noget ved det problem.« Så gav hun mig beredvilligt sin datters navn og adresse, og vi tog kontakt til både stavspræsidenten og seminarlederen.

Vore venner og naboer er børn af en kærlig himmelsk Fader, som ønsker, at vi alle skal vende tilbage til ham. Kan vi være tilfredse med, at ikke alle medlemmer af vores kvorum møder op søndag morgen? Selvfølgelig kan vi række ud efter de mindre aktive og dem af en anden tro og varmt invitere dem med til Unge Mænds og Unge Pigers GUF-aktiviteter, seminar, søndagsskoleklasser og nadvermøder.

Da Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det Aronske Præstedømme ved håndspålæggelse af den opstandne Johannes Døber, modtog de »nøglerne til engles betjening.«[14] Det gjorde I også, da I blev ordineret. Jeg beder til, at I vidunderlige unge mænd ikke alene vil være værdige til at modtage engles betjening – men også om, at I, ligesom den unge Wilford Woodruff, vil blive tjenende engle for andre, efterhånden som I øver jer i tro på at udføre »kraftige undergerninger« og derved blive til »stor nytte« for jeres medmennesker.

Satan vil formindske jeres tro og udvande jeres præstedømmes magt til at udføre kraftige undergerninger, men en kærlig himmelsk Fader har tilvejebragt en guddommelig beskyttelse, nemlig Helligåndens gave. I det første kapitel af Mormons Bog læser vi, at mens Lehi læste i skriften, »blev han fyldt af Herrens ånd.«[15] Nephi lover os senere, at hvis vi vil »mætte [os] med Kristi ord ... vil hans ord fortælle [os] alt, hvad [vi] skal gøre«.[16]

I står måske over for beslutninger om mission, jeres fremtidige karriere og med tiden ægteskab. Når I læser i skriften og beder om vejledning, ser I sikkert ikke svaret for jer – trykt i ord på siden, men når I studerer, vil I modtage tydelige indtryk og tilskyndelser, og som lovet vil Helligånden »vise jer alt, hvad I skal gøre.«[17]

Satan ønsker, at I skal overgive jeres handlefrihed til forskellige former for afhængighedsskabende adfærd, men en kærlig himmelsk Fader har gennem sin profet Esajas lovet jer, at I ved hjælp af oprigtig faste, hvor I betvinger jeres fysiske appetit, vil få hjælp til at »løse ondskabens lænker« og »sprænge ågets bånd.«[18] Gør fordring på det løfte ved hjælp af faste. Vores tomhed vil give mere rum til evangeliets fylde. Sulten går forud for helliggørelsen.

Studium af skriften og faste indledt og efterfulgt af bøn kan vitterlig »ændre nat til dag«.[19] Hele profeten Joseph Smiths liv er ét eksempel på bønnens kraft og opfyldelsen af Herrens løfte, at »om du beder, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring«[20] Én vigtig åbenbaring, du vil modtage, vil være indsigten i, hvordan du bedst kan påvirke de mennesker, som er faret vild. Når vi gør dette, vil det være godt at huske på Præsident Hinckleys vise råd: »Helligånden er et vidne om sandheden, og kan lære mennesket ting, som de ikke kan lære hinanden.«[21]

Præsident Gordon B. Hinckley anser gode venner for at være en hovedingrediens til at fastholde nyomvendte og genvinde de mindre aktive, og Robert Browning beskrev det udtryksfuldt således:

... Var jeg udvalgt som dig,
ville jeg omkranse mig med kærlighed, og rejse
en fæstningsvold af mine venner;
det ville synes
umuligt for mig at fejle, så vogtet
af milde venner som gjorde min
færd til deres.[22]

Sent i livet erklærede Kirkens præsident, Wilford Woodruff: »Det gør ingen forskel om en mand er præst eller apostel, dersom han ærer sin kaldelse. En præst har nøglerne til engles betjening. Jeg har aldrig i mit liv som apostel, som halvfjerdser eller ældste, været mere beskyttet af Herren, end da jeg bar en præsts embede. Herren åbenbarede for mig ved syner, åbenbaringer og ved Helligånden mangen ting, som lå foran mig.«[23]

Mine unge brødre, jeg beder om, at hver enkelt af os ved vores tro vil bruge vores præstedømmes kraft til at udføre kraftige undergerninger ved at fortælle om evangeliet og tjene andre og derved blive til stor nytte for vore medmennesker. I Jesu Kristi navn, Amen. □

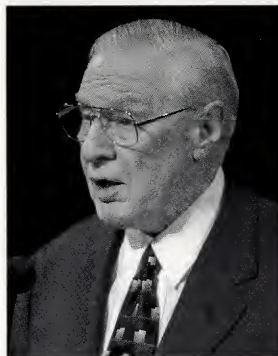
NOTER

1. Se Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors* (1909), s. 47.
2. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 50.
3. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 50.
4. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 58.
5. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 70-86.
6. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 99-113; 114-128; 129-146.
7. Citeret i Cowley, *Wilford Woodruff,* s. 119.
8. Mosiah 8:18.
9. Luk 2:52.
10. *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, s. 318-319.*
11. 13. trosartikel.
12. Mosiah 2:17.
13. 2 Nephi 2:25.
14. L&P 13:1.
15. 1 Nephi 1:8-12.
16. 2 Nephi 32:3.
17. 2 Nephi 32:5.
18. Es 58:6.
19. »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange,* nr. 72.
20. L&P 42:61.
21. Gordon B. Hinckley, »Faderen, Sønnen og Helligånden«, *Stjernen,* mar. 1998, s. 2.
22. »Paracelsus,« i *The Poetical Works of Robert Browning,* 2 bind (1902), 1:25.
23. »Discourse,« *Millennial Star,* 5. okt. 1891, s. 628-629.

Det sker ikke for mig

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeres fremtid indeholder måske ikke berømmelse og rigdom, men den kan blive noget langt mere varigt og tilfredsstillende. Husk, at det, som vi gør i livet, giver genklang i evigheden.

Kære brødre i Guds præstedømme. Det er et overvældende ansvar at tale til jer i aften. Jeg har bedt om at få inspiration og vejledning og håber på jeres forståelse.

En af de store myter i livet er, når folk tror, at de er uovervindelige. Alt for mange tror, at de er gjort af stål og er stærke nok til at modstå fristelser. De narrer sig selv ved at tænke: »Det sker ikke for mig.« Jeg låner en tanke fra Bertrand Russel: »Vi er alle som kalkunen, der vågner op om morgenen på taksigelsesdagen og forventer at få frokost som sædvanlig. Det kan gå galt når som helst.«[1] Brødre, det *kan* når som helst ske for os alle. En meget stor del af vores liv påvirkes af kræfter, som vi kun har en begrænset forståelse af.

Præsident Charles W. Penrose fortalte en historie om en styrmand på *Titanic*, som sagde, at der hverken var nogen frygt for »Gud, noget menneske eller djævelen«, fordi *Titanic* var så solidt bygget, at det sagtens kunne klare en kollision med andre skibe eller ethvert andet sammenstød, herunder med isbjerge.[2] *Titanic* var faktisk lige så lang som tre fodboldbaner, 12 etager højt og bygget af den bedste stålkvalitet. Den skæbnesvangre nat den 14. april 1912 advarede andre skibe om isbjerge forude. Men *Titanic* blev ved med at sætte farten op og banede sig vej gennem det kolde Atlanterhav. Da udkigsposterne fik øje på isbjerget, var det for sent. *Titanic* kunne ikke ændre kurs i tide, og isbjerget skrabede langs skibets styrbordside og skar en række huller. To timer og 40 minutter senere sank det helt nye *Titanic* ned på havets bund. Flere end 1.500 mennesker druknede.

Man kan normalt se en ottendedel af et isbjerg over vandet. Isen i isbjergets midte er meget kompakt og holder 7/8 af isbjerget under vand. Det er med os i dag, som da *Titanic* stødte på isbjerget. Vi kan ofte kun se en del af den forudliggende fare.

Historien er fuld af eksempler på mænd, som var begavede og dygtige, men som i et svagt øjeblik har bortkastet deres lovende liv. Kong David er et tragisk eksempel. Som ung var han flot, modig og fuld af tro. Han besejrede den frygtindgydende kæmpe Goliat. Han blev konge. Han havde alt, en mand kan ønske sig. Men da han så Batseba, ønskede han at få hende, selv om hun var en anden mands hustru. Han fik hendes mand, hittitten Urias, sendt til fronten i det hårdeste slag, så han ville blive slået ihjel. Urias døde i kamp, og David ægtede Batseba. Som følge af denne ugudelige gerning, mistede David sin åndelige arv.[3] Trods alt det gode, som David udrettede, mistede han meget deraf, fordi han gav efter for en alvorlig personlig svaghed.

Jeg hørte engang en mand sige til sine sønner: »Jeg kan køre tættere ud til kanten end jer, fordi jeg har mere erfaring end jer.« Han troede, at han havde magten over det, men i virkeligheden snød han sig selv. »Problemet med at bruge erfaring som rettesnor er, at den endelige prøve ofte kommer først, og at man først lærer bagefter!«[4] Nogle mennesker tror, at deres alder og erfaring gør, at de bedre kan modstå fristelser. Det er forkert.

Jeg kan huske, at jeg hørte præsident J. Reuben Clark junior fortælle om engang, hvor et af hans børn skulle på stævnemøde. Han bad dem komme hjem på en bestemt tid. »Irriteret over denne konstante, bydende påmindelse udbrød teenageren: ›Far, hvad er der i vejen, stoler du ikke på mig?‹

Hans svar må have chokeret hende, da han sagde: ›Nej, [mit barn], jeg stoler ikke på dig. Jeg stoler ikke engang på mig selv.‹«[5]

Så at visse ting »ikke sker for os«, foreslår jeg, at vi lærer af præsident Spencer W. Kimballs råd: »Sørg for at udvikle selvdisciplin, så at I ikke hele tiden skal beslutte jer til, hvad I vil gøre, hver gang I konfronteres med den samme fristelse. Der er visse ting, som I kun behøver at beslutte én gang. Det er en stor velsignelse at være fri for at bryde sit

hoved med fristelser hele tiden. Det kræver tid at gøre det, og det er meget risikabelt.«[6]

Nogle efterrationaliserer måske ved at tænke: »Bare én gang narkotika vil ikke skade mig.« Det lyder måske harmløst, men gør jer det klart, hvor stærk narkotika er. Jeg citerer en bruger: »Man kan ikke kontrollere narkotika. Det kontrollerer dig. Første gang mærker man for det meste ikke noget. Men det er dér, det fanger dig.«[7]

»Bare én cigaret – bare for at se hvordan det er.« Men pas på den fare, som lurer her. Nikotin er stærkt vanedannende.[8] Blot fire cigaretter kan være nok for at føre nogle ind på rygerens sti.[9]

»Bare én øl.« Vi kender ikke vores risiko for at blive afhængige af alkohol, men én drink fører for det meste til endnu en. Det er meget bedre aldrig at tage den første drink. Så ved man, at man ikke vil blive ledt til at tage flere.

»Køb bare én lotteriseddel.« Dette er mere lumsk end nogen anden forfaldenhed. Man synes måske ikke, at hasardspil gør en afhængig, fordi det ikke er en substans, der indtages, men som nogen skrev for nylig: »De, som spiller hasard, sætter mere end blot penge på spil. De sætter også deres liv og familie på spil.«[10]

»Bare et lille kig på en pornografisk side på Internettet eller et hurtigt kig på midtersiden i et lurvet blad.« Det lyder så harmløst, men det, vi ser, er så meget sværere at komme af med end det, som vi indtager i legemet. Mange hærdede kriminelle indrømmer, at de er kommet ud i kriminalitet, fordi de har set på pornografiske billeder.

Nogle siger måske, at det er i orden med upassende underholdning nu og da. Men det gør os meget ofte ufølsomme over for vold, upassende seksuelle forhold, vulgaritet, at misbruge Herrens navn og andre lignende onder.

Jeg har talt om en del ting, som I *ikke* vil have skal ske for jer. Lad os nu overveje nogle af de gode ting, som I *gerne* vil have, skal ske for jer. Hvis I er villige til at betale prisen for succes, *kan* der ske noget godt, ja endog noget fantastisk, for jer, der overgår jeres største drømme og forventninger! Vi har ofte ikke fået så meget som et glimt af vore muligheder for at opnå lykke og succes i dette liv og i evigheden, fordi, som apostlen Paulus sagde: »Endnu ser vi i et spejl, i en gåde.«[11] Men spejlet kan blive oplyst og blive krystalklart ved hjælp af Helligåndens indflydelse. Frelseren lovede os, at Talsmanden, som er Helligånden, vil »lære jer alt« og »minde jer om alt,«[12] og »vejlede jer i hele sandheden.«[13]

Vi må indse, at vore naturlige gaver og evner er begrænsede, men når de fremmes af Helligåndens inspiration og vejledning, får vi langt større muligheder. I behøver hjælp fra en kraft, der er større end jeres egen, for at gøre noget virkelig nyttigt. I unge mænd kan få muligheder og velsignelser, der overgår jeres vildeste fantasi og forventninger. Jeres fremtid indeholder måske ikke berømmelse og rigdom, men den kan blive noget langt mere

varig og tilfredsstillende. Husk, at det, som vi gør i livet, giver genklang i evigheden.

Nogle af jer unge mænd har måske endnu ikke så stærkt et vidnesbyrd om denne Kirkes guddommelige herkomst, som jeres forældre har. I ville måske gerne være mere sikre på, at Joseph Smith virkelig så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, i et syn, og at Mormons Bog virkelig er oversat fra guldpladerne. I nærer måske stadig tvivl om tiendeloven, kyskhedsloven eller visdomsordet. Det er ikke ualmindeligt for unge på jeres alder. Jeres tro er måske endnu ikke blevet prøvet fuldt ud. I har måske endnu ikke måttet forsvare jeres tro og levevis. Jeg forsikrer jer om, at der kan ske store ting for jer. I kan få et urokkeligt vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi Kirke, og om at evangeliet er blevet genoprettet på jorden i dets fylde gennem Joseph Smith. Men det vidnesbyrd kommer måske ikke, før jeres tro er blevet prøvet.[14]

For mange år siden kaldte to generalautoriteter en meget ung mand til stavspræsident. Den nye stavspræsident svarede som reaktion derpå, at han fuldt ud ville hellige sig sin kaldelse og ikke forlange, at nogen af medlemmerne i hans stav skulle være mere pligttro end ham. Dernæst bar han sit vidnesbyrd om, at han troede på evangeliet af hele sit hjerte og agtede at efterleve det.

Senere til frokost spurgte en af generalautoriteterne denne nye stavspræsident, om han var fuldstændig sikker på, at evangeliet er sandt. Han svarede, at det var han ikke. Seniorapostlen sagde til sin medapostel: »Han ved det lige så vel, som I og jeg gør. Det eneste, som han *ikke ved*, er, at han *ved* det. Han vil vide det meget snart … I skal ikke være bekymrede.«

Kort tid efter bar den nye stavspræsident vidnesbyrd om, at han efter en åndelig oplevelse »græd af taknemmelighed over for Herren for det de varige, fuldkomne og uomstødelige vidnesbyrd, jeg har fået i mit liv om dette værks guddommelighed.«[15]

Mange af os er ikke fuldt ud klar over, hvad vi i virkeligheden ved. Selv om vi har lært evangeliet at kende, er vi måske ikke fuldt ud klar over, hvad Herren har lagt i vores »indre« og skrevet »i vores hjerte.«[16] I er som pagtens unge mænd arvinger til store løfter. I har mulighed for at blive mere end »brændehuggere og vandbærere.«[17]

Jeg påstår ikke at have fuldstændig forståelse af alle evangeliets principper, men jeg kender med sikkerhed til denne kirkes guddommelighed og myndighed. Det kom til mig gradvist, linie på linie, bud på bud. Nu *ved* jeg, at jeg *ved*, ligesom I kan komme til *kundskab* om, at I *ved*. Det kan ske for jer.

Viden kommer gennem tro. I vore dage må vi uden at se guldpladerne komme til viden om, at det, som stod på dem, er sandt. Vi kan ikke få dem at se eller røre ved dem, som de tre vidner og de andre otte vidner kunne. Nogle af dem, som så og rørte ved guldpladerne, forblev ikke trofaste mod Kirken. Det ville være en stor oplevelse at se en engel, men det er en meget større oplevelse at få viden om Frelserens guddommelighed gennem tro og Åndens vidnesbyrd.[18]

I kan også komme til at *vide* det, som I *vidste* som en af Guds tapre sønner i forudtilværelsen. Det kan ske for jer. Men det sker ikke af sig selv. I er nødt til at udøve tro. Den eneste måde at opnå viden på og holde den i live er ved at være ydmyg, bede og stræbe flittigt efter at holde alle befalingerne.

Ved de nyligt afsluttede Olympiske Vinterleges åbningsceremoni i Salt Lake City, opførte Mormontabernakelkoret og Utah Symphony Orchestra et prægtigt musikstykke af John Williams, som var legenes officielle musiktema. Det hed »Call of the Champions« [mestrenes kald]. I aften vil jeg gerne kalde mestrene. De første gribende ord i stykket er: *citius* (hurtigere), *altius* (højere) og *fortius* (stærkere), som siden 1924 har været De Olympiske Leges officielle motto.

Brødre i præstedømmet: Vi lever i en storslået tid. Aldrig før i Kirkens historie har vi haft flere vidner om dette hellige værks sandhed. Vi har vore modstandere og kritikere, som vi altid har haft. Men Kirken har aldrig bevæget sig højere eller hurtigere eller været stærkere i

Et kig fra sydvestsiden i Konferencecentrets auditorium viser de forskellige niveauer.

udførelsen af sin mission. Nu er tiden inde til, at vi alle stræber opad og går fremad. I Guds værk skal vi være hurtigere og arbejde mere ivrigt; stræbe højere efter vore høje, åndelige mål og være stærkere til at stole på Guds styrke. Det kan ske for jer.

Den sikre vej til at opnå livets glæder og velsignelser er at følge vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Vi har fået så meget godt af vore forrige profeter, men det er præsident Hinckleys stemme, som vi skal lytte til i dag; det er hans råd, som vi skal følge, så de bedste ting kan ske for os. Om dette bærer jeg vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

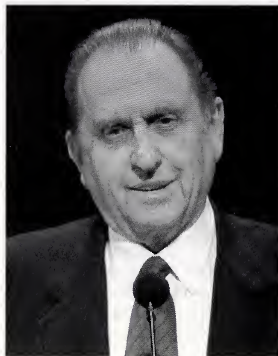
NOTER

1. *The Oxford Companion to Philosophy*, red. Ted Honderich (1995), s. 610.
2. Se Joseph Fielding Smith, *Church History and Modern Revelation*, 2 bind (1953), 1:25.
3. Se L&P 132:39.
4. Forfatter ukendt, citeret i *1,911 Best Things Anybody Ever Said*, saml Robert Byrne (1988), s. 386.
5. Som citeret af Harold B. Lee, *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams (1996), s. 629.
6. *President Kimball Speaks Out* (1981), s. 94.
7. Guillermo D. Jalil, »Teen Addiction,« i *Street-Wise Drug Prevention: A Realistic Approach to Prevent and Intervene in Adolescent Drug Use* (1996), Internet, www.nodrugs.com.
8. Se U.S. Department of Education, »Growing Up Drug Free: A Parent's Guide to Prevention, Part 2,« *KidSourceOnline*, www.kidsource.com.
9. Se Janet Brigham, »Tobacco: Quitting for Good,« *Ensign*, feb. 2002, s. 52.
10. Shanna Ghaznavi, »Don't Bet Your Life,« *The New Era*, feb. 2002, s. 26.
11. 1 Kor 13:12.
12. Joh 14:26.
13. Joh 16:13.
14. Se Ether 12:6.
15. Heber J. Grant, *Gospel Standards*, saml. G. Homer Durham (1941), s. 192-193.
16. Se Jer 31:33.
17. Jos 9:21.
18. Se Joh 20:29.

De beder, og de handler

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad os som en stærk gruppe præstedømmebærere være ordets gørere og ikke kun dets hørere. Lad os bede; og lad os så handle.

Brødre, jeg er beæret over privilegiet at tale til jer her i eftermiddag. Det er en stor glæde at se dette storslåede Konferencecenter fyldt til bristepunktet med unge og ældre, som bærer Guds præstedømme. At tænke på at der rundt omkring i verden er forsamlet lige så store skarer får mig til at føle et enormt ansvar. Jeg beder til, at Herrens inspiration vil vejlede mine tanker og inspirere mine ord.

Da jeg for mange år siden var på rejse i Tahiti, talte jeg med vores missionspræsident, Raymond Baudin om folket i Tahiti. De er kendt som en af de største søfartsnationer i hele verden. Bror Baudin, som taler fransk og tahitiansk, men kun lidt engelsk, forsøgte at beskrive hemmeligheden bag de tahitiske søkaptajners succes for mig. Han sagde: »De er forbløffende. Vejret kan være forfærdeligt, fartøjerne kan være gået læk, der er måske ikke andet navigationsudstyr end deres indre følelser og himlens stjerner, men de beder, og de drager af sted.« Han gentog det tre gange. Der er noget at lære af den udtalelse. Vi skal bede, og derefter skal vi handle. Begge dele er vigtige.

Løftet fra Ordsprogenes Bog giver os mod:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«[1]

Vi kan blot læse beretningen i Første Kongebog for atter at få øjnene op for det princip, at når vi følger Herrens råd, når vi beder og derefter drager af sted, vil resultatet bliver til gavn for alle. Dér læser vi, at en alvorlig tørke hærgede landet. Derefter kom der hungersnød. Profeten Elias modtog en åbenbaring fra Herren, som må have været en fantastisk vejledning: »Gå nu til Sarepta …: Jeg har givet en enke dér befaling om at sørge for dig.« Da Elias havde fundet enken, sagde han: »Hent lidt vand til mig i en krukke, så jeg kan få noget at drikke.

Da hun gik for at hente det, kaldte han på hende og sagde: ›Tag også et brød med til mig!‹«

Hendes reaktion afspejlede hendes desperation, da hun forklarede,

at hun var ved at tilberede et sidste, beskedent måltid til sin søn og sig selv, og at de derefter ville dø.

Hvor må Esajas' svar have syntes usandsynligt for hende: »›Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.‹

Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt. Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid.

Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie.«[2]

Hvis jeg spurgte jer, hvilke steder i Mormons Bog, som er de mest læste, vil jeg vove at påstå, at det er beretningen i 1 Nephi om Nephi, hans brødre, hans far og befalingen om at få messingpladerne af Laban. Det er måske, fordi de fleste af os fra tid til anden sætter os for at læse Mormons Bog igen. Vi begynder gerne med 1 Nephi. De ting, som den indeholder, er i virkeligheden et smukt portræt af behovet for at bede og derefter at handle. Nephi sagde: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.«[3]

Vi husker befalingen. Vi husker svaret. Vi husker resultatet.

I vore tider er der mange eksempler på det, som folk har oplevet, når de har bedt og derefter handlet. Jeg vil fortælle jer en rørende beretning om en dejlig familie, som boede i den smukke storby Perth i Australien. I 1957, fire måneder efter indvielsen af templet i New Zealand, var faderen, Donald Cummings, distriktspræsident i Perth. Han og hans hustru og familie var fast besluttede på at overvære indvielsen af templet, selv om de bestemt ikke var videre velbemidlede. De begyndte at bede, arbejde og spare op. De solgte deres eneste bil og samlede hver en øre, de kunne, men ugen før deres afrejse manglede de stadig 200 pund. Takket være to uventede gaver på hver 100 pund nåede de med nød og næppe deres mål. Bror Cummings kunne ikke få fri fra arbejde til at rejse, så han sagde sit job op.

De rejste med tog tværs over det store australske kontinent og nåede til Sydney, hvor de sluttede sig til andre medlemmer, der også skulle rejse til New Zealand. Bror

Cummings og hans familie var blandt de første australiere, som blev døbt for de døde i templet i New Zealand. De var blandt de første fra det fjerntliggende Perth i Australien, som fik deres tempelbegavelse i templet i New Zealand. De bad, de forberedte sig, og de handlede.

Da familien Cummings vendte tilbage til Perth, fik bror Cummings et nyt og bedre job. Ni år senere var han stadig distriktspræsident, hvor jeg havde privilegiet at kalde ham som den første stavspræsident i Perth Australien Stav.[4] Jeg synes, at det siger meget, at han nu er præsident for templet i Perth.

I filmen *Shenandoah* hører vi de inspirerende ord: »Hvis vi ikke forsøger, opnår vi ikke noget; og hvis vi ikke opnår noget, hvorfor er vi her så?«

Der er nu over 60.000 fuldtidsmissionærer, som tjener Herren verden over. Mange af denne store skare lytter med i aften og ser dette præstedømmemøde her til generalkonferencen. De beder, og de handler, og de stoler på Herren, hvor end de er sendt hen, og de stoler på deres missionspræsident med hensyn til, hvor de skal tjene i deres mission. Jeg har to yndlingssteder i de mange åbenbaringer om deres hellige kaldelser. De står begge i Lære og Pagter.

Den første er fra afsnit 100. I husker nok, at Joseph Smith og Sidney Rigdon havde været væk fra deres familie i et stykke tid, og de bekymrede sig for dem. Herren åbenbarede dem denne forsikring, som er en trøst for missionærer i hele Kirken: »Sandelig, så siger Herren til jer, mine venner … Jeres familier har det godt; de er i mine hænder, og jeg gør med dem, som det synes mig bedst; thi jeg har al magt.«[5]

Det andet sted findes i Lære og Pagter afsnit 84: »Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«[6]

Walter Krause, som bor i Prenzlau i Tyskland, havde en inspirerende mission. Bror Krause, som nu er 92 år gammel, er i besiddelse af en legendarisk hengivenhed over for Herren. Han har som patriark givet mere end et tusind patriarkalske velsignelser til medlemmer i mange dele af Europa.

Efter Anden Verdenskrig var bror Krause og hans familie som så mange andre hjemløse og boede i en flygtningelejr i Cottbus, hvor de begyndte at gå i kirke. Han blev straks kaldet som præsident for Kirkens Cottbus Gren. Fire måneder efter, i november 1945 hvor landet stadig lå i ruiner, kom distriktspræsident Richard Ranglack til bror Krause og spurgte ham, hvad han ville sige til at tage på mission. Bror Krauses svar afspejler hans pligttroskab over for Kirken. Han sagde: »Det behøver jeg slet ikke at tænke over. Hvis Herren har brug for mig, tager jeg af sted.«

Den 1. december 1945 tog han af sted med 20 Mark i lommen og et stykke tørt brød. Et af medlemmerne i grenen havde givet ham en vinterfrakke, som havde tilhørt en søn, der var faldet i krigen. Et andet medlem, som var skomager, gav ham et par sko. Med disse ting og to skjorter, to lommetørklæder og to par strømper tog han på mission.

Engang midt om vinteren gik han fra Prenzlau til Kammin, en lille landsby i Mecklenberg, hvor 46 mennesker overværede de møder, der blev afholdt. Han nåede frem længe efter mørkets frembrud den aften efter at have gået i seks timer på veje, stier og til sidst over nogle flade pløjemarker. Lige inden han nåede til landsbyen, kom han til et stort, hvidt, fladt område, hvor det var let at gå, og han nåede snart hen til et af medlemmernes hjem, hvor han skulle overnatte.

Næste morgen bankede jagtopsynsmanden på døren hos medlemmet og spurgte: »Har du en gæst?«

»Ja,« lød svaret.

Jagtopsynsmanden spurgte videre: »Så kom ud og se hans spor.« Det store, flade område, som bror Krause var gået over, var en tilfrossen sø, og lidt forinden havde opsynsmanden hugget et stort hul midt i søen til at fiske i. Vinden havde blæst sneen hen over hullet og dækket det til, så bror Krause ikke havde kunnet se denne fare. Hans spor gik lige forbi kanten af hullet og direkte hen til medlemmets hus, uden han havde anet noget om det. Hans rygsæk og gummistøvler var tunge, og han ville bestemt være druknet, hvis han havde taget bare ét skridt hen mod det hul, som han ikke kunne se. Han har senere bemærket, at denne hændelse gav temmelig meget postyr i landsbyen dengang.[7]

Hele bror Krauses liv har været at bede og dernæst at handle.

Hvis nogen af os skulle føle os utilstrækkelige eller tvivle på vores evne til at kunne klare en kaldelse til at tjene Herren, så husk på denne guddommelige sandhed: »For Gud er alting muligt.«[8]

For ikke så længe siden hørte jeg, at James Womack, patriarken i Shreveport Louisiana Stav, var død. Han havde tjent længe og havde velsignet mange. Præsident Spencer W. Kimball fortalte for mange år siden præsident Gordon B. Hinckley, ældste Bruce R. McConkie og mig om en oplevelse, han havde, da han skulle finde en patriark til Shreveport Louisiana Stav. Præsident Kimball beskrev, hvordan han interviewede, hvordan han ledte, og hvordan han bad om at kende Herrens vilje i denne udvælgelse. Af en eller anden grund var der ingen af de kandidater, man havde foreslået, som var den rigtige til denne opgave på det tidspunkt.

Dagen gik; aftenens møder begyndte. Præsident Kimball vendte sig pludselig om til stavspræsidenten og bad ham fortælle, hvem den mand var, som sad to tredjedele nede i salen. Stavspræsidenten svarede, at det var James Womack, hvorefter præsident Kimball sagde: »Det er den mand, som Herren har udvalgt til at

være jeres stavspatriark. Lad mig møde ham i højrådsværelset efter mødet.«

Stavspræsident Charles Cagle var forbløffet, for James Womack havde ikke ord for at være en helt almindelig mand. Han var blevet hårdt såret under Anden Verdenskrig. Han havde mistet begge hænder og noget af den ene arm samt det meste af synet og en del af sin hørelse. Ingen ville lade ham læse jura, da han vendte hjem, men han tog eksamen som den tredje dygtigste elev i sin klasse fra Louisiana State University.

Da præsident Kimball mødtes med bror Womack den aften og fortalte ham, at Herren havde udpeget ham til at være patriark, var der lang tavshed i værelset. Derpå sagde bror Womack: »Bror Kimball, så vidt jeg ved, skal en patriark lægge sine hænder på den persons hoved, som han velsigner. Som du kan se, har jeg ingen hænder at lægge på hovedet af nogen.«

Bror Kimball bad på sin tålmodige facon bror Womack om at stille sig bag den stol, hvor bror Kimball sad. Så sagde han: »Bror Womack, læn dig forover og se, om du kan nå min isse med enderne af dine arme.« Til bror Womack store glæde rørte de ved bror Kimballs hoved, og han udbrød: »Jeg kan nå dig! Jeg kan nå dig!«

»Selvfølgelig kan du nå mig,« svarede bror Kimball. »Og hvis du kan nå mig, kan du også nå dem, du skal velsigne. Jeg er nok den mindste person, du nogensinde vil få siddende foran dig.«

Præsident Kimball fortalte os, at da navnet James Womack blev nævnt til stavskonferencen, »rakte medlemmerne anerkendende og begejstret deres hænder i vejret.«

Det mindede os om de ord, som Herren talte til profeten Samuel, da David blev udnævnt til Israels fremtidige konge: »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet.«[9]

Brødre, uanset hvilken kaldelse vi har, uanset vores frygt og vore bekymringer, så lad os bede og så handle og huske på Herrens ord, Jesu Kristi ord, som lovede: »Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«.[10]

I Jakobs Brev få vi rådet: »Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.«[11]

Lad os som en stærk gruppe præstedømmebærere være ordets gørere og ikke kun dets hørere. Lad os bede; og lad os så handle.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Ordspr 3:5-6.
2. 1 Kong 17:9-11; 13-16; se også vers 12.
3. 1 Nephi 3:7.
4. Se Richard J. Marshall, »Saga of Sacrifice,« *Ensign*, aug. 1974, s. 66-67.
5. L&P 100:1.
6. L&P 84:88.
7. Se Garold N. Davis and Norma S. Davis, »Behind the Iron Curtain: Recollections of Latter-day Saints in East Germany, 1945-1989,« *Brigham Young University Studies* 35, nr. 1 (1995): 54-55.
8. Matt 19:26.
9. 1 Sam 16:7.
10. Matt 28:20.
11. Jakobs Brev 1:22.

Personlig værdighed til at udøve præstedømmet

Præsident Gordon B. Hinckley

Vores adfærd i offentlighed må være upåklagelig. Vores adfærd hjemme er endnu vigtigere. Vi må leve op til den standard, som Herren har sat.

Mine kære brødre, jeg ønsker at tale meget tydeligt her i aften om noget, jeg føler mig dybt bekymret over. Det en stor glæde, men samtidig en bekymrende udfordring at tale til jer. Hvilket storslået broderskab er vi ikke som dem, der bærer det dyrebare og vidunderlige præstedømme. Det kommer fra Gud, vor evige Fader, som i denne strålende uddeling sammen med sin elskede Søn atter har talt fra himlene. De har udsendt deres bemyndigede tjenere til at overdrage denne guddommelige myndighed til mennesket.

Personlig værdighed bliver udvælgelsesstandarden for at kunne modtage samt udøve denne hellige magt. Det er, hvad jeg ønsker at tale til jer om i aften.

Jeg vil begynde med at læse for jer fra Lære og Pagter, afsnit 121:

»Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller ved kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:36-37).

Det er Herrens utvetydige ord angående hans guddommelige myndighed. Hvilken uhyre stor forpligtelse er ikke lagt på hver eneste af os. Vi, der bærer Guds præstedømme, må følge højere standarder end resten af verden. Vi må disciplinere os selv. Vi må ikke være selvretfærdige, men vi kan og må være hæderlige og ærefulde mænd.

Vores adfærd i offentlighed må være upåklagelig. Vores adfærd hjemme er endnu vigtigere. Vi må leve op til den standard, som Herren har sat. Vi kan ikke svælge i synd, for ikke at tale om at dække over vore synder. Vi kan ikke søge at tilfredsstille vores stolthed. Vi kan ikke tage del i den uretfærdige ambitions forfængelighed. Vi kan ikke udøve kontrol, herredømme eller tvang over vore hustruer og børn eller nogen anden i nogen som helst grad af uretfærdighed.

Hvis vi gøre noget sådant, da unddrager himlene sig os. Herrens Ånd bedrøves. Så er vores kraft i præstedømmet forsvundet. Myndigheden er da gået tabt.

Den måde, som vi lever på, de ord, som vi udtaler, og vores daglige adfærd har konsekvenser for vores effektivitet som mænd og drenge, der bærer præstedømmet.

Vores 5. trosartikel lyder: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«

Selv om dem, som har myndigheden, lægger deres hænder på vores hoved og ordinerer os, så kan vi godt ved vores adfærd tabe og miste enhver ret til at udøve denne guddommelige myndighed.

Afsnit 121 fortsætter med at sige: »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget« (L&P 121:41-42).

Brødre, det er inden for disse parametre, at dette præstedømme må finde sit udtryk. Det er ikke en kappe, som vi tager af og på, som vi selv vil. Det er, når det udøves i retskaffenhed, ligesom vores legemes væv en del af os, til alle tider og i alle forhold.

Og nu til jer, unge mænd, som bærer Det Aronske Præstedømme. I

har fået overdraget dette præstedømme, som har nøglerne til englenes betjening. Tænk et øjeblik over det.

I har ikke råd til at gøre noget, som vil placere et slør mellem jer og de betjenende engle, som virker til gavn for jer.

I kan ikke være umoralske i nogen som helst form. I kan ikke være uærlige. I kan ikke snyde eller lyve. I må ikke misbruge Guds navn eller bande og stadig have retten til englenes betjening.

Jeg ønsker ikke, at I skal være hovne. Jeg ønsker, at I er mandige, levende, stærke og lykkelige. Til jer, som godt kan lide idræt, siger jeg: Jeg ønsker, at I skal være gode sportsfolk og stræbe efter at blive mestre. Men i jeres stræben herefter behøver I ikke at svælge i upassende adfærd eller bruge dårligt sprog eller bande.

Til jer unge mænd, som ser frem til at udføre en mission, vær gode ikke at ødelægge jeres liv med noget som helst, der kan skabe tvivl om jeres værdighed til at drage ud som den levende Guds tjenere.

I kan ikke og må ikke under nogen omstændigheder gå på kompromis med den guddommelige kraft, som I bærer hos jer som ordinerede tjenere i evangeliet.

Som en advarsel og en forudmeddelelse er Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum kommet frem med følgende udtalelse, henvendt til jer:

»Som missionærer forventes det af jer, at I overholder de højeste standarder for adfærd, herunder fuldkommen overholdelse af kyskhedsloven …

… I bør aldrig være alene med nogen anden, mand eller kvinde, voksen eller barn [end jeres tildelte kammerat].

Selv falske beskyldninger mod en uskyldig missionær kan tage måneder at undersøge og kan resultere i en afbrydelse eller afslutning af pågældende missionærs tjeneste. Beskyt jer selv mod sådanne beskyldninger ved aldrig at forlade din kammerat, selv i de hjem, som I besøger« (Det Første Præsidentskabs udtalelse om missionærers adfærd, den 22. marts 2002).

I behøver ikke at bekymre jer over disse ting, hvis I til alle tider følger missionærreglerne. Hvis I gør det, vil I få det vidunderligt og vende tilbage med ære til jeres kære uden at være blevet besmittet eller have været under mistanke og uden at vende tilbage med beklagelse.

Medlemmer af De Halvfjerds synger ved et konferencemøde.

Når I vender hjem, så glem aldrig, at I er ældster i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I vil begynde at søge efter en evig ægtefælle. I får et ønske om at blive gift i Herrens hus. Der bør for jer ikke være noget alternativ. Pas på, at I ikke ødelægger jeres værdighed til at blive gift på denne måde. Nyd jeres tid. Men sørg for, at jeres bejlen sker inden for rammerne af en stram selvdisciplin. Herren har givet

en befaling og et løfte. Han har sagt: »Pryd altid dine tanker med dyd.« Derefter følger løftet: »Da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og ... den Helligånd skal være din stadige ledsager« (L&P 121:45-46).

Den hustru, som du vælger, vil være din lige. Paulus erklærede: »Dog, i Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden« (1 Kor 11:11).

I ægteskabets fællesskab er der hverken mindreværdighed eller overlegenhed. Kvinden går ikke foran manden, og manden går ikke foran kvinden. De vandrer side om side som søn og datter af Gud på en evig rejse.

Hun er ikke din tjener, din formuegenstand eller noget som helst i den retning.

Hvor tragisk og modbydelig er ikke fænomenet hustrumishandling. En hvilken som helst mand i denne kirke, som mishandler sin hustru, som nedværdiger hende, som fornærmer hende, eller som udøver uretfærdigt herredømme over hende, er uværdig til at bære præstedømmet. Selv om han er blevet ordineret, vil himlene trække sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og det vil være enden på præstedømmets myndighed hos denne mand.

En hvilken som helst mand, som har lod i dette, er uværdig til at have en tempelanbefaling.

Jeg er ked af at sige, at jeg ser for meget til dette grimme fænomen. Der er mænd, som slår deres hustru både verbalt og fysisk. Hvor er det dog en tragedie, når en mand fornedrer sine børns moder.

Det er også sandt, at der findes nogle få kvinder, som mishandler deres mænd. Men jeg taler ikke til dem i aften. Jeg taler til denne kirkes mænd, til mænd, som den Almægtige har overdraget sit hellige præstedømme til.

Mine brødre, hvis der er nogen inden for min stemmes rækkevidde, som er skyldig i en sådan adfærd, så kalder jeg på jer til at omvende jer. Gå på dine knæ og bed Herren om at tilgive dig. Bed til ham om styrke til at kontrollere din tunge og din tunge hånd. Bed om din hustrus og dine børns tilgivelse. Præsident McKay plejede at sige: »Ingen anden succes kan erstatte fiasko i hjemmet« (citat J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], s. 42; i Conference Report, apr. 1935, s. 116). Og præsident Lee sagde: »Det vigtigste i Herrens værk, som du og jeg nogensinde kan komme til at udføre, sker inden for vores eget hjems vægge« (Harold B. Lee, *Doing the Right Things for the Right Reasons*, Brigham Young University Speeches of the Year [19. apr. 1961], s. 5).

Jeg er sikker på, at når vi står foran Guds domstol, vil der ikke blive talt meget om den rigdom, som vi måtte have samlet i livet, eller om nogle af de æresbevisninger, som vi har opnået. Men der vil komme mange dybdeborende spørgsmål om vores hjemlige forhold. Og jeg er sikker på, at de, som har vandret gennem livet med kærlighed og respekt og værdsættelse af deres ægtefæller og børn, vil modtage disse ord fra vores evige dommer: »Godt, du gode og tro tjener ... Gå ind til din herres glæde!« (Matt 25:21).

Jeg vil gerne omtale en anden form for mishandling. Det er af de ældre. Jeg mener ikke, det er almindeligt blandt os. Jeg håber ikke, at det er tilfældet. Jeg beder til, at det ikke er tilfældet.

Jeg tror, at de fleste af vores medlemmer adlyder den gamle befaling: »Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12).

Men hvor tragisk er det ikke, hvor absolut afskyelig er ikke mishandlingen af de ældre.

Der er flere og flere, som lever længere og længere takket være den moderne videnskabs og medicins mirakler. Men med alderen følger en forringelse af den fysiske kapacitet og af og til også af den mentale kapacitet. Jeg har sagt før, at jeg har opdaget, at der er meget bly i den alder, som kaldes den gyldne. Jeg er dybt taknemlig over den kærlighed og omsorg, som vore børn har vist deres mor og far. Hvor smukt er ikke billedet af en søn eller datter, som gør noget ekstra for at hjælpe sine gamle forældre med venlighed, godhed og kærlighed.

Jeg ønsker at nævne en anden form for mishandling, som er meget fremme i medierne. Det er en frastødende og ond mishandling af børn, ofte udøvet af voksne mænd. Den form for mishandling er ikke ny. Der er tegn på, at det strækker sig langt tilbage igennem tiderne. Det er et afskyeligt, tragisk og frygteligt onde. Jeg er ked af at skulle sige, at dette frygtelige onde er indtruffet i meget begrænset omfang blandt os. Det er noget, som ikke kan billiges eller tolereres. Herren selv sagde: »Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb« (Matt 18:6).

Det er en meget stærk udtalelse fra Fredsfyrsten, Guds Søn.

Jeg citerer fra *Kirkens instruktionshåndbog*: »Kirkens standpunkt er, at mishandling ikke kan tolereres under nogen form. De, der mishandler ... vil blive underkastet kirkedisciplinering. De bør ikke få nogen kirkekaldelse og må ikke få en tempelanbefaling. Selv om en person, der har misbrugt et barn seksuelt eller fysisk, bliver disciplineret af Kirken og senere fuldt ud genoptages i fællesskabet eller genoptages ved dåb, bør lederne ikke kalde vedkommende til nogen som helst kaldelse, hvor vedkommende skal arbejde med børn eller unge, medmindre Det Første Præsidentskab bemyndiger, at kommentaren på vedkommendes medlemskort slettes.

I de tilfælde, hvor der har fundet mishandling sted, er det Kirkens første ansvar at hjælpe dem, der er blevet mishandlet, og beskytte dem, der kan være udsat for fremtidig mishandling« (*Bog 1: Stavspræsidentskaber og biskopråd*, s. 157-158).

Vi har længe arbejdet med dette problem. Vi har rådet biskopper, stavspræsidenter og andre til at tage sig af ofrene, at trøste dem, styrke dem og lade dem vide, at hvad der skete var forkert, at mishandlingen ikke var deres fejl, og at det aldrig nogen sinde behøver at ske igen.

Vi har udsendt publikationer, oprettet telefonlinjer, hvor kirkeledere kan modtage rådgivning om, hvordan man tager sig af sådanne tilfælde og tilbyde professionel hjælp gennem LDS Family Services.

Disse gerninger er ofte kriminelle i deres natur. De er strafbare under loven. Professionelle rådgivere, herunder sagførere og socialarbejdere, er til rådighed på denne hjælpelinje til at råde biskopper og stavspræsidenter i deres ansvar i disse situationer. Kirkeledere i andre nationer bør kontakte deres respektive områdepræsidenter.

Husk, at Kirkens værk er at frelse. Jeg vil gerne understrege det. Det er at frelse sjæle. Vi ønsker både at hjælpe ofret og overtræderen. Vores hjerte rækker ud til ofret, og vi må hjælpe ham eller hende. Vores hjerte rækker ud til overtræderen, men vi kan ikke tolerere den synd, som han måske er skyldig i. Hvor der har været en overtrædelse, er der en straf. Samfundet vil kræve sit. Og de kirkelige processer vil kræve sit og ofte resultere i udelukkelse. Det er en både vanskelig og alvorlig sag.

Men vi må altid huske, at når straffen er blevet betalt, og retfærdighedens krav opfyldt, vil der blive udstrakt en hjælpsom og venlig hånd, der vil hjælpe. Der vil måske fortsat være restriktioner, men der vil også være venlighed.

Brødre, jeg går ud fra, at jeg har lydt negativ, mens jeg har talt til jer her i aften. Det ønsker jeg ikke at være. Men jeg ønsker at opløfte en advarselsrøst til denne kirkes præstedømme over hele verden.

Gud har overdraget os en gave, som er yderst dyrebar og vidunderlig. Den indeholder myndigheden til at lede Kirken og tjene i dets anliggender, til at tale med myndighed i Herren Jesu Kristi navn og handle som hans hengivne tjenere og velsigne de syge, og velsigne vore familier og mange andre. Det tjener som en vejledning, hvorefter vi kan leve vores liv. I sin fylde rækker dets myndighed hinsides dødens slør og ind i de evigheder, som ligger forude.

Der er intet andet, der kan sammenlignes med det i hele verden. Vogt det, værdsæt det, elsk det, efterlev det.

»Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16). Dette er min ydmyge bøn, når jeg nu efterlader jer min velsignelse og giver jer min kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

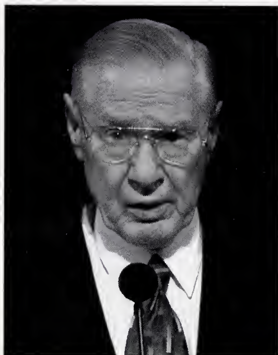

Mødet søndag formiddag
7. april 2002

Bønnens livline

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi har hver især problemer, som vi ikke kan løse, og svagheder, som vi ikke kan overvinde uden at kontakte en stærkere kraft i bøn.

Her til formiddag bærer jeg vidnesbyrd om bønnens betydning. Forbindelse til vor Skaber gennem vor Frelser er bestemt et af de største privilegier og en af de største velsignelser i vores liv. Jeg har ved utallige personlige erfaringer lært, at bønnens magt er stor. Ingen jordisk myndighed kan afholde os fra direkte forbindelse til vor Skaber. Der kan aldrig ske nogen mekanisk eller elektronisk fejl, når vi beder. Der er ingen grænser for, hvor mange gange eller hvor længe vi kan bede hver dag. Der findes ingen kvote for, hvor mange behov, som vi må bede om i hver bøn. Vi skal ikke gennem sekretærer eller træffe aftaler for at nå nådens trone. Han kan nås når som helst og hvor som helst.

Da Gud satte mennesket på jorden, blev bøn livlinen mellem mennesket og Gud. Således begyndte menneskene på Adams tid »at påkalde Herrens navn.«[1] I alle generationer siden da har bøn opfyldt et meget stort behov for menneskene. Vi har hver især problemer, som vi ikke kan løse, og svagheder, som vi ikke kan overvinde uden at kontakte en stærkere kraft i bøn. Denne kilde er Himlens Gud, som vi beder til i Jesu Kristi navn.[2] Når vi beder, bør vi tænke på, at vor Fader i Himlen har al viden, forståelse, kærlighed og medfølelse.

Hvad er bøn? Frelseren gav os et eksempel i Fadervor, hvor han bad: »Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn,

Komme dit rige. Ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.«[3]

For det første er bøn en ydmyg anerkendelse af, at Gud er vor Fader, og at Herren Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. For det andet er det en oprigtig bekendelse af synd og overtrædelse og en anmodning om tilgivelse. For det tredje er det en anerkendelse af, at vi har brug for hjælp, som overgår vores egen formåen. For det fjerde er det en mulighed for at takke og vise vor Skaber taknemmelighed. Det er vigtigt, at vi ofte siger: »Vi takker dig …«, »Vi erkender over for dig …«, »Vi er dig taknemmelig …« For det femte er det et privilegium at bede Guddommen om særlige velsignelser.

Der udtales mange bønner, når vi knæler ned. Frelseren knælede ned, da han i Getsemane bad til Faderen.[4] Men en stille bøn i hjertet når også himlen. Vi synger: »Bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt i ord.«[5] Oprigtige bønner kommer fra hjertet. Oprigtighed kræver, at vi trækker på vores hjertes inderste følelser, når vi beder og ikke bruger tomme gentagelser eller nogen påtagethed, som den Frelseren fordømte i lignelsen om farisæeren og tolderen.[6] Da bliver vore bønner til »hjertets sang« og »en bøn«[7], som ikke blot når Gud, men som også rører andres hjerte.

Jeremias råder os til at bede af hele vores hjerte og sjæl.[8] Enos fortalte, hvordan hans sjæl havde hungret, og at han havde bedt hele dagen lang.[9] Bønner varierer i intensitet. Selv Frelseren »bad endnu mere indtrængende« i sin smerte.[10] Nogle er enkle udtryk for taknemmelighed og anmodninger om fortsatte velsignelser til os og vore kære. Men i tider med stor personlig smerte og nød kræves der måske mere end blot at bede. Herren sagde: »Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.«[11] De velsignelser, som vi beder om, kræver nogle gange arbejde, en indsats og flid fra vores side.

For eksempel kan faste være godt som et stærkt bevis på vores oprigtighed. Som Alma bevidnede for folket i Zarahemla: »Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd.«[12] Når vi faster, ydmyger vi os i sjælen[13], hvilket bringer os på

Templet i Salt Lake City set fra Kirkens kontorbygning.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

April 2002

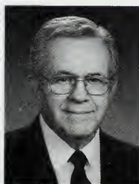
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

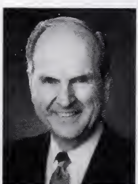
DE TOLV APOSTLES KVORUM

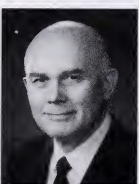

Boyd K. Packer

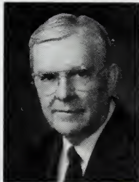

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

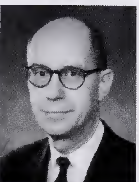

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Earl C. Tingey

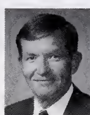

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Ben B. Banks

Dennis B. Neuenschwander

Charles Didier

Cecil O. Samuelson jun.

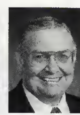
DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Angel Abrea

Carlos H. Amado

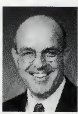

Neil L. Andersen

Merrill J. Bateman

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

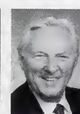

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

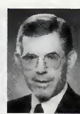

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden jun.

Walter F. González

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Rolfe Kerr

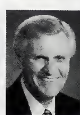

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

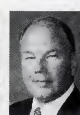

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Glenn L. Pace

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

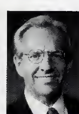

Lynn G. Robbins

Steven E. Snow

Dieter F. Uchtdorf

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

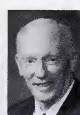
DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

Richard D. Allred

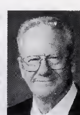

Athos M. Amorim

E. Ray Bateman

L. Edward Brown

Douglas L. Callister

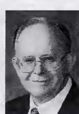

Val R. Christensen

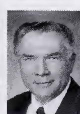

Darwin B. Christenson

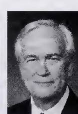

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B. Gerrard

H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

Keith K. Hilbig

J. Kent Jolley

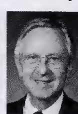

Gerald N. Lund

Dale E. Miller

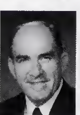

Earl M. Monson

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

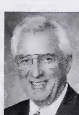

Robert F. Orton

Stephen B. Oveson

Wayne S. Peterson

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

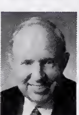

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

Dennis E. Simmons

Donald L. Staheli

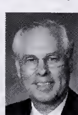

Robert R. Steuer

David R. Stone

H. Bruce Stucki

Jerald L. Taylor

D. Lee Tobler

William R. Walker

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Eftermiddagssolen kaster lange skygger i den store lobby inde i Konferencecentrets plaza-niveau.

Et vidvinkel kig viser Konferencecentret fra det sydvestlige hjørne af det ydre plaza-niveau.

bedre bølgelængde med Gud og hans hellige hensigter.

Vi har privilegiet at kunne bede dagligt om små og store ting i vores liv. Tænk over Amuleks ord, som formanede os til at bede på marken for vore hjorde, hjemme for vores hus, både morgen, middag og aften; bede mod vore fjenders magt og imod djævelen; bede til ham for vore afgrøder og udøse vores sjæl i lønkammeret og i ørkenen. Når vi ikke anråber Gud direkte, bør vi have en bøn i hjertet til ham hele tiden.[14]

Amuleks råd i vore dage kan være en hustrus inderlige bøn: »Velsign Jason og beskyt ham, nu hvor han tjener vores land i disse krigstider.« En moders bøn: »Velsign kære Jane, så hun vil træffe de rette valg.« En fars bøn: »Himmelske Fader, velsign Johnny i hans missionering, så dørene vil blive åbnet for ham og han kan finde de oprigtige af hjertet.« Et barns snublende og enkle bøn: »At jeg ikke vil være uartig i dag«, eller »så alle vil have masser at spise«, eller »så mor snart vil blive rask.« Dette er de ædle bønner, som lyder i de evige boliger herover. Gud kender vore behov bedre, end vi kan udtale dem,[15] men han ønsker, at vi skal henvende os til ham i tro og bede om velsignelser, sikkerhed og tryghed.

Jeg har før nævnt en oplevelse, som jeg havde i militæret under Anden Verdenskrig. Jeg vil lige skynde mig at sige, at jeg ikke var nogen helt. Men jeg gjorde min pligt. Jeg holdt ud og overlevede. Jeg gjorde tjeneste på et britisk Liberty Ship, som sejlede fra San Francisco til Suez. Jeg var om bord på dette skib i 83 dage i træk, lige på nær et kort ophold i Auckland i New Zealand. Jeg var det eneste medlem af vores trosretning om bord. Om søndagen gik jeg alene ned til skibets bov med mine skrifter og sangbog for soldater. Midt i den susende vind læste jeg skrifterne, bad og sang helt for mig selv. Jeg forsøgte ikke at slå en handel af med Herren, men jeg bad inderligt om, at hvis jeg overlevede krigen og kom hjem til min hustru og familie, ville jeg af al magt prøve at forblive trofast mod de hellige pagter, som jeg havde indgået ved dåben, mod præstedømmets pagt og mod mine tempelpagter.

Som en del af vore opgaver på rejsen blev vores lille fragtskib beordret til at bugsere et udbrændt tankskib ind til Auckland i New Zealand. Tankskibet havde ingen motorkraft og ruller hjælpeløst

rundt på havet. Selv om vi aldrig så dem, så vidste vi, at fjendens ubåde lurede i nærheden. Mens vi bugserede dette skib, blev vi fanget i en voldsom storm, hvor vi senere hørte, at mange fartøjer sank. På grund af den vægt, som vi bugserede, havde vi ikke motorkraft nok til at sejle direkte ind i de mægtige bølger, og vores skib blev kastet fra side til side af de voldsomme bølger. Det knirkede og knagede og rullede fra side til side og var hver gang ved at kæntre. Jeg bad selvfølgelig, som jeg antager, at andre også gjorde. Efterhånden blæste stormen væk fra os. Jeg er taknemmelig for den støtte og trøst, som mine bønner gav mig dengang og på andre farefulde tidspunkter siden.

Frelseren sagde til os: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet.«[16] I vore dage opfordrer Kirken os til at holde familiebøn hver aften og morgen.

Jeg hørte engang en lærer i Primary spørge en lille dreng, om han bad hver aften.

»Ja,« svarede han.

»Og beder du også altid om morgenen?« spurgte primarylæreren.

»Nej,« svarede drengen. »Jeg er ikke bange om dagen.«[17]

Mørkeskræk bør ikke være det eneste, som motiverer os til at bede – morgen såvel som aften.

Familiebøn har en stærk og styrkende indflydelse. I den mørke tid under anden verdenskrig faldt en 500 pund tung bombe uden for bror Pateys lille hjem, en ung far i Liverpool i England, men bomben gik ikke af. Hans hustru var død, så han opdragede selv sine fem børn. På dette meget skræmmende tidspunkt samlede han dem til familiebøn. De »bad alle sammen … inderligt, og da de var færdige med at bede, sagde børnene: ›Far, vi vil være i sikkerhed. Vores hjem vil være sikkert i nat.‹

Og forestil jer det: Så gik de i seng med denne frygtindgydende bombe lige uden for deres dør, halvt nede i jorden. Hvis den var eksploderet, ville den sikkert have ødelagt 40-50 huse og dræbt 200-300 mennesker …

Næste morgen … blev hele kvarteret evakueret i to døgn, og bomben blev endelig fjernet …

På vej tilbage spurgte bror Patey lederen af bomberydningsholdet: ›Nå, hvad fandt I så?‹

›Hr. Patey, vi kom hen til bomben uden for jeres dør og så, at den kunne eksplodere når som helst. Der var ikke noget i vejen med den. Vi forstår ikke, hvorfor den ikke eksploderede.‹«[18] Der sker mirakler, når familier beder sammen.

Frelseren rådede os til at bede for dem, der forfølger os.[19] Dette princip overser vi ofte i vore bønner. Profeten Joseph Smith havde en klar forståelse deraf. Hans bønner var inderlige, hans motiver rene, og himlens velsignelser kom regelmæssigt.

Daniel Tyler, som var en af profetens samarbejdspartnere, mindedes et betydningsfuldt tilfælde: »Da William Smith og andre gjorde oprør mod profeten i Kirtland … overværede jeg et møde … hvor ›Joseph‹ præsiderede. Jeg trådte ind i skolebygningen lidt inden mødets begyndelse og betragtede Guds mand; da så jeg tristhed i hans blik og tårer trille ned ad hans kinder … Få øjeblikke senere blev der sunget en salme, og han indledte mødet med en bøn. I stedet for at vende sig mod de tilstedeværende, vendte han ryggen til og knælede ned med ansigtet mod væggen. Jeg tænker, at han gjorde det for at skjule sin sorg og sine tårer.

Jeg havde hørt mænd og kvinder bede – især sidstnævnte – lige fra de mest uvidende, både hvad angår lærdom og intellekt, og til de mest lærde og veltalende. Men aldrig før havde jeg hørt en mand tale til sin Skaber, som om han var til stede og lyttede, som en venlig far ville lytte til et pligtopfyldende barns sorger. På det tidspunkt var Joseph ulærd, men i den bøn, som i høj grad blev bedt for dem, som beskyldte ham for at være på afveje og faldet i synd, bad han Herren om at tilgive dem og åbne deres øjne, så de kunne se klart. Den bøn, siger jeg i al beskedenhed, var en del af himlens lærdom og veltalenhed. Der var intet praleri, han hævede ikke stemmen i iver, men bad i en tone, som når en mand taler til en ven. Det var for mig, som om jeg ville kunne se Herren stå over for sin allermest ydmyge tjener, som jeg nogen sinde har set, hvis sløret blev fjernet … Det var den største … bøn af alle dem, jeg nogen sinde har hørt.«[20]

Da tiden for Frelserens død og opstandelse nærmede sig, bad han sin store forbøn. Efter at have bedt til Faderen for sine apostle bad han for alle dem, som ville tro på ham gennem deres ord, og han bad til Faderen for os alle. Han bad til, at vi alle kunne blive ét, som han er ét med Faderen, og at verden ville tro, at Faderen havde sendt ham.[21]

Der er aldrig blevet bedt en så gribende bøn, som den Frelseren selv bad i Getsemane have. Han trak sig væk fra sin apostle, knælede og bad: »Fader, hvis du vil, så tag

dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«[22] En vigtig bestanddel af vore bønner kunne meget vel være at følge mønstret i denne bøn i Getsemane: »Ske ikke min vilje, men din.« Derved anerkender vi vores hengivenhed og lydighed mod Herrens altoverskyggende mål i vores liv. Som han sagde: »Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det.«[23] Hvor vil det blive en herlig dag for os hver især, når vi beder med vished om, at »hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os.«[24]

Jeg håber inderligt, at vi i vore daglige bønner husker at bede om, at Herrens velsignelser fortsat vil forblive hos vores kære leder, præsident Gordon B. Hinckley. Ingen er helt klar over, heller ikke hans rådgivere, hvor tunge byrder og store ansvar han har. Om dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 1 Mos 4:26.
2. Se 2 Nephi 32:9; 3 Nephi 20:31.
3. Matt 6:9-13.
4. Luk 22:41.
5. *Salmer og sange*, nr. 180.
6. Se Luk 18:10-14.
7. L&P 25:12.
8. Se Jer 29:13.
9. Se Enos 1:4.
10. Luk 22:44.
11. L&P 9:7.
12. Alma 5:46.
13. Se Sl 35:13.
14. Se Alma 34:20-27.
15. Se Matt 6:8.
16. 3 Nephi 18:21.
17. Fra Tal D. Bonham, *The Treasury of Clean Church Jokes*, citeret i Cal og Rose Samra, red., *Holy Humor*, 1997, s. 23.
18. Andre K. Anastasiou, Conference Report, okt. 1946, s. 26.
19. Matt 5:44.
20. *Juvenile Instructor*, feb., 1892, s. 127-128.
21. Joh 17:21.
22. Luk 22:42.
23. Joh 15:7.
24. 1 Joh 5:14.

Den anden fortabte søn

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Ingen af os er elsket mindre eller værdsat mindre af Gud end en anden. Jeg vidner om, at han elsker os hver især – med usikkerheder, bekymringer, selvværd og alt.

Blandt de mest mindeværdige af Frelserens lignelser, som nogen sinde er fortalt, er historien om en tåbelig yngre broder, som gik til sin far og bad om den del af formuen, som tilkom ham, og dernæst forlod hjemmet for at forøde sin arv, som skrifterne siger i et »udsvævende liv«.[1] Hans penge og hans venner forsvandt hurtigere end han mente muligt – det gør de altid – og tiden for det frygtelige regnskab kom dernæst – det gør den altid. I denne nedtur blev han en som passede svin, en som led sult og i den grad berøvet livets underhold og ære, at han »ønskede kun at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd«. Men selv denne trøst var ham ikke tilladt.

Så siger skrifterne på opmuntrende vis: »Da gik han i sig selv.« Han besluttede at tage hjem, idet han håbede at blive accepteret i det mindste som tjener i sin fars hus. Det kærlige billede af denne drengs bekymrede, trofaste far, der løb hen for at møde ham og overdængede ham med kys, er et af de mest rørende og barmhjertige scener i alle de hellige skrifter. Det fortæller alle Guds børn, hvad enten de er faret vild eller andet, hvor meget Gud ønsker os tilbage i sine beskyttende arme.

Men i vores opmærksomhed på denne yngre søns historie kan vi, hvis vi ikke er omhyggelige, overse beretningen om den ældre søn, for i begyndelsen af Frelserens beretning står der: »En mand havde *to* sønner« – og han kunne have tilføjet: »... som begge var fortabte, og som begge havde behov for at komme hjem.«

Den yngre søn er vendt tilbage, en kappe er lagt på hans skuldre og en ring sat på hans finger, da den ældre søn kommer ind i billedet. Han har været pligtopfyldende, har arbejdet loyalt på marken og kommer nu hjem. Det begreb, om at komme hjem, selv om det er fra meget forskellige steder, er vigtig i denne historie.

Da han nærmer sig huset, hører han musik og latter.

»Og han kaldte på en af karlene [læg mærke til, at han havde

tjenere] og spurgte, hvad der var på færde.

Han svarede: Din bror er kommet, og din far har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold.

Da blev han [den ældre bror] vred og ville ikke gå ind. Hans far gik så ud og bad ham komme ind.«

I kender den samtale, der derpå fulgte. Denne fars smerte over et vildfarent barn, som er løbet hjemmefra og har boet sammen med svinene, er helt sikkert nu blandet med erkendelsen af, at denne ældre, klogere bror, den yngre brors barndomshelt, som ældre brødre altid er, er vred over, at hans bror er kommet hjem.

Nej, lad mig rette det. Denne søn er ikke så vred over, at den anden er kommet hjem, men i højere grad over, at hans forældre er så glade for det. Denne pligtopfyldende søn – og han er *vidunderlig* pligtopfyldende – føler sig ikke værdsat og føler måske mere end blot en smule selvmedlidenhed og glemmer et øjeblik, at han aldrig har kendt til snavs og fortvivlelse, frygt eller selvlede. Han glemmer et øjeblik, at alle kalvene på gården allerede er hans og ligeledes er alt tøjet i skabene og alle ringene i skufferne. Han glemmer et øjeblik, at hans trofasthed altid er blevet og altid vil blive belønnet.

Nej, han som har så godt som alt, og som med hårdt arbejde og på vidunderlig vis har fortjent det, mangler det ene, som kunne gøre ham til den fuldendte Herrens mand, som han næsten er. Han har endnu ikke opnået den barmhjertighed og nåde, den kærlige indlevelse, det tilgivende overblik, hvor han indser, at *dette ikke er en rival, der vender tilbage*. Det er hans bror. Som hans far bad ham om at forstå, at det er en, som var død og nu er levende. Det er en som var fortabt, og nu er fundet.

Denne yngre bror havde i sandhed været fange – fange af synd, tåbelighed og en svinesti. Men den ældre bror lever også i en slags fangenskab. Han har endnu ikke været i stand til selv at bryde ud af fængslet. Han hjemsøges af skinsygen med dens katteblikke.[2] Han føler, at han bliver taget for givet af sin far og skubbet til side af sin bror, selv om intet af det er tilfældet. Han er blevet offer for en opdigtet krænkelse. Som sådan er han som Tantalos i den græske mytologi – han står i vand op til halsen, men forbliver alligevel tørstig. En, som indtil nu tilsyneladende havde været lykkelig i sin tilværelse og tilfreds med sin gode skæbne, føler sig nu dybt ulykkelig blot fordi, det også går en anden godt.

Hvem er det, der så listigt hvisker i vores øre, at en gave, som blev givet til en anden, på en eller anden måde forringer de velsignelser, som vi har modtaget? Hvem er det, der får os til at føle, at hvis Gud smiler til en eller anden, så må han helt sikkert på en eller anden måde rynke pande ad os? Både I og jeg ved, hvem der gør dette – det er faderen til al løgn.[3] Det er Lucifer, vores fælles fjende, hvis råb ned gennem alle tiderne altid har lydt og er henvendt til alle: »Giv mig din ære.«[4]

Det er blevet sagt, at misundelse er den synd, som ingen villigt tilstår, men hvor omfattende denne tendens kan være, antydes i det gamle svenske ordsprog: »Hvis misundelse var en feber, så var hele verden syg.« Præsten i Chaucers *Canterbury Tales* begræder den, fordi den er så

altomfattende – den kan harmes over alt, deriblandt enhver dyd og ethvert talent, og den kan fornærmes over alt, deriblandt enhver godhed og glæde.[5] Når andre synes at vokse sig større i vore øjne, tror vi, at vi derfor selv er mindre. Derfor opfører vi os af og til på den måde.

Hvordan sker det, især når vi nu ønsker så højt, at det ikke sker? Jeg tror, at en af årsagerne er, at vi hver dag ser en eller anden form for fristelse, som fortæller os, at det, vi har, ikke er nok. Nogen eller noget fortæller os hele tiden, at vi skal være smukkere eller rigere, mere roste eller mere beundret, end vi anser os selv for at være. Vi får at vide, at vi ikke har samlet nok ejendele eller rejst til nok sjove steder. Vi bombarderes med budskabet om, at i verdens øjne er vi blevet vejet og fundet for let.[6] Nogle dage er det, som om vi er blevet låst inde i et aflukke i en stor og rummelig bygning, hvor det eneste, der er i fjernsynet, er en uendelig sæbeopera med titlen »Forfængelige forestillinger«.[7]

Men Gud handler ikke på denne måde. Faderen i denne historie piner ikke sine børn. Han sammenligner dem ikke ubarmhjertigt med deres medmennesker. Han sammenligner dem endog ikke med hinanden. Hans tegn på barmhjertighed mod den ene, gør det ikke nødvendigt med tilbagetrækning eller nægtelse af kærlighed til den anden. Han er guddommeligt gavmild over for begge disse sønner. Han er barmhjertig over for begge sine børn. Jeg tror, at Gud er over for os på samme måde, som min dyrebare hustru, Pat, er med hensyn til min sang. Hun er en talentfuld musiker, noget af et musikalsk geni, men jeg kunne ikke engang holde en node fast med velcro. Og dog ved jeg, at hun elsker mig på en ganske særlig måde, når jeg forsøger at synge. Jeg ved det, fordi jeg kan se det i hendes øjne. Det er kærlighedens øjne.

En iagttager har skrevet: »I en verden, som hele tiden sammenligner mennesker, rangerer dem som mere eller mindre intelligente, mere eller mindre tiltrækkende, mere eller mindre succesfulde, er det ikke nemt at tro på en [guddommelig] kærlighed, som ikke gør det samme. Når jeg hører nogen blive rost,« siger han, »er det svært ikke at se på mig selv som mindre rosværdig, når jeg læser om andre menneskers godhed og venlighed, er det svært ikke at spekulere på, om jeg er lige så god og venlig, som de er, og når jeg ser trofæer, belønninger og præmier blive uddelt til særlige mennesker, kan jeg ikke undgå at spørge mig selv om, hvorfor det ikke var mig.«[8] Hvis dette ikke modarbejdes, kan vi se, hvordan denne tilbøjelighed, der således prises af verden, til sidst vil medføre harmfuldt, nedværdigende syn på Gud og et forfærdeligt ødelæggende syn på os selv. De fleste »du må ikke-befalinger« er beregnet til at afholde os fra at krænke andre, men jeg er overbevist om, at befalingen om ikke at begære skal afholde os fra at krænke os selv.

Hvordan kan vi overvinde sådan en tendens, der er så almindelig i næsten os alle? For det første kan vi gøre det, disse to sønner gjorde og begynde at gå på vejen tilbage til Faderen. Det skal vi gøre med al den hast og ydmyghed, vi kan samle. Langs vejen kan vi tælle vore mange velsignelser, og vi kan rose andres bedrifter. Bedst af alt kan vi tjene andre, hvilket er den bedste øvelse for hjertet, der nogen sinde er foreskrevet. Men i sidste ende er dette ikke nok. Når vi er fortabte, kan vi »gå i os selv«, men vi er måske ikke altid i stand til at »finde os selv«, og vi er aldrig i stand til at »frelse os selv«. Kun Faderen og hans Enbårne Søn kan gøre det. Frelse er udelukkende i dem. Derfor beder vi om, at de vil hjælpe os, at de vil komme os i møde og omfavne os og bringe os ind til den fest, de har beredt.

De vil gøre det! Skrifterne er fyldt med løftet om, at Guds nåde er tilstrækkelig.[9] Dette er et område, hvor ingen behøver at kæmpe eller konkurrere. Nephi erklærer, at Herren »elsker [hele] verden« og giver frelsen frit til alle.

Spirene på Assembly Hall på Tempelpladsen.

»Har [han] skrevet, at nogen ikke skulle få del i hans godhed?« spørger Nephi. Nej! »Alle … har ret dertil, det ene så vel som det andet, og ingen bliver forment [af ham].«

»Kom hid til mig, alle I jordens ender«, beder han, og køb uden penge og uden betaling mælk og honning.[10] *Alle er privilegerede, den ene som den anden.* Gå i fred. Gå tillidsfuldt. Gå uden frygt og uden misundelse. Vær altid overbevist om, at du vil nyde godt af vor himmelske Faders overflod.

Når vi gør dette, kan vi hjælpe andre, nedkalde velsignelser over dem, også mens de går i forbøn for os. Vi kan opmuntre ethvert talent og enhver evne, uanset hvem der har fået den, og derved gøre livet her mere, som det vil blive i himlen.

Det vil hjælpe os med altid at huske Paulus' rammende prioritering af dyderne: »Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.«[11] Han minder os om, at vi *alle* er af Kristi legeme, og at *alle* medlemmer, uanset om de er kønne eller svage, er yndige, nødvendige og betydningsfulde. Vi føler inderligheden af hans bøn om, at der ikke skal være »splid i legemet, men lemmerne [må] være enige og have

omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig …«[12] Dette uforlignelige råd hjælper os med at huske, at ordet *generøsitet* har samme rod som ordet *genealogi*. De kommer begge af det latinske *genus*, hvilket betyder af samme fødsel eller art, samme familie eller køn.[13] Det er altid lettere for os at være generøse, når vi husker at den person, som favoriseres i sandhed er en af vore egne.

Brødre og søstre, jeg vidner om, at ingen af os er skattet eller værdsat mindre af Gud end en anden. Jeg vidner om, at han elsker os hver især – med usikkerheder, bekymringer, selvværd og alt. Han måler ikke vore talenter eller udseende, han måler ikke vores profession eller vore ejendele. Han opmuntrer *alle* løberne, råber, at væddeløbet er imod synd, *ikke* imod de andre. Jeg ved, at hvis vi vil være trofaste, er der en fuldkommen skræddersyet kappe af retfærdighed, som venter på enhver af os[14], »klæder … gjort … hvide i Lammets blod.«[15] Må vi opmuntre hinanden i vores indsats for at vinde den belønning. Det er min oprigtige bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

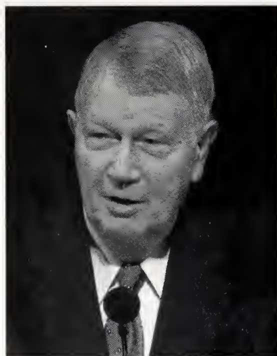
NOTER

1. Se Luk 15:11-32.
2. Se William Shakespeare, *Købmanden i Venedig*, 3. akt, scene 2, linie 110.
3. Se 2 Nephi 2:18.
4. Moses 4:1.
5. Se Geoffrey Chaucer, *The Canterbury Tales*, red. Walter W. Skeat (1929), s. 534-535.
6. Se Dan 5:27.
7. Se 1 Nephi 12:18.
8. Henri J. M. Nouwen, *The Return of the Prodigal Son* [1992], s. 103.
9. Se Ether 12:26; Moroni 10:32; L&P 17:8.
10. Se 2 Nephi 26:24-28, fremhævelse tilføjet.
11. 1 Kor 13:13.
12. Se 1 Kor 12:25-26.
13. Jeg skylder Henri Nouwen tak for at påpege denne etymologiske forbindelse.
14. Se Es 61:10; 2 Nephi 4:33; 9:14.
15. Åb 7:14.

Til dit bedste

Biskop Richard C. Edgley
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

I vores modgang kan vi finde vore største triumfer, og den dag kan meget vel komme, hvor vi i vore udfordringer forstår de kendte ord: »Til dit bedste«.

For nogen tid siden modtog jeg et anonymt brev fra en dybt sørgende mor, hvori hun udtrykte, hvilken lidelse og smerte hun havde følt for sin søn, som havde begået alvorlige overtrædelser og voldt sine kære stor fortræd.

Siden jeg modtog hendes anonyme brev og følte hendes fortvivlelse, har jeg næret et stort ønske om at give udtryk for min kærlighed til hende og andre i lignende omstændigheder og forsøge på at yde trøst og give håb til dem, som anonymt og skjult bærer på tunge byrder, som ofte kun de selv og en kærlig Fader i himlen kender til.

Jeg ved, søster Anonym, at det, som jeg siger, kun er en påmindelse, men også endnu et vidnesbyrd om det, du allerede ved.

Da profeten Joseph Smith, i det som må have været en af de mest fortvivlende stunder, mens han sad i det fangehul, som hed Liberty Jail, råbte: »O Gud, hvor er du?« (L&P 121:1), trøstede Herren ham med disse ord: »Du [skal] vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7). Hvor er det vanskeligt, og hvor kan det forekomme smertefuldt fremmed at finde det bedste i vore personlige tragedier og lidelser. Hvor kan ordene »til dit bedste« synes ulogisk.

Men en forståelse af Kristi forløsningsplan er med til at sætte det hele i perspektiv. I vores forudtilværelse fremlagde vor Fader i Himlen sin plan for det jordiske liv, hvilket Alma beskrev som planen for lykke (Alma 42:8). Jeg tror på, at vi alle forstod, at vi ved at komme til jorden ville blive udsat for alle de oplevelser, som det jordiske liv indebærer, også ubehagelige prøvelser som f.eks. smerte, lidelse, håbløshed, synd og død. Der ville blive modstand og modsætninger. Og hvis dette var alt, hvad vi vidste om planen, tvivler jeg på, at nogen af os havde antaget den og jublet: »Det er lige netop, hvad jeg altid har ønsket mig: Smerte, lidelse, håbløshed, synd og død.« Men det hele blev sat i perspektiv og blev antageligt, ja, endog ønskværdigt, da vores ældste broder trådte frem og tilbød at stige ned og gøre det godt igen. Af smerte og lidelse ville han frembringe fred. Af håbløshed ville han frembringe håb. Af overtrædelse ville han frembringe omvendelse og tilgivelse. Af død ville han frembringe opstandelse. Og

med denne forklaring og dette yderst gavmilde tilbud sagde hver enkelt af os til os selv: »Det kan jeg godt gøre. Den risiko er jeg villig til at løbe.« Og således traf vi vores valg.

Det ufattelige omfang af Kristi barmhjertighed og hans forsoning bliver forklaret af Amulek i det 34. kapitel af Almas Bog i Mormons Bog. Amulek forklarer, at der må bringes »et stort og et sidste offer« (Alma 34:10). Og dernæst præciserer han, at dette ikke kan være et offer i form af et dyr eller en fugl, sådan som man allerede kendte det. Det måtte indebære, at en Gud blev ofret – Jesus Kristus. For det måtte være et uendeligt og evigt offer. Og derfor blev offeret bragt, og ved tro indser vi, at vi er på rejse gennem det, vi kalder jordelivet. Som resultat heraf knuses vores hjerte over det uforklarlige tab af et barn, eller når en af vore kære tilsyneladende alt for tidligt bliver syg eller handikappet. Enlige forældre kæmper for at skabe økonomisk tryghed og med at bringe evangeliets beroligende ånd ind i hjemmet. Og det sværeste af alt er måske smerten ved kun hjælpeløst at kunne se på, når en af vore kære lider på grund af synd eller overtrædelse.

Der er kun få af os, om nogen overhovedet, som ikke må vandre gennem den lutrende ild af modgang og fortvivlelse, som nogle gange er andre bekendt, men som for mange bliver udholdt i det stille og skjulte. Det meste af denne hjertesorg, smerte og lidelse ville vi ikke vælge i dag. Men vi traf et valg. Vi valgte, mens vi kunne se planen i sin helhed. Vi valgte, mens vi havde klar forståelse af Frelserens redning af os. Og hvis vores tro og forståelse var lige så klar i dag, som den var, da vi traf dette valg, så tror jeg på, at vi ville vælge det samme igen.

Derfor er udfordringen måske, at vi i de svære tider har den form for tro, vi udøvede, da vi oprindelig traf vores valg. Denne form for tro forvandler tvivl og endog vrede til en erkendelse af den kraft, de velsignelser og det håb, der kun kan komme fra ham, som er kilden til al kraft, velsignelser og håb. Denne form for tro giver os kundskab og vished om, at alt, hvad vi oplever, er en del af evangeliets plan, og at for de retfærdige bliver alt, hvad der tilsyneladende er forkert, i den sidste ende gjort godt igen. Denne fred og forståelse til at kunne holde ud med værdighed og formålet for øje kan blive den kærkomne belønning. Denne form for tro kan hjælpe os til se det gode, selv når livets sti synes alene at være bestrøet med torne, tidsler og skarpe sten.

Da Jesus og hans disciple gik forbi en mand, der havde været blind fra fødslen, spurgte hans disciple: »›Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?‹

Jesus svarede: ›Hverken han selv eller hans forældre har syndet, men det er, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham‹« (Joh 9:2-3).

Jeg tror ikke på, at vor Fader i Himlen er årsag til tragedier og hjertesorg i vores tilværelse. Men ligesom »Guds gerninger« blev åbenbaret ved, at en blind mand blev helbredt, således kan også den måde, hvorpå vi håndterer vore personlige prøvelser, åbenbare »Guds gerninger«.

Af vores sorg kan vi også forsøge at finde den liflighed og det gode, der ofte er knyttet til og er særegen ved vores udfordring. Vi kan forsøge at finde de mindeværdige øjeblikke, som ofte er skjult af smerten og pinen. Vi kan finde fred ved at være noget for andre, ved at trække på vore egne erfaringer og yde håb og trøst. Og vi kan altid med stor ærbødighed og taknemmelighed erindre os ham, som led mest for at gøre det hele godt igen for os. Og ved at gøre dette, kan vi få styrke, så vi kan bære vore byrder med fred. Og så bliver »Guds gerninger« måske åbenbaret.

Med hensyn til Kristi forsoning kan jeg godt lide ordbogens definition af *uendelig* og *evig*, fordi jeg tror, at den forklarer nøjagtig, hvad Gud

havde i tankerne. *Uendelig:* »Uden grænser eller begrænsninger.« Og definitionen af *evig:* »Uden begyndelse eller ende« (*The American Heritage Dictionary of the English Language,* 4. udg. [2000], »infinite,« »eternal,« s. 898, 611).

Forstår du nu, søster Anonym? Det betyder, at forsoningen gjaldt for dig i din lidelse. Den er personlig, eftersom han er nøje bekendt med dine prøvelser og sorger, for han har allerede lidt dem. Det betyder, at der altid kan være ny begyndelse for hver eneste af os – selv en søn, som har begået alvorlige overtrædelser. Det betyder, at når vi bevæger os gennem livets prøvelser og genvordigheder, tynget af følelser af håbløshed, fokuserer vi ikke på, hvor vi har været, men på hvor vi er på vej hen. Vi fokuserer ikke på, hvad der er sket, men på hvad der kan ske.

Jo, de fleste af os ville hellere lære om livets barske realiteter i søndagsskoleklassernes trygge rammer eller foran pejsens knitrende ild ved en familieaften. Men må jeg påpege, at det er fra de kolde, mørke kroge i Liberty Jail, at vi har fået noget af de smukkeste, mest fortrøstningsfulde hellig skrift, som mennesket har fået, og som slutter med ordene: »Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.« På samme måde kan vi af vores modgang finde vore største triumfer, og den dag kan meget vel komme, hvor vi ud fra vore udfordringer forstår de kendte ord: »Tjene dig til bedste«.

I skrifterne lærer vi, at da Frelseren gik ind i Getsemane have for at betale den ultimative pris for vore overtrædelser og vor lidelse, blødte han fra hver pore (se L&P 19). Søster Anonym, jeg tror på, at han i sin uudholdelige smerte blødte en dråbe blod for dig. Han blødte en dråbe for din søn, og han blødte en dråbe for mig.

Jeg tror på bøn. Jeg tror på tro. Jeg tror på omvendelse. Jeg tror på forløsningens kraft. Og ja, søster Anonym, jeg tror på dig. Det samme gør en kærlig Fader i Himlen. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kærlighedens sprog

Gayle M. Clegg
Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Alle børn har behov for regelmæssige meddelelser: »Jeg kender dig. Jeg værdsætter dig. Du har muligheder. Du er god.«

Som ung mor flyttede min mand og jeg med vore fem børn, der alle var under otte år, til Sydamerika. Skønt ingen af os talte sproget, var det min seksårige, der havde sværest ved at lære det nye sprog. Vi besluttede at lade hende begynde i en børnehaveklasse sammen med fireårige, skønt hun egentlig burde begynde i første klasse. Det var vores håb, at hendes leg med de yngre børn ville være mindre skræmmende for hende, og at det måske kunne gøre det lettere for hende at kommunikere på portugisisk.

Men virkeligheden for min datter var, at hun var lige så fremmed for børnene, som de var for hende. Hver eneste dag var en kamp, og det skar mig i hjertet hver morgen, når jeg fulgte hende i skole og derefter ventede på, at hun skulle komme hjem, nedslået, når dagen var omme.

En dag var nogle af børnene særligt uvenlige imod hende. Nogle få af dem kastede endda sten efter hende, drillede hende og lo hånligt ad hende i frikvarteret. Hun blev bange og såret og følte, at hun ikke kunne gå tilbage til klassen. Mens hun sad alene tilbage i den halvtomme skolegård, kom hun i tanke om, hvad vi havde lært hende om ensomhed. Hun huskede, at vor himmelske Fader altid er i nærheden af sine børn, og at hun kunne tale med ham når som helst, ikke kun i sin aftenbøn. Han kunne forstå hendes hjertes sprog. I en krog af skolegården bøjede hun hovedet og bad en bøn. Hun vidste ikke, hvad hun skulle bede om, så hun bad om, at hendes far og mor kunne være hos hende og beskytte hende. Da hun gik tilbage til klasseværelset, kom hun i tanke om en primarysang.

Jeg vandrer så ofte blandt duftende kløver
på enge med dejlige blomster i flor.
En håndfuld jeg samler, står stille og tøver,
ved hver lille blomst går min tanke til mor.

(»I Often Go Walking«, *Children's Songbook,* s. 202).

Da hun åbnede øjnene, lagde hun mærke til en lille blomst, der voksede mellem sprækkerne i betonen. Hun plukkede den og lagde den i lommen. Hendes problemer med de andre børn forsvandt ikke, men hun gik tilbage til klassen og følte, at hendes forældre var hos hende.

Ligesom min seksårige datter har vi alle følt os fortabte og fremmedgjorte i et fremmed land. Måske har jeres fremmede land været at skulle lære algebraens eller kemiens sprog. Måske har I følt, at I var landet på en fremmed kyst, da I sluttede jer til Kirken, selv om I måske tilsluttede jer den i det land, hvor I er født. Sæt jer i den nyomvendtes sted. Ord som f.eks. *kaldelse*, *Det Præsiderende Biskopråd* og ikke mindst *generalautoritet* kræver et ordbogsopslag.

Hvad med vore missionærer, som har forstået og givet agt på Helligåndens vidnesbyrd om, at Kirken er sand, men som derefter har den udfordring at skulle lære både evangeliet og et fremmedsprog samtidig? Jeg er imponeret over deres mod.

Vores liv rummer mange situationer, hvor vi føler frustration over at skulle lære et fremmed tungemål. Men der er ét sprog, som er universelt ... men »ved hver lille blomst går min tanke til mor,« talte til en lille piges hjerte. En primarysang og en vild blomst var det velkendte sprog, hvorpå en bøn blev besvaret.

Da Jesus havde undervist ved templet i Overflødighedens land i nogen tid, fornemmede han, at folket måske ikke havde forstået alle de ord, han havde talt. Han bad dem om at gå hjem og grunde og bede sammen med deres familie og forberede sig til, at han skulle komme den næste dag.

Men da »han [atter så] sig omkring på de forsamlede og så, at de græd og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive hos dem lidt længere ...

tog [han] deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem ...

og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævede blikket ... så [de] englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små ... og englene betjente dem« (3 Nephi 17:5, 21, 23-24).

At kunne »omgive« sig med den ild, der gør vores vidnesbyrd så brændende, er det sprog, som vi alle må lære at tale og forstå.

Den første lektion, der gives til hver eneste primarybarn over hele verden, er »Jeg er Guds kære barn«. Børn så små som halvandet år kan pege på sig selv og lave denne fingerleg:

Min himmelske Fader kender mig,
han ved, hvad jeg glædes ved.
Han kender mit navn og ved, hvor jeg bor,
han gi'r mig sin kærlighed.

(»Min himmelske Fader kender mig,« i *Primary 1: Jeg er Guds kære barn*, s. 2).

Da jeg underviste i sjette klasse for nogle år siden, blev en 14-årig dreng i lædertøj ført ind i klasseværelset. Han var to år ældre og fire år større end de øvrige 30 elever. Jeg fandt hurtigt ud af, at Brian ikke kunne læse, at han ikke havde gået regelmæssigt i skole, og at han havde boet hos flere forskellige værger i en række byer.

Det var blevet tid til at give karakterer, og jeg var taget hen på skolen på min fridag for at færdiggøre mit arbejde med at registrere børnenes opgaver og udfylde deres karakterbøger. Da jeg trådte ind i klasseværelset for at hente papirerne, kunne jeg se, at Brian havde bragt hele klassen i oprør. Jeg tilbød min taknemmelige kollega at tage Brian med mig. Med nogle billedbøger for børn i første klasse gik vi

hen på biblioteket, mens vi på vejen snakkede lidt om fodbold.

Vi satte os ved et bord, hvor jeg begyndte at udfylde karakterbøgerne. Jeg spurgte ham, om han nogen sinde havde haft en karakterbog.

Han rystede på hovedet og sagde: »Nej.« Jeg spurgte, om han kunne tænke sig en karakterbog.

Han så mig i øjnene: »Kun hvis der stod, at jeg var en god dreng.«

Jeg lavede en særlig karakterbog til ham, hvor jeg fremhævede hans stærke sider. Jeg udfyldte den med hans fulde navn og hans evne til at samle alle omkring sig og få folk til at le. Jeg gjorde især opmærksom på hans kærlighed til sport. Det var ikke en traditionel karakterbog, men han syntes at være tilfreds med den. Ikke ret længe efter forsvandt Brian fra vores skole, og det sidste jeg hørte om ham var, at han nu boede i en anden stat. Jeg håbede, at han i lommen havde sin karakterbog, hvori der stod, at han var en god dreng, uanset hvor han var.

En skønne dag får vi alle vores endelige karakterbøger. Måske bliver vi bedømt efter, hvor godt vi har lagt mærke til hinandens godhed. Alle børn har behov for regelmæssige meddelelser: »Jeg kender dig. Jeg værdsætter dig. Du har muligheder. Du er god.«

Jeg elsker beretninger om pionerbørn. Vi hører altid om, hvordan deres forældre måtte gå til Salt Lake Valley. Men som der står i en primarysang:

Når jeg tænker på pionererne,
på gæve kvinder og mænds gang,
tænker jeg også, at børnene kom med.
Bare jeg havde været barn dengang!
(»Whenever I Think about Pioneers«, *Children's Songbook*, s. 222).

Susan Madsen fortæller beretningen om Agnes Caldwell, der var med i Willies håndkærrekompagni. De blev fanget i et voldsomt uvejr og led frygteligt af sult og kulde. Langt om længe kom redningsvognene med mad og tæpper, men der var ikke vogne nok til, at man kunne transportere alle de mennesker. Selv efter redningsindsatsen måtte størstedelen af medlemmerne traske mange kilometer videre, inden de nåede i sikkerhed i dalen.

Den lille niårige Agnes var for træt til at gå videre. Kusken lagde mærke til hendes beslutsomhed om at ville holde trit med vognen og spurgte, om hun ville køre med. Hun fortæller med sine egne ord, hvad der dernæst skete.

»Han bøjede sig ned, tog min hånd og smækkede med tungen til hestene, så jeg blev nødt til at løbe på mine ben, der … ikke kunne løbe længere. Af sted gik det kilometer efter kilometer, forekom det mig. De tanker, der løb gennem hovedet på mig på det tidspunkt, var, at han var den mest ondskabsfulde mand, der nogen sinde havde levet, eller som jeg nogen sinde havde hørt om … Netop som jeg skulle til at give op, standsede han [og hev mig op i vognen]. Han tog et tæppe og svøbte mig i det … så jeg havde det varmt og godt. Her havde jeg tid til at komme på bedre tanker, hvilket jeg også gjorde, for jeg vidste udmærket godt, at han ved at have gjort dette, havde reddet mig fra at fryse ihjel, når jeg kom op i vognen« (i *I Walked to Zion*, 1994, s. 59).

Kusken på denne redningsvogn fik den lille pige til at løbe så langt og så hurtigt, som hun kunne, for at få blodet til at strømme tilbage ud i hendes forfrosne fødder og ben. Han reddede hendes ben og muligvis hendes liv ved at lade hende hjælpe selv.

Børn i vore dage står over for rejser, der er lige så forfærdelige og anstrengende, som rejsen vestpå var. De bliver udsat for enhver fare langs vejen. Vi må styrke deres ryg, så de kan bære deres byrder, og deres ben, så de kan danse under stjernehimlen. Undertiden må vi løbe, hvis vi vil holde trit med vores børns tro.

På et andet tidspunkt i 3 Nephi, mens Kristus velsignede disciplene, »betragtede [han] dem smilende, og hans ansigts lys skinnede på dem« (3 Nephi 19:25).

Et smilende ansigt signalerer, at man er god. Børn prøver at blive som Jesus. De vil gerne være som en, der smiler. De vil gerne være sammen med en, der bringer dem glæde.

Præsident Hinckley sagde: »Børn har brug for solskin. De har brug for lykke. De har brug for kærlighed og omsorg« (Præsident Gordon B. Hinckley, »Red børnene«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 57).

Dette bør være det sprog, vi anvender, når vi underviser vore børn i evangeliet. Uanset hvad jeres modersmål er, så lær at undervise og tale på det sprog, der udtrykker den inderlige bøn og det glædelige vidnesbyrd, så englene – de jordiske og de himmelske – kan omringe os og betjene os. Vi har brug for vejledere i evangeliet, som taler det sprog, der udtrykker ros og venskab. Vi er nødt til regelmæssigt at give åndelige karakterer, der bekræfter vores godhed i hinandens øjne. Det er en velsignelse at lade børn løbe så hurtigt, som de kan ved egen kraft, for at opbygge styrke til deres egne vidnesbyrd, og vi bør smile til dem og svøbe dem i vores kærligheds tæppe under hele den lange rejse med kærlighedens universelle sprog.

Jeg takker for den store velsignelse at kunne »se jeres små!« Jeg tænker også, at børnene kommer med. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

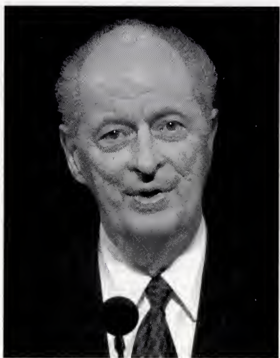
En mand skynder ned ad trapperne til Konferencecentrets plaza-niveau.

Ud af mørket til sit underfulde lys

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Symbolerne på Frelserens forsoning minder os om, at vi ikke behøver at snuble i mørket. Vi kan altid have hans lys hos os.

Den store profet Esajas i Det Gamle Testamente profeterede: »Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene … Alle folkeslag skal strømme dertil.«[1] Præsident John Taylor sagde om indbyggerne i disse nationer: »De vil komme og sige: ›Vi ved ikke noget om jeres religions principper, men vi kan se, at I er et hæderligt samfund; I øver retfærdighed og retskaffenhed.‹«[2]

BRAGT UD AF MØRKET

Da Salt Lake City var vært for De Olympiske Vinterlege 2002 og Handicap-OL, så vi mange profetier blive delvist opfyldt. Jordens nationer og mange af deres ledere har besøgt os. De har set os tjene sammen med vore venner i dette samfund og naboer fra andre trosretninger. De har set lyset i vore øjne og følt vore håndtryk. »Herrens tempelbjerg«[3] og dets oplyste spir er blevet set af 3,5 milliard mennesker verden over. Nationerne har hørt dette prægtige Tabernakelkor synge. I dette auditorium har hundredtusindvis overværet opførelsen *Light of the World, A Celebration of Life – Spirit of Man, Glory of God,* som omfattede en erklæring om vores tro på Jesus Kristus. Jeg udtrykker ydmygt min taknemmelighed over, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige herved og på andre måder stadig bliver bragt »ud af dunkelhed og mørke.«[4]

Under De Olympiske Lege var der lys mange steder, f.eks. den olympiske ild, Child of Light og temaet »Light the Fire Within.«[5] Måske var det mest mindeværdige lys at finde i deltagernes øjne. Men det, som rørte os mest, var ikke konkurrencerne, men det storslåede skue ved åbningsceremonien. Det var den dybere sandhed, som disse ting symboliserede – lysets kilde i os hver især.

Her til formiddag taler jeg til dem, som spurgte: »Hvad var det for et lys, som jeg så og følte? Hvor kom det fra? Hvordan kan jeg og mine kære altid have det hos os?«

KRISTI LYS OG HELLIGÅNDENS GAVE

Vi bringer hver især et lys med til jorden, Kristi lys. »Jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kommer til verden,«[6] sagde Frelseren.

»Lyset som findes i alting, som giver alting liv.«[7]

Dette lys, som »indbyder og leder til at gøre godt uophørligt,«[8] »gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt.«[9]

Ved at anvende Kristi lys til at skelne og vælge det rigtige kan vi blive ledt til et endnu større lys: Helligåndens gave. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi disciple i disse sidste dage gennem evangeliets og Guds hellige præstedømmes gengivelse har magt til at overdrage Helligåndens gave. Den overdrages ved håndspålæggelse af dem, som har præstedømmets myndighed, og modtages af dem, som har fulgt troens og omvendelsens principper og har modtaget dåbsordinancen ved nedsænkning til syndernes forladelse.

Helligånden er Guddommens tredje medlem, en person som består af ånd.[10] Han er Talsmanden, Guds Ånd, Forjættelsens Helligånd. Han vidner om Jesus Kristus, hans værk og hans tjeners værk på jorden. Han virker som et rensende middel som renser os fra synd og helliger os.[11] Han trøster os og giver fred til vores sjæl. Retten til at have ham hos sig konstant er en af de største gaver, som vi kan modtage i livet på jorden, for ved hans tilskyndelsers og hans rensende lys kan vi blive ledt tilbage til Guds nærhed.[12]

MØRKE OG LYS

Som børn lærte vi, hvordan man holder mørket borte ved at tænde et lys. Når vore forældre nogle gange skulle ud om aftenen, tændte vi alt lyset i huset! Vi forstod den fysiske lov, som også er en åndelig lov: Der kan ikke være lys og mørke samme sted på samme tid.

Lys opløser mørke. Når der er lys, overvindes mørket, som må vige. Endnu vigtigere er det, at mørket ikke kan overvinde lyset, med mindre det dæmpes eller forsvinder. Når Helligåndens åndelige lys er til stede, viger Satans mørke.

Kære unge mænd og unge piger i Kirken: Vi deltager i en kamp mellem lysets og mørkets kræfter. Hvis det ikke var for Jesu Kristi lys og hans evangelium, ville vi blive dømt til mørkets tilintetgørelse. Men Frelseren sagde: »Som lys er jeg kommet til verden.«[13] »Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«[14]

Herren er vores lys og bogstavelig talt vores frelse.[15] Som det hellige lys, der omgav børnene i 3 Nephi.[16] Hans lys danner et beskyttende skjold mellem dig og modstanderens mørke, når du lever værdigt i henhold hertil. I har brug for dette lys. Vi har brug for dette lys. Studér skrifterne og *Til styrke for de unge* grundigt, og lyt til jeres forældres og leders belæringer. Lær dernæst ved lydighed mod de vise råd at gøre krav på det evangeliets beskyttende lys som dit eget.

I tænker måske: »Hvordan kan jeg gøre det?« Der er kun én måde: I skal lære at frembringe dette lys hver dag ved at tro på Jesus Kristus og følge hans bud.

FREMBRING LYSET

Sidste vinter havde jeg mulighed for at få mere at vide om mine lunger. Jeg blev klar over, at vi ikke kan oplagre ilt. Vi kan ikke gemme den luft, som vi indånder, uanset hvor meget vi forsøger. Øjeblik for øjeblik, åndedrag for åndedrag gives livet til os og fornyes. Det er det samme med åndeligt lys. Det skal regelmæssigt fornys i os. Vi skal frembringe det dag for dag, tanke for tanke, og med retskafne handlinger hver dag, hvis vi skal holde mørket og modstanderen væk.

Da jeg var dreng, cyklede jeg hjem fra basketball om aftenen. Jeg satte en lille, pæreformet dynano til mit cykeldæk. Da jeg så trådte i pedalerne, drejede hjulet den lille dynamo rundt, som producerede elektricitet og gav et velkommen lys. Det var en enkel, men effektiv mekanisme. Men jeg skulle træde i pedalerne for at få det til at virke! Jeg fandt hurtigt ud af, at hvis jeg holdt op med at træde i pedalerne, gik lyset ud. Jeg fandt også ud af, at når jeg trådte ivrigt[17] i pedalerne, blev lyset klarere, og mørket foran mig spredtes.

Frembringelse af åndeligt lys sker ved dagligt at træde i pedalerne rent åndeligt. Det sker ved at bede, studere skrifterne, faste og tjene – ved at efterleve evangeliet og adlyde befalingerne. »Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys,«[18] sagde Herren, og »den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«[19] Brødre og søstre, denne fuldkomne dag er, når vi står i Gud Faderens og Jesu Kristi nærhed.

Nogle gange spørger folk: »Hvorfor skal vi til nadvermøde?«, eller »hvorfor skal jeg efterleve visdomsordet og betale tiende?« »Hvorfor kan jeg ikke stå med det ene ben i Babylon?« Lad mig fortælle jer det. Fordi man skal bruge begge ben til at træde i pedalerne rent åndeligt! Hvis man ikke engagerer sig fuldt ud i at efterleve evangeliet og efterlever det af hele sit »hjerte, sjæl, sind og styrke,«[20] kan man ikke frembringe et tilstrækkeligt stort åndeligt lys til at jage mørket i baggrunden.

Og i denne verden er mørket aldrig langt væk. Det er faktisk altid lige rundt om hjørnet og venter på en mulighed for at komme ind. Herren siger: »Hvis du ikke gør det gode, lurer synden ved døren.«[21]

Det er lige så forudsigeligt som en fysisk lov: Hvis vi lader Åndens lys flakke eller dø hen ved ikke at holde befalingerne eller ved ikke at nyde nadveren eller ikke bede og ikke studere skrifterne, vil modstanderens mørke helt sikkert komme ind. »Den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed.«[22]

I skrifterne læser vi, at nogle »i et mørke uden lys famler de sig frem« og »rave[r] rundt som berusede.«[23] Når vi stolprer af sted vænner vi os måske til vore omgivelsers mørke og glemmer, hvor vidunderligt det er at gå i lyset.

LYSETS STI

Der er en vej væk fra »mørkets tåge«[24] og ind på den sti, som fører til glæde i dette liv og i det evige liv i den kommende verden. Herren sagde til Esajas: »Jeg fører de blinde ad veje, de ikke kender, jeg leder dem ad stier, de ikke kender. Jeg gør mørket foran dem til lys.«[25]

Profeten Nephi beskrev stien: »Og således ved jeg, mine elskede brødre, at dersom I følger Sønnen af jeres ganske hjerte og handler uden svig og hykleri for Gud, men med sandt forsæt omvender jer fra jeres synder, idet I vidner for Faderen, at I er villige til at påtage jer Kristi navn ved dåb … se, da skal I få den Helligånd, ja, da kommer dåben med ild og med den Helligånd.«[26]

Den pagt, vi indgår ved dåben og fornyr, når vi tager nadveren – nemlig at påtage os Kristi navn, altid erindre ham og holde hans bud – indbefatter løftet om, at vi altid vil have hans Ånd, og at vi altid har dette lys hos os.[27] Symbolerne på Frelserens forsoning minder os om, at vi ikke behøver at snuble i mørket. Vi kan altid have hans lys hos os.

»SÅLEDES SKAL JERES LYS SKINNE«

Da jeg voksede op på Long Island i New York, lærte jeg, hvor afgørende lys var for folk, som rejser i mørke på det åbne hav. Hvor er et sammenfaldent fyrtårn farligt! Hvor er et fyrtårn tilintetgørende, når dets lys er gået ud!

Vi, som har Helligåndens gave, skal være tro mod dens tilskyndelser, så vi kan være et lys for andre.

»Således skal jeres lys skinne for mennesker,« siger Herren, »så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«[28]

Vi ved aldrig, hvem der regner med os. Og, som Frelseren sagde, vi »ved ikke, om de ikke vil omvende sig og angre deres synder og komme til mig af hele hjertet, og jeg skal helbrede dem, og I skal være midlet til at bringe dem frelse.«[29]

ET SÆRLIGT VIDNE OM HANS LYS

Søskende, i denne sidste store konflikt mellem lys og mørke er jeg taknemmelig for muligheden for at være »med til at lide ondt som Kristi Jesu gode [discipel].«[30] Jeg siger ligesom Paulus: »Natten er fremrykket, dagen er nær. Lad os da aflægge mørkets gerninger og tage lysets rustning på.«[31] Jeg bærer særligt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus »er verdens lys og liv, ja et lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes.«[32]

Han er Lyset fra Betlehem, født af Maria, hans jordiske mor, og hans Fader, den almægtige Gud.

Han er det lys, som blev døbt ved nedsænkning af Johannes Døber, og på hvem Helligånden dalede ned i en dues skikkelse.

Han er det lys, som hans Fader havde velbehag i.

Han er det lys, som var overhovedet for den oprindelige kirke, organiseret med de tolv apostle, profeterne og halvfjerdserne.

Han er lyset fra forsoningen, som blev fuldført i Getsemane Have og på Golgata, som påtog sig verdens synder, så hele menneskeheden kan opnå evigt liv.

Han er lyset fra den tomme grav, den opstandne Herre med et herliggjort legeme af kød og ben, som brød dødens lænker og vandt evig sejr over graven.

Han er det lys, som steg op til himlen for øjnene af sine disciple med løftet om, at han ville komme igen på samme måde.

Han er det lys, som viste sig sammen med sin Fader og gennem profeten Joseph Smith genoprettede

den samme Kirke, som han oprettede i sin jordiske tjenestegerning.

Han er det lys, som leder og fører Kirken i dag gennem åbenbaring til en profet, hans rådgivere og De Tolv Apostle.

Han er *mit* lys, *min* Forløser, *min* Frelser – *og* jeres.

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han har kaldet os »ud af mørket til sit underfulde lys,«[33] Jeg beder til, at hans genoprettede evangeliums lys fortsat vil spredes i verden, så alle vil få mulighed for at høre og vælge, og så hans Kirke vil »komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen,« så hans »herlighed må opfylde jorden.«[34]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

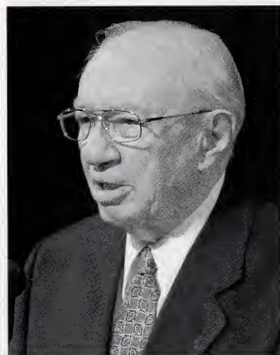
NOTER

1. Se Es 2:2.
2. John Taylor, *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. jan. 1880, s. 1.
3. Mika 4:1.
4. L&P 1:30.
5. ™ Salt Lake Olympic Commitee.
6. L&P 93:2.
7. L&P 88:12-13.
8. Moroni 7:13.
9. Moroni 7:16.
10. Se 1. trosartikel; L&P 130:22.
11. Se Guide til skrifterne, »Helligånden«.
12. Se Joh 14:16-18, 26-27.
13. Joh 12:46.
14. Joh 8:12.
15. Se Sl 27:1.
16. Se 3 Nephi 17:24.
17. L&P 58:27.
18. L&P 93:28.
19. L&P 50:24.
20. L&P 4:2.
21. 1 Mos 4:7.
22. L&P 93:39.
23. Job 12:25.
24. 1 Nephi 12:17.
25. Es 42:16.
26. 2 Nephi 31:13.
27. Se L&P 20:37, 77, 79.
28. Matt 5:15-16.
29. 3 Nephi 18:32.
30. 2 Tim 2:3.
31. Rom 13:12.
32. Mosiah 16:9.
33. 1 Pet 2:9.
34. L&P 109:73-74.

Vi lever i tro

Præsident Gordon B. Hinckley

Vi stræber frem mod det ukendte, men troen oplyser vejen. Hvis vi dyrker denne tro, skal vi aldrig vandre i mørke.

Herfra hvor vi taler, er det en smuk sabbatmorgen i april. Tulipanerne er kommet godt op af jorden og springer snart ud i deres smukke blomsterflor. Af vores tvivls vinter er fremspiret forårets håb. Vi vidste, at foråret ville komme. For vores tro er bygget på tidligere års erfaringer.

Og sådan er det også med det, der hører ånden og sjælen til. I hver mand og hver kvindes liv opstår der mørke stunder med tvivl, med mismod, med desillusionering. I sådanne situationer ser nogle få fremad ved troens lys, men mange tumler af sted i mørket og farer måske endog vild.

Min opfordring til jer denne morgen er en opfordring til at tro – den tro, som er »fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1), sådan som Paulus beskrev den.

Under omvendelsesprocessen hører den, der undersøger Kirken, kun en smule. Han læser måske en smule. Han forstår ikke, han kan ikke forstå det forunderlige ved det hele. Men hvis han oprigtigt søger, hvis han er villig til at knæle ned og bede om det, griber Ånden ham om hjertet – om end ganske blidt. Den vender ham i den rigtige retning. Han ser lidt af noget, som han aldrig før har set. Og ved tro, hvad enten han erkender det eller ej, tager han nogle få forsigtige skridt. Derpå udfolder et nyt perspektiv sig for ham.

For længe siden arbejdede jeg for en af vore jernbaner, hvis spor snoede sig gennem passene i disse bjerge. Jeg rejste ofte med toget. Det var dengang, der kørte damplokomotiver. Disse store uhyrer på skinner var enorme og hurtige og farlige. Jeg tænkte ofte på, hvordan lokomotivføreren turde foretage den lange rejse hele natten igennem. Men så indså jeg, at det ikke var én lang rejse, men snarere en konstant fortsættelse af en kort rejse. Maskinen var forsynet med en stærk frontlanterne, som oplyste sporene 400 til 500 meter frem. Lokomotivføreren kunne kun se denne strækning, men det var nok, fordi den hele tiden lå synligt foran ham hele natten igennem, indtil en ny dag gryede.

Herren har talt om denne proces. Han sagde: »Det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, men er mørke.

Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:23-24).

Og således er det med vores evige rejse. Vi tager ét skridt ad gangen.

Ved at gøre dette, stræber vi frem mod det ukendte, men troen oplyser vejen. Hvis vi dyrker denne tro, skal vi aldrig vandre i mørke.

Lad mig fortælle jer om en mand, som jeg kender. Jeg vil ikke nævne hans navn, for at han ikke skal føle sig forlegen. Hans hustru følte, at der manglede noget i deres liv. En dag talte hun med en slægtning, der var medlem af Kirken. Slægtningen foreslog, at hun inviterede missionærerne. Det gjorde hun så. Men hendes mand var uforskammet over for dem og bad dem om ikke at komme igen.

Månederne gik. En dag fandt en anden missionær optegnelsen om dette besøg, og han besluttede, at han og hans kammerat skulle prøve igen. Han var en høj ældste fra Californien, og han var ét stort smil.

De bankede på døren, og manden lukkede op. Måtte de komme indenfor i et par minutter, spurgte de? Han indvilligede.

Missionæren sagde: »Jeg har tænkt på, om du ved, hvordan man beder?« Manden svarede, at han kendte fadervor. Missionæren sagde: »Det er fint, men lad mig fortælle dig, hvordan man beder en personlig bøn.« Han fortsatte med at forklare, at vi knæler ned for at vise ydmyghed over for Gud i Himlen. Det gjorde manden så. Missionæren fortsatte og sagde: »Vi tiltaler Gud som vor Fader i Himlen. Dernæst takker vi ham for hans velsignelser, som f.eks. vores helbred, vore venner og vores mad. Derpå beder vi ham om at velsigne os. Vi udtrykker vore inderligste håb og ønsker. Vi beder ham om at velsigne dem, der lider nød. Vi gør alt dette i hans elskede Søns, Herren Jesu Kristi navn, og slutter af med ›amen‹.«

Det var en dejlig oplevelse for manden. Han havde modtaget lidt lys og forståelse, et strejf af tro. Han var parat til et tage endnu et skridt.

Linje på linje underviste missionærerne ham med tålmodighed. Han gjorde, som de sagde, efterhånden som hans tro voksede og blev til et svagt lys af forståelse. Hans venner fra grenen samlede sig

om ham for at støtte ham og besvare hans spørgsmål. Mændene spillede tennis sammen med ham, og han og hans familie blev inviteret hjem til dem til middag.

Han blev døbt, og det var et kolossalt skridt af tro. Grenspræsidenten bad ham om at være spejderleder for fire drenge. Det førte til andre ansvar og troens lys blev stærkere i hans liv for hver nye mulighed og oplevelse.

Sådan er det blevet ved. I dag tjener han som en dygtig og elsket stavspræsident, en leder med stor visdom og forståelse, og frem for alt en mand med stor tro.

Den udfordring, som hvert enkelt medlem af denne kirke står over for, er at tage det næste skridt, at tage imod det ansvar, som han er kaldet til, selv om han måske føler sig utilstrækkelig, og at gøre dette med tro og med en fuldstændig forventning om, at Herren vil oplyse vejen foran ham.

Lad mig fortælle jer en beretning om en kvinde i São Paulo i Brasilien. Hun arbejdede for at kunne forsørge sin familie, mens hun studerede. Jeg vil fortælle beretningen med hendes egne ord. Hun siger:

»Det universitet, som jeg læste på, havde en regel, der forbød studerende, som var i gæld, at gå til nogen eksaminer. Når jeg fik min løn, afsatte jeg af denne årsag penge til tiende og offerydelser, og resten blev fordelt til skolepenge og andre udgifter.

Jeg kan huske engang, hvor jeg … havde alvorlige økonomiske problemer. Det var en torsdag, at jeg fik min løn. Da jeg udregnede mit månedlige budget, lagde jeg mærke til, at der ikke var nok til, at jeg kunne betale både min tiende og universitetet. Jeg blev nødt til at vælge mellem dem. Eksaminerne, som blev afholdt hver anden måned, skulle begynde den følgende uge, og hvis jeg ikke gik op til dem,

kunne et helt skoleår have været forgæves. Jeg havde store kvaler … Mit hjerte blødte. Jeg stod foran en smertefuld beslutning og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg overvejede to muligheder: At betale tiende eller at risikere ikke at få de nødvendige karakterer, så jeg kunne få lov at fortsætte på studiet.

Denne følelse opslugte min sjæl og forblev hos mig indtil lørdag. Det var først da, at jeg huskede på, at jeg, da jeg blev døbt, havde jeg indvilliget i at efterleve tiendeloven. Jeg havde påtaget mig en forpligtelse, ikke over for missionærerne, men over for vor himmelske Fader. I det øjeblik begyndte kvalerne at forsvinde og give plads for en behagelig følelse af ro og beslutsomhed …

Da jeg bad min bøn den aften, bad jeg Herren om at tilgive mig for min ubeslutsomhed. Den søndag henvendte jeg mig til biskoppen inden nadvermødet og betalte med stor glæde min tiende og offerydelser. Det var en helt særlig dag. Jeg følte mig ganske enkelt lykkelig og i harmoni med mig selv og med vor himmelske Fader.

Næste dag på kontoret forsøgte jeg at finde ud af, hvordan jeg kunne gå op til eksaminerne, som skulle begynde om onsdagen. Jo mere jeg tænkte på det, desto længere væk syntes en løsning at være. Jeg arbejdede dengang på et advokatkontor, og min chef var den strengeste person, jeg nogen sinde havde mødt.

Arbejdsdagen var ved at være forbi, da min chef kom ind og gav mig dagens sidste opgaver. Da han havde gjort det, sagde han farvel med sin mappe i hånden … Pludselig standsede han, så på mig og spurgte: ›Hvordan går det med studiet?‹ Jeg blev overrasket og kunne ikke tro mine egne ører. Det eneste jeg med skælvende stemme kunne svare var: ›Det går fint!‹ Han så eftertænksomt på mig og sagde igen farvel …

Pludselig kom sekretæren ind i lokalet og sagde, at jeg var meget heldig! Da jeg spurgte hende hvorfor, sagde hun ganske enkelt: ›Chefen har netop fortalt mig, at fra i dag af vil firmaet betale for hele dit studium og for dine bøger. Før du går, så kom lige hen til mig og fortæl mig, hvad dine udgifter er, så jeg kan give dig checken i morgen.‹

Da hun var gået, knælede jeg på stedet grædende og meget ydmyg ned og takkede Herren for hans gavmildhed. Jeg … sagde til min himmelske Fader, at han ikke behøvede at velsigne mig så meget. Jeg havde kun brug for en måneds skolepenge, og den tiende, jeg havde betalt søndagen før, var meget lille i sammenligning med det beløb, jeg nu fik! Under denne bøn randt ordene fra Malakias' Bog mig i hu: ›Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre‹ (Mal 3:10). Indtil da havde jeg aldrig fornemmet storheden af det løfte, som dette skriftsted rummer, og at denne befaling virkelig var et vidnesbyrd om den kærlighed, som Gud vor himmelske Fader udøser over sine børn her på jorden.«

Tro er selve de fibre, der giver dette værk styrke. Hvor som helst denne kirke findes i hele den vide verden er det tydeligt. Det er ikke begrænset til et land eller en nation eller et sprog eller et folk. Det findes overalt. Vi er et troende folk. Vi lever i tro. Vi går fremad på vores evige rejse et skridt ad gangen.

Stort er Herrens løfte til de trofaste overalt. Han har sagt:

»Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden.

Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.

Og dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges hemmeligheder, som har været skjult fra tidens begyndelse; og i kommende tider …

Ja, endog evighedens undere skal de skue …

Deres visdom skal være stor, og deres forstand nå til himlen; og for dem skal de vises visdom forgå, og de kloges forstand blive til intet.

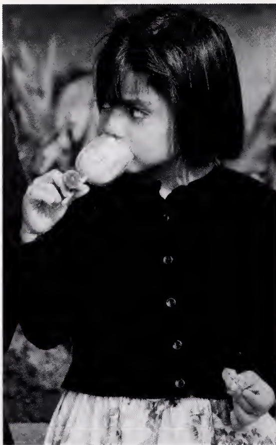
Thi jeg vil oplyse dem med min Ånd, og gennem min kraft skal jeg tilkendegive dem min viljes hemmeligheder, ja, det, som intet øje har set eller hørt, og som ikke er kommet ind i noget menneskes hjerte« (L&P 76:5-10).

Hvordan kan nogen ønske sig mere? Hvor herligt er ikke det værk, som vi er involveret i? Hvor forunderlige er ikke den Almægtiges veje, når vi lever i tro for ham?

En undersøgers tro er som et stykke grønt træ, som kastes på et flammende bål. Varmet af flammerne, tørrer det og begynder at brænde. Men hvis det trækkes ud, kan det ikke brænde selv. Dets flygtige flammer dør ud. Men hvis det bliver i ilden, begynder det gradvist at brænde med klarhed. Snart er det en del af den flammende ild og vil antænde andet grønt træ.

Og således fortsætter, mine brødre og søstre, dette troens store værk, som opløfter mennesker over hele denne jord til en forøget forståelse af Herrens veje og større lykke ved at følge hans plan.

Må Gud, vor evige Fader, fortsat tilsmile dette, hans rige, og give det fremgang, mens vi, hans børn, lever i tro. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

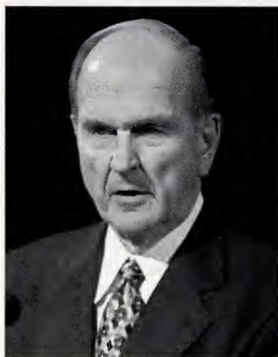

Mødet søndag eftermiddag
7. april 2002

Så sikker en grundvold

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Den enkeltes grundvold af tro muliggør, hvis den er fast forankret i evige sandheder, at vi alle kan søge opad med et evigt perspektiv.

For små tyve år siden, da man skulle opføre et tempel i Mexico City, stod arkitekterne over for en stor udfordring. Da Mexico City ligger på et sumpområde, har bygningerne det med at sætte sig og blive skæve med tiden. Opførelsen af et tempel i det område krævede et ganske særligt fundament. 221 store piloteringspæle af jernbeton[1] blev drevet mere end 30 meter ned i jorden. Man fastgjorde stålstivere til disse pæle og forbandt dem med en anordning, som kan justeres, hvis det bliver nødvendigt at rette op på bygningen.[2] Takket være denne usynlige, men sikre grundvold, står templet fast og lige den dag i dag.

Enhver bygning, institution eller menneske har brug for en fast grundvold for at kunne bestå. Lad os med det i tankerne se på Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges grundvold. Og lad os derefter se på, hvordan Kirkens solide grundvold underbygger vores grundvold af tro som medlemmer af Kirken.

I. JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGES GRUNDVOLD

Denne kirke er bygget på en enestående grundvold, som hviler på en klippegrund af tidløs sandhed. Brødre og søstre, den hellige sag, som vi er involveret i, begyndte ikke i staten New York i 1820. Den begyndte ikke i Betlehem. Den begyndte ikke i Edens have. Det evige evangeliums grundlag var allerede på plads, før verden blev skabt.

Den kendsgerning bekræftes igen og igen i den hellige skrift. Jeg har studeret de skriftsteder, som omhandler den del af evigheden, som lå før jordens skabelse. Men tag det roligt. Jeg skal nok lade være med at citere dem alle. Men jeg vedhæfter nogle af de citater til den trykte udgave af denne tale. Disse usete og tidløse sandheder udgør »førjordiske søjler«, som understøtter denne kirkes grundvold.

Forløsningsplanen og muligheden for en arv i Guds rige

Inden jordens grundvold blev lagt, blev frelsesplanen udarbejdet.[3] Den omfattede den herlige mulighed for en guddommelig arv i Guds rige.[4]

Jesu Kristi forsoning

Det centrale i denne plan var Jesu Kristi forsoning. I de førjordiske råd blev han af sin Fader forudordineret til at sone for vore synder og bryde den fysiske og åndelige døds bånd.[5] Jesus erklærede: »Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk … I mig skal alle mennesker have lys for evigt, ja, de som vil tro på mit navn.«[6] Senere tilføjede Paulus, at Kirken er »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.«[7]

Modstand fra den onde

Endnu inden verden var blevet dannet, mødte Herren modstand fra Satan.[8] Han og hans tilhængere har altid kæmpet mod Herrens hellige værk og vil altid gøre det.

Forudordination til og overdragelse af præstedømmet

Inden verden blev grundlagt, levede enhver af os som åndelige børn sammen med vor himmelske Fader. Blandt os var store og ædle mænd, som blev forudordineret til at bære præstedømmet.[9] Abraham,[10] Jeremias,[11] Joseph Smith[12] og andre[13] blev udpeget til at blive Guds profeter. Det blev også forudset, at profeternes blod skulle udgydes for denne hellige sag.[14] Måden, hvorpå præstedømmet skulle overdrages, skulle komme fra fædrene »lige fra tidens begyndelse, ja, fra … før Jordens grundvold blev lagt.«[15]

Søstre gives magt til at herliggøre Gud

Søstrene modtog særlige gaver. Ifølge Herren blev de givet magt til at »mangfoldiggøre og opfylde jorden ifølge min befaling og opfylde den forjættelse, min Fader gav, før verdens grundvold blev lagt, og for deres ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskesjæle; thi heri fortsættes min Faders

værk, at han kan blive forherliget.«[16] Tænk lige over det: Når en mor føder og opdrager et barn, hjælper hun ikke blot jorden med at opfylde formålet med sin skabelse,[17] men hun herliggør også Gud!

Pagtens børn

Pagtens børn blev udpeget i den førjordiske tilværelse. Paulus har lært os, at »før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os.«[18]

Velsignelser afhængige af lydighed mod lov

Der blev så fastsat betingelser, som gjorde det muligt for os at modtage velsignelser fra Gud – ved lydighed mod de love, hvorved disse velsignelser er forjættet.[19]

Hellige sandheder skulle åbenbares i de sidste dage

En anden søjle er de åbenbaringer, som er gemt til de sidste dage. Herren har længe haft i sinde at åbenbare »det, der har været skjult, siden verden blev grundlagt.«[20] Det omfatter de åbenbaringer, som findes i Mormons Bog.[21] Det omfatter også det hellige tempels ordinancer og pagter.[22] Herren sagde til profeten Joseph Smith, at »jeg vil i nåde åbenbare min kirke ting, der har været skjult fra verdens begyndelse, og som hører ind under tidernes fyldes uddeling.«[23]

De dødes forløsning

Herren har åbenbaret, at »forordningen om dåb for de døde … blev indstiftet før verdens grundlæggelse.«[24] Derved blev frelse gjort mulig for dem, »der dør uden kundskab om evangeliet«.[25] Der blev derved skabt et sammenføjende led mellem generationerne, så en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger, nøgler, magter og velsignelser kunne finde sted.[26]

Brødre og søstre, disse usynlige, men sikre søjler var på plads, før verden blev skabt. De underbygger det evige evangelium, som nu er gengivet i sin fylde.[27] Med sådan en grundvold kan Kirkens ikke rokkes,[28] selv ikke i tusindårsriget.[29]

Sollys-silhuetter fra en dør i den vestlige side af Konferencecentret.

II. DET ENKELTE KIRKEMEDLEMS GRUNDVOLD

Ligesom bygninger og institutioner har deres grundvolde, har vi som enkeltpersoner grundvolde, der understøtter vores tro. Nogle er svage, andre er stærke. Vi kan blafre »som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden«,[30] eller vi kan stå på en sikker grundvold og fastgøre os med stivere af åndeligt stål, der er forankret i evangeliets tidløse søjler.[31]

Præsident Gordon B. Hinckley har bedt os om at sørge for, at vore nye medlemmer af Kirken får støtte af en ven, kaldes til at tjene og næres ved Guds gode ord.[32] Vi synger ofte: »Så sikker en grundvold for alle, som tror, er lagt ved profeter i Guds eget ord.«[33] Når vi modtager den næring fra Guds gode ord, mætter vi os med hans kærlighed.[34]

Husk på: »Det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal have over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold.«[35]

Men selv en sikker grundvold kan ikke hindre livets problemer. Vildfarne børn volder forældre sorg. Nogle familier undgår ikke skilsmisse. Der er meget, vi ikke forstår omkring homoseksuelle tilbøjeligheder. Af forskellige årsager er der ægtepar, som ikke velsignes med børn. Selv i vore dage går »de skyldige og de ugudelige … ustraffede på grund af deres penge«.[36] Noget synes bare uretfærdigt.[37]

Men med et solidt fundament har vi lettere ved at søge Herrens hjælp, når vi står over for spørgsmål, som der ikke gives lette svar på. Digteren har skrevet:

Hvem du er, ved jeg ej,
men dette ved jeg dog,
det var dig, der satte stjernerne
på den brede Mælkevej.

Stærke vinde, som kan blæse
over alt på kloden, har du sat.
Du har skabt den skyggemur,
som skiller dag og nat.

Du har skabt de smukke blomster
og de stjerner, vi på himlen skimter.
Du har gemt guld og ædle stene,
som i minegangen glimter.

Men størst af alle dine undere,
kronen på dit skaberværk,
er den stræben efter himlen
som gør menneskesjælen stærk.[38]

Skønt vi ikke ved alt,[39] ved vi dog, at Gud lever, og at han elsker os.[40] Når vi står på den faste grundvold, kan vi søge Gud og finde styrke til at udholde livets tunge byrder.

For eksempel har jeg stor respekt for de særlige sjæle, som tackler forældrerollens udfordringer med urokkelig tro på deres Skaber. En familie, som søster Nelson og jeg holder meget af, fik for nylig en lille søn. Barnet var født med flere misdannelser, som påvirkede stort set alle det lille legemes funktioner. Allerede i den første uge af sit liv skulle han opereres to gange. Og flere er

Templet og bygninger i Salt Lake Citys centrum rejser sig på den anden side af Konferencecentret.

påkrævede. Da jeg talte med barnets forældre, spurgte de ikke: »Hvorfor er det overgået os?« I stedet sagde de: »Vi ved, at det var meningen, at vi skulle have dette barn. Gud har betroet os dette særlige lille barn. Vi vil elske og pleje ham, så godt vi overhovedet formår.« Jeg takker Herren for sådanne forældre!

For ikke så længe døde en mand, som var gift med en kvinde, vi kender. Det skete pludseligt og uden varsel. Hendes søster skrev om hende: »Mens hun har tænkt over de år og dage, som er gået, har hun med forbavselse opdaget særlige evner og erfaringer, som en kærlig himmelsk Fader har skænket hende, evner og erfaringer, som i sin tid virkede betydningsløse, men som netop har beredt hende på at kunne tackle sit hjerteknusende tab. Snarere end at føle sig svigtet og bitter, føler hun sig trøstet og elsket … Hun sagde til mig: ›Når jeg ser, hvor omhyggeligt min himmelske Fader har beredt og planlagt min nuværende situation, hvordan skulle jeg da kunne frygte fremtiden? Jeg ved, at han i dag sørger for alt det, som jeg har brug for til at klare min ukendte fremtid.‹«[41]

Jeg har modtaget et uforglemmeligt brev fra en missionær. Han skrev: »Jeg er stadig ikke sikker på, hvorfor jeg blev [ramt] af [kræft], især nu hvor jeg tjener Herren på en mission, men jeg kan ærligt og oprigtigt sige, at jeg er vor nådige himmelske Fader taknemlig for, at han har ladet mig opleve det … Der går ikke en dag,« fortsætter han, »uden at jeg tænker på de dage, jeg tilbragte i en hospitalsseng, mens jeg døjede med kemoterapien eller våndede mig under smerterne efter endnu en operation … Der går ikke en dag, uden at jeg tænker på de dage, som jeg tilbragte med at studere skrifterne, især Mormons Bog, og mindes de overvældende følelser af trøst og fred, som jeg oplevede. Jeg tænker ofte på de nætter, hvor jeg gik i seng og udøste min sjæl for min himmelske Fader og takkede ham, fordi han havde skånet mit liv.« Så skrev ældsten denne dejlige nyhed: »Jeg var hos lægen igen i denne uge, og … han fandt ingen spor af nogen sygdom i mit legeme.«[42] Jeg elsker disse trofaste missionærer!

Hvor sikker er vores grundvold da? Denne kirkes grundvold blev støbt, længe før verden blev skabt. Den er stærk. Den er sand. Den er evig. Den enkeltes grundvold af tro muliggør, hvis den er fast forankret i evige sandheder, at vi alle kan søge opad med et evigt perspektiv.[43] Den tro giver håb, selv når der ikke synes noget håb. Den giver os glæde nu og i det evige liv herefter. Om dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Hver eneste piloteringspæl var ca. 50 cm i diameter.

2. Se John Forres O'Donnal, *Pioneer in Guatemala*, 1997, s. 288.

3. Se 1 Nephi 10:18; Mosiah 15:19; Alma 12:25, 30; 18:39; 22:13-14; 42:26; L&P 76:12-13.

4. Til indbyggerne i den gamle verden sagde Herren: »Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt« (Matt 25:34). Folket i oldtidens Amerika blev også belært om, at »de, der har troet på den Hellige i Israel ... skal arve Guds rige, som var beredt for dem, fra verdens grundvold blev lagt« (2 Nephi 9:18; se også Ether 4:19).

5. Se Joh 17:5, 24; 1 Pet 1:19-20; Mosiah 4:6-7; 18:13; 3 Nephi 26:3-5; L&P 93:7-9; Moses 5:57; JSO 1 Mos 5:43; 14:30-31.

6. Ether 3:14.

7. Ef 2:20.

8. Se JSO Åb 12:6-8.

9. Se Alma 13:3, 5, 7; L&P 132:28; 138:55-56; Abraham 3:22-23.

10. Se Abraham 3:23.

11. Se Jer 1:4-5.

12. Se 2 Nephi 3:5-15; L&P 127:2; 138:53-55.

13. Se L&P 138:53.

14. Se Luk 11:49-51.

15. Abraham 1:3.

16. L&P 132:63.

17. Se L&P 49:16-17.

18. Ef 1:4; se også v. 5. Paulus forkyndte også, at Guds kraft, som »frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse ... som var givet os i Kristus Jesus for evige tider siden« (2 Tim 1:9; se også L&P 38:1-4; Abraham 3:22-26). Det er vigtigt at bemærke, at Mormons Bog skal »vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, og give dem kendskab til Herrens pagter« (Mormons Bogs titelblad).

19. Se L&P 130:20-21; 132:5, 11-12.

20. Matt 13:35.

21. Se 2 Nephi 27:10.

22. Se L&P 124:40-41.

23. L&P 124:41.

24. L&P 124:33.

25. L&P 128:5.

26. Se L&P 128:18.

27. Se ApG 3:20-21.

28. Se Dan 2:28, 31-44; L&P 65:2-6; 124:45.

29. Se Bruce R. McConkie, *The Millennial Messiah*, 1982, s. 672.

30. Jak 1:6.

31. Se Ef 3:17-19; Kol 2:6-7.

32. Se »Nogle tanker om templer, fastholdelse af nyomvendte og missionering«, *Stjernen*, januar 1998, s. 50; også Jakobs Bog 6:7; Moroni 6:4.

33. *Salmer og sange*, nr. 38; se også 2 Nephi 28:27-30.

34. Se Jakobs Bog 3:2.

35. Helaman 5:12. Husk også på, at en klog mand bygger sit hus på klippegrund og ikke på sandgrund (se Matt 7:24-27).

36. Helaman 7:5.

37. Hvorvidt noget synes »retfærdigt« afhænger af, hvor begrænset vores perspektiv er. Paulus sagde: »Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker« (1 Kor 15:19).

38. Harry Kemp, »God the Architect«, i James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, s. 46-47.

39. Sammenlignet med vor Skabers alvidenhed ved vi for eksempel forholdsvis lidt om dinosaurerne eller Skabelsens enkeltheder. Men så meget ved vi dog: »På den dag, da Herren kommer, skal han åbenbare alle ting, det forbigangne og det skjulte, som intet menneske kendte til, de ting på jorden, hvoraf den blev skabt, hensigten og bestemmelsen med den, kostbare ting ovenover og nedenunder, i jorden, på jorden og i himlen« (L&P 101:32-34; se også 121:29-32).

40. Se 1 Nephi 11:16-17.

41. Virginia H. Pearce, i *Why I Believe*, 2002, s. 245-246.

42. Personlig korrespondance, 15. januar 2002.

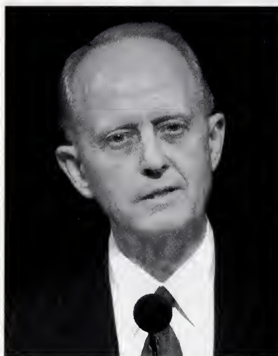
43. Man har sammenlignet vores jordiske prøvestand med anden akt i et skuespil i tre akter. Når tæppet falder efter anden akt, er stykket ikke forbi endnu. Uden den indsigt, som stammer fra første og tredje akt, kan anden akt virke enten for kort, for langt, for hård eller for forvirrende. Men når vi kender til alle tre akter, får anden akt større betydning. Deraf ser vi betydningen af et evigt perspektiv.

Evigt liv i Kristus Jesus

Ældste John M. Madsen
De Halvfjerds

For at kende Herren Jesus Kristus, skal vi og hele menneskeheden modtage ham. Og for at modtage ham, skal vi modtage hans tjenere.

For næsten to tusind år siden stillede en rig ung mand et yderst vigtigt spørgsmål til Frelseren: »Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?« (Matt 19:16).

Efter at have hørt Frelserens belæringer og hans kærlige invitation til at komme og »følg[e] mig« (Matt 19:21), gik den rige unge mand »bedrøvet bort, for han var meget velhavende« (Matt 19:22).

Sørgeligt nok vælger og værdsætter millioner i verden i dag stadig »jordens rigdomme« frem for »evighedens skatte« (L&P 38:39), idet de ikke ved eller helt forstår, at *»den, der ejer det evige liv, er rig«* (L&P 6:7; fremhævelse tilføjet), og at *evigt liv er Guds største gave til mennesket* (L&P 14:7). Enkelt sagt er evigt liv at leve for evigt som familier i Guds nærhed (se L&P 132:19-20, 24, 55).

I sin storslåede forbøn giver Frelseren menneskeheden alle nøglerne til at opnå evigt liv: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Men hvordan kan mennesket komme til at kende den eneste sande Gud?

Frelseren svarer: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

Jeg vidner om, at den eneste måde, hvorpå vi og hele menneskeheden kan komme til vor himmelske Fader og kende ham og derved opnå evigt liv, er at komme til Herren Jesus Kristus og kende ham.

Men hvem *er* Jesus Kristus, at vi skulle komme til ham og *kende* ham? Jeg kender intet mere vidunderligt sammendrag af Herren Jesu Kristi identitet og rolle, end Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums erklæring med titlen, »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, hvorfra jeg citerer:

»[Jesus Kristus] var Det Gamle Testamentes store Jahve (Jehova) og Det Nye Testamentes Messias. Under sin Faders ledelse skabte han jorden …

… Han gav sit liv for at sone for hele menneskehedens synder …

… Han var Faderens Førstefødte, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser.

Han opstod fra graven som ›førstegrøden af dem, der er sovet hen‹ (1 Kor 15:20). Som den opstandne Herre … [virkede han] også blandt sine ›andre får‹ (Joh 10:16) i oldtidens Amerika … Han og hans Fader [viste] sig for drengen Joseph Smith og indvarslede den lovede ›tidernes fylde‹ (Ef 1:10) …

… Hans præstedømme og hans Kirke er blevet gengivet til jorden – ›bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten‹ (Ef 2:20).

… [Han vil] en dag vende tilbage til jorden … og herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre … Enhver af os vil blive … dømt af ham …

… Hans behørigt indsatte apostle [bærer] vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn. Han er den store kong Immanuel … Han er verdens lys og liv og håb …« (*Liahona*, apr. 2000, s. 2-3).

Det er vidunderligt og absolut nødvendigt at vide, hvem Herren Jesus Kristus er.

Men igen vidner jeg om, at den eneste måde, hvorpå vi og hele menneskeheden kan komme til vor himmelske Fader og kende ham og derved opnå evigt liv, er at komme til Herren Jesus Kristus og kende ham.

Hvad vil det sige at kende Herren Jesus Kristus, og hvordan kan vi komme til at kende ham?

Frelseren svarer: »… den port er snæver, og den vej er trang, som fører til ophøjelse og livets fortsættelse, og de er få, som finder den, fordi de ikke modtog mig i denne verden, ej heller kender de mig. Men om I modtager mig i verden, da skal I kende mig …« (L&P 132:22-23).

Kan vi virkelig og helt forstå hans ord? »Men om I modtager mig«, den store Jahve, Messias, jordens Skaber, verdens Frelser og Forløser, Guds udødelige Søn, *»om I modtager mig*

... *da skal I kende mig*« (L&P 132: 23-24; fremhævelse tilføjet).

For at kende Herren Jesus Kristus, skal vi og hele menneskeheden modtage ham. Og for at modtage ham, skal vi modtage hans tjenere (se Matt 10:40; L&P 1:38; 68:8-9; 84:36; 112:20).

For at modtage ham, skal vi modtage hans evangeliums fylde, hans evige pagter, deriblandt alle de sandheder eller love, pagter og ordinancer, som er nødvendige for at menneskeheden kan komme tilbage til Guds nærhed (se L&P 39:11; 45:9; 66:2; 76:40-43; 132:12; 133:57).

For at modtage ham skal Guds trofaste sønner modtage hans præstedømme og ære deres kaldelser (L&P 84:33-35).

Men i sidste ende skal vi og hele menneskeheden for at modtage ham, som Moroni formaner os til, »*kom[me] til Kristus og bliv[e] fuldkommen i ham*« (Moroni 10:32; fremhævelse tilføjet). Med andre ord skal vi komme til Kristus og forsøge at blive som ham (se Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43).

Den opstandne Herre sagde: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27). Betydningen af ordet *burde*, som det bruges i hans spørgsmål: »Hvad slags mænd burde I da ikke være?« er afgørende for at forstå hans svar: »Som jeg er.« Ordet *burde* betyder, at »være nødvendig« eller »være en pligt eller moralsk

Konferencedeltagere passerer gennem den nordlige port til Tempelpladsen.

forpligtelse« (*Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 7. udg., 1993, »ought«; se også Luk 24:26), hvilket antyder – og de hellige skrifter, gamle som nutidige, bekræfter – at det er »nødvendigt«, og at vi »burde« i henhold til pagten at »være«, som han erklærede, »som jeg er« (se 3 Nephi 27:27; se også 3 Nephi 12:48; Matt 5:48; 1 Joh 3:2; Moroni 7:48).

Det er min bøn, at »den tid« snart »skal komme, da kundskaben om en Frelser skal spredes blandt alle slægter, stammer, tungemål og folk« (Mosiah 3:20; se også Moses 7:62; Es 11:9), og at alle, som vil, kan modtage ham, ja, Herren Jesus Kristus og kende ham, så de kan komme til vor himmelske Fader og kende ham, og således opnå evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nogle grundlæggende lærdomme fra Joseph Smiths historie

Ældste Carlos H. Amado
De Halvfjerds

Omvendelse er en personlig og åndelig proces. Enhver må selv undersøge disse principper.

Joseph Smiths Historie blev skrevet for at fortælle historien om Kirkens genoprettelse i disse sidste dage. Kernen i historien er en tilkendegivelse af tro på Herrens løfter samt en kilde til glæde og sikkerhed for alle dem, som tror.

Jeg har været i stand til at læse den mange gange og i forskellige situationer. Den gjorde indtryk på mig som barn, den var en vejledning og kilde til styrke, da jeg var teenager, jeg fortalte om den med mod og begejstring som ung missionær, og selv nu fortsætter den med at fylde mig med overraskelse og en dyb følelse af taknemmelighed. Siden Joseph Smith første gang nedskrev den, forbliver den for den oprigtige troende en velsignelse og en gave af tro, en rig arv; den er en åben invitation til dem, som søger efter sandheden og en vedvarende udfordring for den vantro.

Jeg foreslår dem, som endnu ikke er medlemmer af Kirken, at læse Joseph Smiths vidnesbyrd med et åbent sind og et fast forsæt. I vil føle hans oprigtighed, og I vil forstå oprettelsen af Kirken, som blev gengivet på mirakuløs vis!

Selv om der er rigelig åndeligt indhold i denne fascinerende historie, begrænser jeg min tale til at fortælle om fem principper, der, ligesom det var tilfældet for profeten, vil hjælpe jer til at komme til at kende Gud.

1. PRINCIP: HAV ET OPRIGTIGT ØNSKE OM AT KENDE SANDHEDEN.

Joseph Smith havde et inderligt ønske om at kende Gud og gøre hans vilje. I kan udvikle det samme ønske, og Gud selv kan føre jer til sandheden. Når I erkender denne sandhed, skal I gøre alt det, I kan, for at leve jeres liv i henhold til den.

2. PRINCIP: LÆR VIGTIGHEDEN AF AT LÆSE SKRIFTERNE.

Joseph Smith kendte dem, fordi han studerede dem. Han sagde: Jeg læste »en dag følgende i Jakobs Brev, 1. kapitel, 5. vers: *Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den«* (JS-H 1:11).

I sin korte tjenestegerning modtog Joseph Smith også mange andre vigtige åbenbaringer, som var resultat af læsning i skrifterne. Man skal studere dem for at komme til at kende Gud, som er kilden til al sandhed.

3. PRINCIP: LÆR OM BØNNENS VÆRDI.

Den unge Joseph sagde:

»Omsider kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jakobs anvisning og bede til Gud …

… Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, thi til trods for al min ængstelse og uro havde jeg endnu aldrig forsøgt at bede højt.

… jeg … knælede … ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud …

… Jeg havde fundet, at Jakobs vidnesbyrd var sandt, at et menneske, som fattes visdom, kan bede til Gud og få svar, og uden bebrejdelse« (JS-H 1:13-15, 26).

Vor himmelske Fader, kender, som en fuldkommen fader til alle, jeres åndelige og materielle behov og ønsker at velsigne jer, hvilket er årsagen til, at han har givet jer befalingen om at søge ham og bede til ham.

Joseph kom til at kende sandheden, fordi han bad. I vore dage bærer millioner af denne kirkes medlemmer også vidnesbyrd om virkeligheden af genoprettelsen, fordi de fulgte dette råd og bad til Herren med tro. I har samme ret til at modtage svar på jeres bønner fordi *et vidnesbyrd er en gave, som Gud kun giver dem, som beder med fast forsæt.* Prøv det, og løftet vil blive opfyldt.

4. PRINCIP: OPDAG VELSIGNELSENE VED MEDITATION.

Joseph Smith mediterede ofte; han tænkte, analyserede og sammenlignede; han forsøgte at finde svar på det, han læste i skrifterne. Han sagde:

»I denne alvorlige tid stemtes mit sind til alvorlige betragtninger og fyldtes med stor uro …

… [jeg] sagde … ofte til mig selv: … Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de alle sammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det? …

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter« (JS-H 1:8, 10, 12).

At meditere over evige sandheder er at tænke og spørge sig selv igen og igen: »Hvordan kan jeg vide det?« »Hvordan er andre kommet til kundskab om det?«

Hvordan kan I komme til kundskab om disse ting? I må meditere alvorligt over det.

5. PRINCIP: OPLEV GLÆDEN VED AT GÅ I KIRKE.

I sit ønske om at kende sandheden besøgte Joseph Smith forskellige kirker på sin hjemstavn. Han skrev tydeligt om sin oplevelse med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og de belæringer, han modtog om andre kirker:

Jeg spurgte »de over mig i lyset stående personer, hvilken af alle sekterne der var den rette (for dengang var det aldrig faldet mig ind, at de alle var forkerte) – og hvilken, jeg skulle slutte mig til …

… [det var] ikke min pligt at slutte mig til nogen af dem, men forblive som jeg var, indtil jeg modtog yderligere anvisninger« (JS-H 1:18, 26).

Vi skal alle komme til kundskab om Guds rige på jorden og modtage et vidnesbyrd om dets sandhed. Vi går i kirke for at mærke hans Ånd, lære om hans lærdomme, forny vore pagter og modtage frelsens og ophøjelsens ordinancer for at vende tilbage til Guds nærhed sammen med vores familie. I indbydes hjerteligt til at komme i kirke og selv opleve alt dette.

Omvendelse er en personlig og åndelig proces. Enhver må selv undersøge disse principper. Det er ikke nok at gøre et halvhjertet forsøg, som er ledsaget af tvivl, frygt eller mangel på tro. På grund af sin barmhjertighed lover Gud os, at han vil besvare vore bønner i henhold til vores oprigtighed. Kun de, som søger med fast forsæt, vil få deres svar som en gave fra Gud gennem Helligånden.

Helligånden kaldes også for Talsmanden og Vidnet. Ham skylder vi vores kundskab og vores vidnesbyrd om, at Kristus er Guds Søn.

Efter at man er døbt, har man, hvis man forbliver værdig og trofast mod sine pagter, Helligåndens konstante vejledning ved hjælp af hvisken, indtryk, følelser, drømme og advarsler.

Historien og skrifterne fortæller os om mennesker, som hørte, talte med eller på en eller anden måde havde konkret bevis på Guds eksistens og hans plan for vores frelse. Ikke desto mindre forblev mange af dem ikke trofaste mod deres overbevisning.

Vi lærer af dette, at det ikke er det, vi lærer ved hjælp af vore fysiske sanser, men det, som kommer under Helligåndens indflydelse, der gør det muligt for os at forstå Guds hensigter og at følge ham.

Når nogen har lært disse grundlæggende principper og ophører med at efterleve dem, mister han det lys og den vejledning, som hjælper ham med at forstå Gud og hans profeter. Det ydre bevis, vi kan se, er, at sådanne mennesker fjerner sig, bliver mindre aktive eller endog strider mod Kirken. Det indre bevis er, at de er ophørt med at efterleve et eller flere af følgende fem punkter.

1. De har ikke længere et oprigtigt ønske om at kende hele sandheden.
2. De læser ikke længere i skrifterne.
3. De beder ikke mere.
4. De mediterer ikke længere over evige sandheder.
5. De går ikke i kirke mere.

Det er vidunderligt, at Joseph Smith i en tid med stor religiøs forvirring – endnu ikke 15 år gammel og udsat for modstand og forfølgelse – tålmodigt og flittigt viste lydighed og viste os den enkle, men effektive måde at komme Gud nærmere på.

Denne proces kræver at vi lærer, bud på bud, lidt her og lidt der, indtil vi udvikler tro og en klar forståelse af vore evige muligheder (se 2 Nephi 28:30).

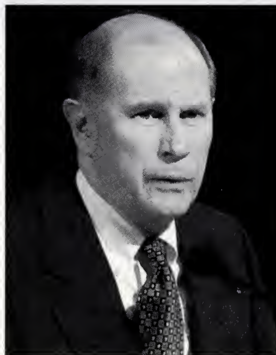
Det er vores ansvar dag for dag at styrke de indskydelser, som vi føler ved Ånden, ved at anvende disse fem principper.

Det er min bøn, at vi hele tiden må gøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Barmhjertighed: Fuldkommen og evig kærlighed

Ældste Gene R. Cook
De Halvfjerds

Når vi hele tiden tænker og handler som ham, så vil det naturlige menneskes karaktertræk forsvinde og erstattes af Kristi hjerte og sind.

Mine kære brødre og søstre, jeg ønsker mere end noget andet at bære vidnesbyrd, et personligt vidnesbyrd om den kærlighed, som Gud nærer for mig, jer og hele menneskeheden. Hvilket menneske er i tilstrækkelig grad i stand til at udtrykke dybden af sin taknemlighed over at kende Guds kærlighed? Hvor velsignet har jeg ikke været i så mange år at være sammen med jer og have fundet Kristi rene kærlighed udstråle fra jer. Jeg står i dyb taknemlighed til jer og til Gud.

DEFINITION AF BARMHJERTIGHED

Herren sagde, at barmhjertighed er »Kristi rene kærlighed«[1], hvilket er »det, som glæder sjælen mest«[2], »den største af alle Guds gaver«[3], »fuldkommen« og »evig«.[4]

Lige så vanskelig som det er at beskrive barmhjertighed, lige så let er det at genkende den, hos de mennesker, som besidder den.

■ En gammel og forkrøblet bedstemor abonnerer på en eftermiddagsavis, for hun ved, at det vil bringe avisdrengen, som er hendes barnebarn til sit hjem hver dag, hvor hun på sine knæ lærer ham at bede.

■ En mor, som har det økonomisk hårdt og ikke har meget kød, synes til alles forbløffelse kun at kunne lide kyllingevinger.

■ En mand, som bliver irettesat offentligt uden grund, finder sig ydmygt i det.

Er ikke den fælles tråd i disse eksempler barmhjertighed, en uselviskhed og det ikke at søge noget til gengæld? Alle vore guddommelige karaktertræk synes at flyde fra og omfattes af denne.[5] Alle mennesker har kærlighedens gave, men barmhjertighed gives kun som en gave til dem, som er Kristi *sande* disciple.[6]

Guds sande kraft findes i hans guddommelige karaktertræk.[7]

Præstedømmets kraft fungerer ved disse karaktertræk.[8] Vi søger disse karaktertræk, og især barmhjertigheden, som er Kristi rene kærlighed.[9]

DET, SOM ØDELÆGGER KÆRLIGHED OG FRED

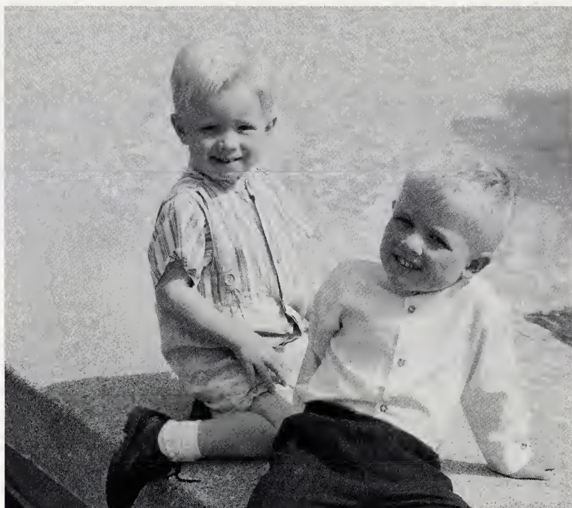
Djævlen er der stadig, denne ødelægger af denne kærlighed, som erstatter den med vrede og fjendtlighed.[10] Min ven William havde det på denne måde: Fjendtlig. Det syntes for ham, som alt, hvad der skete, var Herrens fejl – en sygdom, en død, et barn, som gik sine egne vegne, en personlig svaghed, en »ubesvaret« bøn – som alt sammen forhærdede hans hjerte. Hans indre vrede, som kunne flamme op på et øjeblik, var rettet mod Gud, sin næste og mod sig selv. Fra hans hjerte strømmede vantro, stædighed, stolthed og et tab af håb, kærlighed og retning. Han var ulykkelig!

Disse fredsødelæggere[11] forblindede William over for Guds følelser for ham. Han kunne hverken opdage eller *føle* Guds kærlighed. Han kunne ikke se, og slet ikke i disse mørke stunder, at Gud alligevel og stadig velsignede ham rigt. Han besvarede i stedet kærlighed med vrede. Har vi ikke alle følt det til tider? Selv når vi har gjort os mindst fortjent til hans kærlighed, elsker han os mest. Han elsker os i sandhed først.[12]

LIDE MED ET FORMÅL: KÆRLIGHED GIVER STYRKE

Min Kristus-lignende ven Betty var lige modsat. Hun mødte mange af de samme vanskeligheder, som William gjorde, men fordi hun *følte* Guds kærlighed, tålte hun modgangen i Frelserens navn,[13] nød godt af hans guddommelige natur[14] og fik således en større tro og kærlighed til Gud samt styrke til at klare, hvad der måtte komme.

Hendes kærlighed til andre øgedes. Hun syntes endog at tilgive andre *på forhånd*. Hun lærte dem, hvordan man skulle få dem til at *føle* hendes kærlighed. Hun lærte, at

kærlighed som deles, er kærlighed, som mangedobles.

Hun lærte til sidst at elske sig selv mere, og være mere venlig, blid og tålmodig. Hun ophørte med at kæmpe for sit selvværd og begyndte at elske sig selv på den måde, som Gud elskede hende. Hendes billede af sig selv ændredes til hans billede af hende.

ANERKEND, MODTAG OG VIDEREGIV GUDS KÆRLIGHED

Hvordan kan vi da bedre »ifør(e os) kærlighedens bånd som en kåbe, thi det er fuldkommenhedens og fredens bånd?«[15] Må jeg foreslå tre ting.

1. Anerkend hans kærlighed. »Bed … af jeres ganske hjerte«[16] om denne gave. Gør det i sagtmodighed med et sønderknust hjerte, og I vil blive fyldt med håb og kærlighed fra Helligånden. Helligånden vil åbenbare Kristus for jer.[17]

Det er en del af denne barmhjertighedsgave at være i stand til at erkende Herrens hånd og føle hans kærlighed i alt, hvad der omgiver os. Det er til tider ikke altid let at opdage Herrens kærlighed til os i alt, hvad vi oplever, for han er en fuldkommen og *anonym* giver. Du vil søge hele livet for at afdække hans hånd og de gaver, som han har givet dig på grund af sin indgående, beskedne og ydmyge måde at tilstå dig disse vidunderlige gaver på.

Overvej sammen med mig et øjeblik følgende majestætiske gaver: Hele skabelsens herligheder,[18] jorden, himlene, jeres følelser af kærlighed og glæde; hans svar i form af nåde, tilgivelse og utallige svar på bønner, gaven ved at have familie og venner og endelig den største gave af alle – Faderens gave i form af sin forsonende Søn, som er fuldkommen i sin kærlighed, ja, som er kærlighedens Gud.[19]

2. Modtag hans kærlighed i ydmyghed. Vær taknemlig for denne gave og især for gavens giver.[20] Sand taknemlighed er evnen til ydmygt at se, føle og endog modtage kærlighed.[21] Taknemlighed er en måde at vise kærlighed til Gud på. Anerkend hans hånd, og fortæl ham, at du gør det, og udtryk din kærlighed til ham.[22] Når du virkelig kommer til at kende Herren, vil du opleve et nært og helligt forhold bygget på tillid. Du vil komme til at vide, at han forstår din

trængsel,[23] og han vil med medfølelse altid svare dig i kærlighed.

Modtag det. *Føl* det. Det er ikke nok blot at vide, at Gud elsker dig. Den gave skal *føles* hele tiden, dag efter dag.[24] Det vil således være en guddommelig motivering hele dit liv. Omvend dig. Fjern al verdslighed fra dit liv,[25] herunder også vrede. Få altid syndsforladelse for dine synder,[26] og du vil kunne beherske alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed.[27]

3. Videregiv hans kærlighed. Herrens svar til os er altid fyldt med kærlighed. Bør vores svar til ham så ikke være med venlige og *virkelig* kærlige følelser. Han giver nåde (eller godhed) efter nåde, karaktertræk efter karaktertræk. Når vores lydighed øges, modtager vi større nåde (eller godhed) for den nåde, som vi viser ham.[28] Vis ham det bedste ved dine karaktertræk, så når han viser sig for dig, at du vil være ham *lig*.[29]

Når et menneske fordyber sine tanker i kærlighed og videregiver disse følelser til Gud, mennesker eller til sig selv, så vil dette karaktertræk i større mål bestemt komme tilbage fra Ånden. Det er sandt om alle de guddommelige karaktertræk. De retskafne følelser, som skabes i mennesket, synes at gå forud for det større mål af disse følelser fra Ånden. Hvis du ikke føler kærlighed, kan du ikke videregive sand kærlighed til andre. Herren har sagt til os, at vi skal elske hinanden, som han elsker os,[30] så husk: For at blive elsket, må vi *virkelig* elske.[31]

FRUGTERNE VED BARMHJERTIGHEDENS GAVE

Brødre og søstre, som et særligt vidne om Kristus, bærer jeg atter vidnesbyrd for jer om den overvældende kærlighed, som Gud nærer til hver eneste af os personligt. Når vi forstørrer denne gave fra Gud, vil det bringe et nyt hjerte, et rent hjerte og en altid voksende kærlighed og fred. Når vi hele tiden tænker og handler som ham, så vil det naturlige menneskes karaktertræk forsvinde og erstattes af Kristi hjerte og sind.[32] Vi vil blive som ham og derpå i sandhed modtage ham.[33]

Herrens profet, som I ser her, elsker jer, og det gør alle disse mine Brødre også. Må Herren velsigne os, så vore tanker altid vil være henvendt til Herren,[34] »at vore byrder må blive lette ved glæden over hans Søn,«[35] er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Moroni 7:47.
2. Se 1 Nephi 11:22-23; 8:10-12.
3. 1 Nephi 15:36.
4. Moroni 8:17.
5. »Der er en dyd, et karaktertræk eller princip, som hvis det værnes om og udøves af de hellige, vil det bringe frelse til tusindvis. Jeg hentyder til barmhjertighed eller kærlighed, hvorfra udgår tilgivelse, langmodighed, venlighed og tålmodighed« (Brigham Young, *Deseret News*, 11. jan. 1860, s. 353).
6. Se Moroni 7:48. Er der forskel på barmhjertighed og kærlighed? Herren henviste separat til dem en række gange, som fx L&P 4:5. Nogle mennesker siger, at barmhjertighed er kærlighed plus offer – en modnet kærlighed. Måske forholder barmhjertighed sig til kærlighed, som tro forholder sig til overbevisning. Både overbevisning og barmhjertighed kræver handling, arbejde og offer. Barmhjertighed omfatter hans kærlighed til os og vores kærlighed til ham og Kristus-lignende kærlighed til andre.
7. Se L&P 84:19-24.
8. Se L&P 121:41-46.
9. »En mand, som er fyldt med Guds kærlighed, er ikke alene tilfreds med at velsigne sin familie, men vil gå ud til hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden« (Joseph Smith, *History of the Church*, 4:227.)
10. Når virkelig lidelse rammer os i livet, så er djævlen der altid for at forbitre menneskets hjerte i vrede, mens Herren hele tiden udstråler kærlighed. I samme lidelse var »mange blevet forhærdet; og mange var blevet blødgjort gennem deres lidelser« (Alma 62:41). Hvilket vidunderligt eksempel på, hvordan man skal reagere på lidelse.
11. Nogle ødelæggere af menneskers kærlighed og fred, er fx: Frygt, perfektionisme, misundelse, hårdnakkethed, tvivl, vrede, jalousi, uretfærdig kontrol, vantro, utålmodighed, dømmesyge, leve på sårede følelser, stolthed, strid, protestere, søge efter ære, konkurrence og lyve. Alle disse er en del af det naturlige menneske, men er ikke en del af det menneske, som tilhører Kristus.
12. Se 1 Joh 4:19.
13. Se L&P 138:13. Min ven vidste, at lidelsen ville hjælpe hende med at bevise sig selv (se Abraham 3:24-25; L&P 98:13-14); lære at vælge mellem godt og ondt (se 2 Nephi 2:18); lære, at velsignelser kommer efter prøvelser (se L&P 58:2-4); lære lydighed, tålmodighed og tro (se L&P 105:6; Mosiah 23:21; Rom 5:3-5) samt modtage tilgivelse for synd (se Helaman 15:3; L&P 132:50, 60; 95:1).
14. Se 2 Pet 1:1-8.
15. L&P 88:125.
16. Moroni 7:48.
17. Se Moroni 8:25-26; Rom 5:5; 2 Nephi 26:13.
18. Se Moses 6:63; Alma 30:44.
19. Se 1 Joh 4:8.
20. Se L&P 88:33.
21. Se Alma 5:26.
22. Alma 26:16; Moroni 10:3.
23. Se L&P 133:52-53.
24. Se Alma 34:38.
25. Se 1 Joh 2:15-17.
26. Se Mosiah 4:11-12.
27. Se Alma 38:12.
28. Se L&P 93:12-13, 20.
29. Se 1 Joh 3:1-3.
30. Se Joh 13:34; L&P 112:11.
31. »Vogt jer for stolthed og søg ikke at overgå hinanden, men virk til gavn for hinanden« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 183).
32. Se 1 Kor 2:16; 2 Kor 10:5.
33. »Det menneske, som i sandhed er stort, er det menneske, som er mest Kristus-lignende. Hvad du oprigtigt tror i dit hjerte om Kristus vil afgøre, hvem du er, og vil i høj grad afgøre dine gerninger … Ved at vælge ham som vores ideal, skaber vi et ønske i os selv om at være ham lig og have fællesskab med ham« (David O. McKay i Conference Report, april 1951, s. 93, 98). Hvis du tænker længe nok på ham, vil du begynde at opføre dig som ham. Hvis du opfører dig længe nok som ham, vil du i sandhed blive ham lig.
34. Alma 37:36.
35. Alma 33:23.

Føl Herrens kærlighed

Bonnie D. Parkin
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Hvis jeg kunne ønske noget for hver eneste kvinde i denne kirke, ville det være, at de kunne føle Herrens kærlighed til dem i deres tilværelse.

Brødre og søstre, der findes et ordsprog: »Hvis du vil udvikle dig, så byd den mulighed velkommen, som fører dig udover dit almindelige jeg.« Og jeg er sikker på, at jeg vil udvikle mig. Må jeg udtrykke vores tak til søster Smoot, søster Dew og søster Jensen for den store tjenestegerning, de har ydet over for alle os medlemmer af Kirken. Jeg udtrykker min taknemlighed til mine rådgivere, Kathy og Anne, for deres villighed til at tjene. De er troende kvinder.

Jeg er så taknemlig denne dag for min mor og far, for de lærdomme, som de gav mig, for deres kærlighed, og fordi de lærte mig at arbejde. Jeg ved, hvordan man arbejder. Jeg er taknemlig for min mand. Jim er en storslået kammerat. Jeg elsker ham og er taknemlig for hans støtte. Han er en retskaffen mand. Jeg er taknemlig for mine sønner og deres hustruer, som har hjulpet dem til at blive bedre mænd. Jeg er taknemlig for mine børnebørn. For nogle aftener siden kørte vi hjem til en af vore sønner for at fortælle ham om denne kaldelse. De havde lagt deres børn i seng. Jeg sagde til Brett og Angie: »Jeg er blevet kaldet som Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde.« Brett sagde: »Dig? Præsidentinde for Hjælpeforeningen i hele Kirken?« Er ens børn ikke vidunderlige? Han sagde det, som jeg havde følt de sidst få uger.

Da vi i går kom hjem, modtog jeg en fax fra vores søn David og hans hustru, Jennifer, i Belgien. David sagde: »Mor, jeg ved du kan klare det. Du husker det måske ikke, men du plejede at have et skriftsted på køleskabet, som lød: ›Jeg og mit hus vil tjene Herren‹ (Jos 24:15).« Han sagde: »Jeg åbnede tit det køleskab, og jeg ved, at du og far mente det.« Jeg er så taknemlig for vore børn.

Jeg er så taknemlig for Kirkens kvinder, som har vejledt mig, som har elsket mig, som har undervist mig, og som har troet på mig. Jeg er taknemlig for missionærerne i London Syd

Missionen i England, for deres godhed og for den måde, som de holder deres pagter på. Jeg er taknemlig for de britiske hellige, som har elsket mig og hjulpet mig med at være en del af dette storslåede land.

Brødre og søstre, jeg ved ikke, hvorfor jeg er blevet kaldet, men jeg ved, at jeg er blevet kaldet. Jeg lover jer min kærlighed, min støtte, og jeg beder om jeres tålmodighed, mens jeg lærer.

Jeg indbyder alle unge voksne kvinder i Kirken, uanset, hvor I er, til at se på Hjælpeforeningen og vide, at der er brug for jer der, at vi elsker jer, og at vi sammen kan opleve en storslået tid. Kom og vær sammen med os.

Som Wallace Stegner skrev om mormoner: »Deres kvinder er helt utrolige!«[1] Og det er de også i dag! Jeg ved, at Herren elsker Kirkens kvinder. Hvis jeg kunne ønske noget for hver eneste kvinde i denne kirke, ville det være, at de kunne føle Herrens kærlighed til dem i deres tilværelse hver dag. Jeg har følt Herrens kærlighed i mit liv, og det er jeg taknemlig for. Jeg er taknemlig for den fred, som jeg har følt.

Jeg vidner om min Frelser Jesus Kristus. Jeg ved, at han lever. Jeg har oplevet hans kærlighed; jeg har oplevet hans tilgivelse. Jeg tænker på en søstermissionær, der var ved at forlade missionen. I sit sidste vidnesbyrd sagde hun: »Jeg tog på mission for at lade min himmelske Fader vide, at jeg elsker ham, for at udtrykke min taknemlighed til ham og for at betale ham tilbage,« hvorefter hun sagde: »Jeg forlader missionen med endnu større gæld til ham, end jeg nogen sinde havde, før jeg kom.«

Jeg bærer mit vidnesbyrd om den kraft, som Guds profet, præsident Gordon B. Hinckley besidder, og jeg er taknemlig for ham og for hans kærlighed og for alle de profeter, som har vist mig tillid. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTE

1. *The Gathering of Zion: The Story from the Mormon Trail*, 1964, s. 13.

Muligheden for at tjene

Ældste Gerald N. Lund
De Halvfjerds

Jeg ved, hvor dybt han elsker os, og hvor meget denne kærlighed motiverer os.

Efter 34 år i Kirkens Uddannelsessystem besluttede min hustru og jeg for ca. tre år siden at gå på pension og træde på andre af livets stier. På dette tidspunkt begyndte vi at lægge planer. Vi flyttede for at komme nærmere til vore børn og børnebørn. Jeg begyndte på, hvad jeg mente var nogle vidunderlige projekter. Nogle af dem var absolut geniale, mente jeg. Og så indtraf et af disse øjeblikke, som ændrer det hele.

Det var vores privilegium på dette tidspunkt at bo lige over for ældste F. Enzio Busche, som nu er emeritus-halvfjerdser, og hans hustru. En dag underviste ældste Busche vores højpræstegruppe og citerede et skriftsted i Almas Bog, hvor Alma længtes efter at have en engels røst. Derpå omvendte Alma sig med det samme fra disse følelser og kom i vers 4 med en bemærkelsesværdig udtalelse. Han foreslog, at vi er meget opmærksomme på det, som vi ønsker, for Herren giver os vores hjertes ønsker. Og så kom, hvad der for mig næsten var en overvældende udtalelse. »… det være til død eller liv.« Gud vil give os i overensstemmelse med vores vilje det, som vi ønsker (se Alma 29:1-5).

Jeg gik hjem den dag – og tro nu ikke, at jeg følte, at nogen af mine ønsker var forkerte – men i det øjeblik, forstod jeg, at disse ønsker var *mine*. Den dag begyndte jeg at forsøge at lade Herren vide, at jeg gerne vil opfylde *hans* ønsker. Selv da troede jeg, at jeg virkelig mente det, men jeg lærte, at det er let at sige dette, men vanskeligt at gøre det. Som ældste Maxwell sagde i går, først når vi i sandhed overgiver vores hjerte til Gud, kan han begynde at sætte skub i renselses-, helliggørelses- og fuldkommengørelsesprocessen (se Helaman 3:35). Vi har i løbet af de tre år, som er gået siden da, fundet ud af, at Herren har sat vore fødder på andre stier, end vi havde forventet, og dette er den seneste.

Et par dage efter præsident Hinckley havde ringet til min hustru og jeg, læste jeg i Femte Mosebog og fandt et vers i kapitel 12, som kom til at betyde meget for mig. Det kommer i form af en befaling.

tilvejebringe genoprettelsen af denne den sidste uddeling. Og jeg har lært med stor kraft, at disse nøgler, som han har gengivet, er fortsat ubrudt til denne dag og nu besiddes af vores levende profet, Gordon B. Hinckley.

Lad mig gentage, vi glæder over os denne mulighed for at tjene. Vi er dybt ydmyge over og meget beærede herover, og jeg efterlader dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

***Nedenunder:* Konferencecentrets foyer**

Herren siger: »Og du skal glæde dig for Herren din Guds ansigt over alt det, du har erhvervet« (5 Mos 12:18). Vi er taknemlig for dette privilegium at kunne glæde sig i Herren over denne nye mulighed.

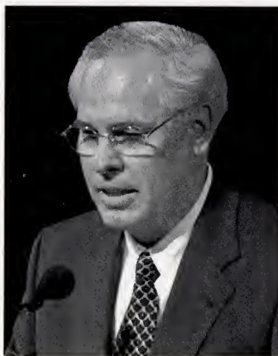
Efter vi er begyndt på disse stier, er vi begyndt at lære, hvor barmhjertig Gud er, og hvor dybt han elsker os, og hvor meget hans kærlighed motiverer os. Da jeg var 16 år gammel og ikke klog nok til at vide ret meget, rørte Ånden mit hjerte, og jeg forstod, hvor betydningsfuld den kvinde, som man gifter sig med, er. Efter den tid begyndte jeg at bede Herren om at finde den kvinde for mig, som ville blive min evige ægtefælle. De bønner blev besvaret, og alt, hvad vi nu nyder i vores familie med børn og børnebørn, skyldes stort set hende.

Jeg har lært, at Jesus er vores Kristus, og at hans og Faderens barmhjertighed er uendelig og aldrig ophører, selv når vi ikke fortjener det. Jeg har altid elsket profeten Joseph Smith, og det var mit privilegium at bruge 10 år til et intensivt og omfattende studium af hans liv, hans skrivelser, hans lærdomme og af dem, som kendte og elskede ham, og jeg forstod, at her er profeternes profet, en, som var værdig til at

Jeg går, hvor du sender mig hen

Ældste William R. Walker
De Halvfjerds

Jeg elsker ham. Jeg ønsker at gøre alt, hvad jeg kan for at tjene, som han ønsker, at jeg skal tjene.

Mine elskede brødre og søstre, der er med dyb ydmyghed og taknemlighed, at jeg står foran jeg på dette hellige sted. Som lille dreng voksede jeg op i Raymond i Alberta i Canada, og hvor jeg elskede det, hver gang vi sang: »Jeg går, hvor du sender mig hen.« Disse ord brændte, hver gang vi sang dem ved nadvermødet eller i søndagsskolen, en dyb forpligtelse ind i mit hjerte og sjæl, så jeg altid ønskede at gå, hvor Herren ønskede, jeg skulle gå og sige det, som han ønskede, at jeg skulle sige – jeg vil være det, som du ønsker jeg skal være, kære Herre. Denne forpligtelse synes passende at gentage i dag.

Jeg er taknemlig for jeres opretholdelse i går, og sammen med jer opretholder jeg præsident Gordon B. Hinckley og hans rådgivere, præsident Monson og præsident Faust samt præsident Packer og alle De Tolv, som profeter, seere og åbenbarere. Jeg bærer vidnesbyrd om, at de i sandhed er levende profeter, seere og åbenbarere.

Jeg elsker Herren. Jeg elsker denne kirke. Jeg elsker de vidunderlige, trofaste hellige over hele verden, som gør alt, hvad de kan for at ære deres forpligtelser og efterleve deres religion. Jeg vidner om, at Gud lever, og at Jesus Kristus, hans Søn, er vores Frelser og Forløser. Jeg elsker ham. Jeg ønsker at gøre alt, hvad jeg kan for at tjene, som han ønsker, at jeg skal tjene, og jeg siger disse ord og bærer mit vidnesbyrd om sandheden af dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

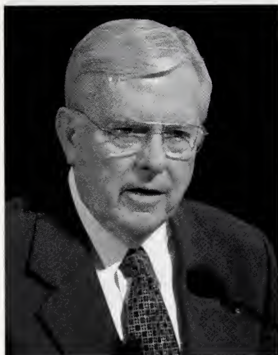

Konferencedeltagere mødes uden for Konferencecentrets indgange.

Rigets fredelige anliggender

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Fred – rigtig fred – som man ved er rigtig, fordi man kan føle det i hele ens sjæl – kommer kun i og ved tro på Herren Jesus Kristus.

Brødre og søstre, må jeg på alles vegne udtrykke påskønnelse over for Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab og deres bestyrelse, som har betjent os så godt og netop er blevet afløst.

Endnu engang nærmer vi os enden på endnu en opløftende og inspirerende generalkonference. Jeg føler mig altid så fyldt med energi og oplyst under disse vidunderlige dage med lærdom og vidnesbyrd. Jeg ved, at de fleste af jer har det på samme måde. Måske er det, som vi føler til konferencen, det samme som Frelserens første disciple følte, da de fulgte ham fra sted til sted for at høre ham undervise i hans evangeliums gode nyheder.

På mange måder var det nedslående dage for Israels børn. Mens de sled i det under det romerske riges herredømme, længtes de efter frihed og fred. De ventede på Messias; de var sikre på, at han ville komme og udfri dem fra fysisk og politisk undertrykkelse. Og nogle var modtagelige for Frelserens evangelium om lykke og fred, selvom de endnu ikke helt påskønnede alle dets åndelige betydninger.

På en bestemt dag tidligt i Herrens jordiske tjeneste fulgte en stor skare ham til Galilæasøen og trængte sig sammen om ham, da han stod på bredden. »... så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser« (Mark 4:1-2).

Der blev undervist i store og vidunderlige ting den dag, inklusiv lignelsen om sædemanden (se Mark 4:3-20). Ved slutningen af en hel dag med undervisning og instruktion, foreslog Herren sine disciple, at de krydsede over til den anden side af Galilæasøen.

Mens de sejlede den nat, kom der »en voldsom hvirvelstorm, bølgerne slog ind over båden, så den var lige ved at fyldes.

Men Jesus lå i agterstavnen og sov på en hynde. Så vækkede de ham og sagde til ham: ›Mester, er du ligeglad med, at vi går under?‹

Og han rejste sig, truede ad stormen og sagde til søen: ›Ti stille, hold inde!‹ Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille« (Mark 4:37-39).

Kan I forestille jer, hvad apostlene må have tænkt, da de betragtede elementerne – vinden, regnen og søen – der adlød deres Mesters rolige befaling? Selvom de kun for nylig var blevet kaldet til at være hellige apostle, så kendte de ham, og de elskede ham og troede på ham. De havde forladt deres arbejde og deres familie for at følge ham. I en forholdsvis kort periode havde de hørt ham undervise i utrolige ting, og de havde set ham udføre mægtige mirakler. Men dette var over deres fatteevne, og udtrykket i deres ansigt må have vist det.

»Så sagde han til dem: ›Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?‹

Og de blev grebet af stor frygt og sagde til hinanden: ›Hvem er dog han, siden både storm og sø adlyder ham?‹« (Mark 4:40-41).

I turbulente og nogle gange skræmmende tider genlyder Frelserens løfte om uendelig og evig fred med særlig kraft til os, ligesom hans evne til at stilne de buldrende bølger, må have indvirket dybt på dem, der var med ham på Galilæasøen den stormfulde nat for så længe siden.

Ligesom dem, der levede under hans jordiske tjenestegerning, er der nogle blandt os, som ser fysisk fred og fremgang som tegn på Frelserens vidunderlige magt. Vi er nogle gange ude af stand til at forstå, at den evige fred, som Jesus lover, er en indre fred, født i tro, forankret ved vidnesbyrd, næret med kærlighed og udtrykt gennem fortsat lydighed og omvendelse. Det er en fredens ånd, der ekkoer i hjertet og sjælen. Hvis man i sandhed kender og oplever denne indre fred, så er der ikke nogen frygt for verdslig disharmoni eller mislyd. Man ved inderst inde, at alt er i orden, for så vidt angår det, der virkelig betyder noget.

Som præsident Hinckley sagde til brødrene i går aftes, så er der ingen fred i synd. Der kan være velvære, popularitet, berømmelse og endda fremgang, men der er ingen fred. »...

ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Man kan ikke være fredfyldt, hvis man lever et liv, der ikke er i harmoni med åbenbaret sandhed. Det er ikke fredfyldt at være fej eller stridbar. Det er ikke fredfyldt at være vulgær, promiskuøs eller eftergiven. Det er ikke fredfyldt at være afhængig af stoffer, alkohol eller pornografi. Det er ikke fredfyldt at misbruge andre på nogen måde, hvad enten det er mentalt, fysisk eller seksuelt, for de, der misbruger, vil forblive i mental og åndeligt virvar indtil de i al ydmyghed kommer til Kristus og søger tilgivelse gennem fuldstændig omvendelse.

På et eller andet tidspunkt tror jeg, at alle længes efter »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7). Den fred til vores bekymrede hjerte kommer kun til os, når vi følger Kristi lys, som »gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt« (Moroni 7:16), når det fører os til at omvende os fra synder og søge tilgivelse. For alle er der en sult efter at kende »rigets fredelige anliggender« (L&P 36:2) og smage retfærdighedens frugt, »der sås i fred, og den tilfalder dem, der stifter fred« (Jak 3:18). I hvert et hjem, nabolag og samfund bør vi søge at stræbe efter fred og aldrig være med til at fremkalde strid eller uenighed.

Gennem skriftens historie har Herren lovet sine disciple fred. Salmisten skrev, at »Herren giver sit folk styrke, Herren velsigner sit folk med fred« (Sl 29:11). Esajas refererede til Frelseren som »Freds Fyrste« (Es 9:5). Og Nephi forudså dagen blandt sine efterkommere, hvor »retfærdighedens Søn skal åbenbare sig for dem, og han skal læge dem, og de skal have fred i ham« (2 Nephi 26:9).

Blot timer før Herren Jesus Kristus skulle begynde forsoningens storslåede-dog-forfærdelige proces, gav han dette betydningsfulde løfte til sine apostle: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer« (Joh 14:27).

Lovede han sine elskede fæller den fred, som verden ser som tryghed, sikkerhed uden strid eller prøvelser? De historiske optegnelser viser bestemt noget andet. Disse oprindelige apostle oplevede mange prøvelser og meget forfølgelse gennem resten af deres liv, hvilket sikkert var derfor Herren tilføjede dette til hans løfte: »... jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

»Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i *mig*,« fortsatte han. »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33, fremhævelse tilføjet).

Fred – rigtig fred – som man ved er rigtig, fordi man kan føle det i hele ens sjæl – kommer kun i og ved tro på Herren Jesus Kristus. Når den dyrebare sandhed er opdaget, og evangeliske principper er forstået og anvendt, kan stor fred rense vor himmelske Faders børns hjerte og sjæl. Frelseren sagde gennem Joseph Smith: »... den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (L&P 59:23).

Det er nogle gange forbløffende at se den forskel, som den fred kan have for dem, der accepterer den. Da jeg præsiderede over Canada Toronto missionen for mange år siden, begyndte vore missionærer at undervise en familie, som var i åndeligt mørke. De var fattige og uuddannede og deres udseende viste en mangel på påskønnelse eller omsorg for normal hygiejne og soignering. Men de var gode, ærlige mennesker – de oprigtige mennesker, som vi altid beder om, at vore missionærer skal finde – og de reagerede åndeligt, da de for første gang i deres liv følte den fred, som evangeliet tilbyder.

Da søster Ballard og jeg erfarede, at de skulle døbes, deltog vi i dåbsmødet. Jeg stod tilfældigvis ved siden af wardets biskop, da familien

ankom. Helt ærligt, så må jeg sige, at det var lidt af et syn. De så usoignerede og urene ud og en anelse lurvet. Fordi biskoppen havde været udenbys et stykke tid, havde han endnu ikke mødt wardets nyeste medlemmer, så hans første indtryk var mildest talt ikke imponerende. Da de gik væk, kunne jeg næsten høre hans knæ begynde at ryste.

Jeg lagde min arm omkring denne gode biskop for at give ham min støtte – fysisk såvel som åndeligt. Jeg følte mig tilskyndet til at sige til ham: »Biskop, er det ikke vidunderligt? Vi vil få dem til at blive gode sidste dages hellige!«

Han så på mig og smilede. Jeg kunne ikke sige, om han smilede, fordi han var enig med mig, eller om han syntes, at jeg bare var endnu en overbegejstret missionær.

Dåbsmødet fortsatte, og familien blev døbt. Den næste dag besluttede vi at komme i dette ward for at sikre os, at der blev taget godt imod den familie, når de kom til deres møder som nye medlemmer af Kirken.

Da familien kom ind i kirkesalen til nadvermødet, sad jeg på forhøjningen ved siden af biskoppen. Faderen bar en ren, hvid skjorte. Den var ikke stor nok til at han kunne knappe den øverste knap i halsen, og han bar et slips, som jeg kunne huske at have set på en af mine ældster. Men hans ansigt strålede af glæde og fred. Moderen og døtrene så ud som om, at de var blevet forvandlet fra den foregående dag. Deres kjoler var ikke moderne, men de var rene og pæne. De havde også denne særlige evangeliske glød. De små drenge bar hvide skjorter, der var adskillige numre for store til dem, selv med ærmerne rullet op. Og de bar slips, der næsten nåede ned til deres knæ. Det var tydeligt, at missionærerne havde givet disse små drenge deres egne hvide skjorter og slips, så de kunne komme passende klædt til nadvermødet.

De sad sammen med deres missionærer, og evangeliets lys skinnede bogstaveligt talt fra dem. Alma beskriver det som at have Guds »billede prentet i jeres bevidsthed« (Alma 5:14). Jeg lænede mig over mod biskoppen igen og sagde: »Kan du se, biskop? Vi vil få dem til at blive hellige!«

Selvfølgelig var den natlige fysiske forandring blot overfladisk, når den sammenlignes med den overvældende, mere betydningsfulde, åndelige forandring, som fandt sted i den familie, da evangeliet til fulde kom ind i deres hjerte og liv. Ved missionærernes vejledning og det efterfølgende venskab med deres gode biskop og wardets medlemmer kom hele den familie frem fra åndeligt mørke ind i evangeliets lys og sandhed. I det lys blev familien varmet, forfrisket og fornyet af den fred, der kommer fra at vide, at Herren Jesus Kristus lever. Lyset fra evangeliske sandheder gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith begyndte at vise denne familie vejen til templet, hvor de et år senere modtog deres evige velsignelser.

Jeg citerer igen Esajas' profetier: »Alle dine [børn] skal være oplært af Herren, dine [børn] får stor lykke« (Es 54:13).

Når vi først har smagt Guds freds søde frugt, falder det os naturligt at dele det med andre. Frans af Assisi var kendt for at elske hele skaberværket, og han brugte det meste af sit liv til at betjene de fattige og trængende omkring sig – inklusiv dyrene. Freden, som han fandt i sin tjeneste, gav ham energi, og fik ham til at længes efter at omgive andre i den. Han skrev:

Herre, gør mig til et redskab for din fred.
Lad mig vise kærlighed, hvor der er had.
Undskyldning, hvor der er sårede følelser.
Tro, hvor der er tvivl.
Håb, hvor der er fortvivlelse.
Lys, hvor der er mørke.
Og glæde, hvor der er sorg.
Oh, hellige Mester, giv mig, så jeg ikke så meget søger
At blive trøstet i stedet for at trøste;

Præsident Hinckley hilser på forsamlingen i Konferencecentret med sin stok, mens præsident Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ser til.

At blive forstået i stedet for
at forstå;
At blive elsket i stedet for at elske;
For det er ved at give, at vi
modtager;
Det er ved at tilgive, at vi tilgives,
Og det er ved døden, at vi bliver født
til evigt liv.

Ved mere end en lejlighed opfordrede Herren sine disciple til at være fredsstiftere, og lovede at sådanne skulle »kaldes Guds børn« (Matt 5:9). Dette princip er indflettet gennem skrifterne og skaber et patchwork af fred gennem lignelse og kundgørelse:

- »... [bliv] enig med din modpart« (Matt 5:25).
- »Elsk jeres fjender« (Matt 5:44).
- »Døm ikke« (Matt 7:1).
- »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:39).
- »... fordøm ikke« (Luk 6:37).
- »Tilgiv« (Luk 6:37).
- »I skal elske hinanden« (Joh 13:34).

Dette er nogle få af skriftens instruktioner, der klart viser, at Guds fred ikke skal oplagres. Den skal i stedet gavmildt deles med vores familie, vores venner og vore omgivelser. Den skal deles med Kirken såvel som med dem, der ikke er medlem af vores kirke. Mens dem omkring os måske ikke vælger selv at smage af det genoprettede evangeliums fyldes sødme og fred, vil de uden tvivl blive velsignet ved at se det i vores liv og føle evangeliets fred i vores nærhed. Budskabet om fred vil vokse og udvide sig ved vores eksempel.

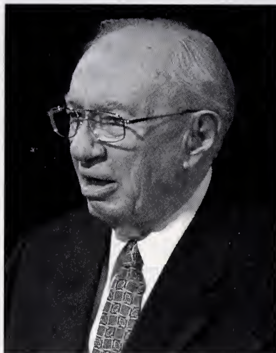
»... hold fred!« sagde apostlen Paulus. »Og kærlighedens og fredens Gud vil være med jer« (2 Kor 13:11).

Jeg er taknemmelig for, at jeg kan vidne for jer, at Jesus er Kristus, og han er Guds Søn. Ved at følge ham i tro og tillid kan vi alle finde den liflige, indre fred, som evangeliet tilbyder, som det er blevet belært så smukt om ved denne konference. Dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi ser til Kristus

Præsident Gordon B. Hinckley

Som Polarstjernen på himlen ser vi ... verdens Forløser, Guds Søn, sikker og urokkelig som et anker for vores evige liv.

Mine elskede brødre og søstre, jeg ønsker også at give udtryk for min store påskønnelse af den store indsats udført af søster Smoot, søster Jensen, søster Dew og deres bestyrelse, som har tjent så trofast og godt i denne storslåede organisation for kvinder. Det er en vidunderlig forening med 4.900.000 medlemmer. Der er intet tilsvarende i hele verden, som jeg kan tænke på, og den gør så umådelig meget godt i kvinders tilværelse overalt i hele verden. Tak, kære søstre, for det I har gjort. Velkommen til dig søster Parkin og til dine rådgivere og til den bestyrelse, som I vil vælge.

Vi afslutter nu denne storslåede konference. Vi har nydt et vidunderligt festmåltid ved Herrens bord. Vi er blevet instrueret om hans veje på hans måde.

Vi bør hver især være lidt bedre på grund af denne rige oplevelse. Ellers har vores samvær stort set været forgæves.

Når jeg er færdig, vil koret synge:

O, bliv hos mig i denne nat,
nu dagen rinder ud.
Se, nattens skygger trænger frem,
Forbliv hos mig, o Gud.
Vær i mit hjem en velset gæst,
For stedse hos mig stå.
O, Frelser, bliv i nat hos mig,
Nu mørket falder på.
(»O, bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 98).

Det sammenfatter ret godt følelserne i vores hjerte, nu hvor vi vender hjem.

Må vor Herres Ånd ledsage os og forblive hos os. Vi ved ikke, hvad der ligger forude. Vi ved ikke, hvad de kommende dage vil bringe. Vi lever i en verden med usikkerhed. For nogle er der store præstationer. For andre skuffelser. For nogle megen fryd og glæde, godt helbred og velstand. For andre måske sygdom og en smule sorg. Vi ved det ikke. Men ét ved vi. Som Polarstjernen på himlen ser vi, uanset hvad fremtiden bringer, verdens Forløser, Guds Søn, fast og sikker som et anker for vores evige liv. Han er vores frelses klippe, vores styrke, vores trøst, midtpunktet i vores tro.

I solskin og regnvejr ser vi til ham, og han er der for at berolige os og smile til os.

Han er helt central i vores tilbedelse. Han er Søn af den levende Gud, Faderens Førstefødte, den Enbårne i kødet, som forlod de himmelske kongesale for at blive født

som et dødeligt menneske i de mest beskedne omgivelser. Han fortalte om ensomheden i sit liv, da han sagde: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Matt 8:20). Han »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38).

Han var miraklernes mand. Han rakte ud til dem, der led nød. Han helbredte de syge og oprejste de døde. På trods af den kærlighed, han gav verden, var han foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom … foragtet, vi regnede ham ikke for noget (se Es 53:3).

Vi ser tilbage på hans enestående liv og siger med profeten Esajas:

»Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser han bar …

… Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:4-5).

Da den store krig i himlen blev udkæmpet, fremsatte Lucifer, morgenrødens søn, en plan, som blev afvist. Faderen til os alle fremsatte i kærlighed til os, sine børn, en bedre plan, hvorunder vi havde frihed til at vælge vores livsbane. Hans Førstefødte Søn, vores ældre Bror, var nøglen til planen. Menneskene ville få handlefrihed og med den handlefrihed fulgte ansvar. Menneskene kunne følge verdens veje og synde og snuble. Men Guds Søn ville påtage sig et legeme og tilbyde sig selv som et offer for at sone for alle menneskers synder. Ved unævnelig lidelse ville han blive den store Forløser, hele menneskehedens Frelser.

Med nogen forståelse af den uforlignelige gave, forløsningens vidunderlige gave, bøjer vi os ærbødigt og i kærlighed for ham.

Som kirke har vi kritikere, rigtig mange. De siger, at vi ikke tror på den traditionelle Kristus i kristendommen. Der er noget rigtigt i det, de siger. Vores tro, vores viden er ikke baseret på gamle traditioner, trosbekendelser, som er udsprunget af menneskets begrænsede forståelse og af menneskers næsten endeløse diskussioner i et forsøg på at komme til en definition af den opstandne Kristus. Vores tro, vores viden kommer fra et vidnesbyrd fra en profet i denne uddeling, som foran sig så universets store Gud og hans elskede Søn, den opstandne Herre Jesus Kristus. De talte til ham. Han talte med dem. Han bevidnede åbent, utvetydigt og ufortrødent om det storslåede syn. Det var et syn af den Almægtige og af verdens Forløser, storslået ud over vores forståelse, men sikkert og utvetydigt i den kundskab, som det bragte. Det er ud fra den kundskab, dybt forankret i den moderne åbenbarings klippegrund, at vi med Nephis ord »taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at [vi og] vore børn kan vide, til hvilken kilde [vi] kan se hen for at få forladelse for [vore] synder« (2 Nephi 25:26).

Og nu, mine brødre og søstre, hvor vi byder jer farvel for en tid, gentager vi vores faste og vedvarende vidnesbyrd. Vi gør det individuelt med en sikker og urokkelig kundskab. Som jeg har sagt mange gange før, og som jeg nu siger igen: Jeg ved, at Gud, vor Evige Fader, lever. Han er universets store Gud. Han er Fader til vore ånder, og som vi kan tale med i bøn.

Jeg ved, at Jesus Kristus er hans enbårne Søn, verdens Forløser, som gav sit liv, således at vi kan opnå evigt liv. Han hersker og regerer med sin Fader. Jeg ved, at de er individuelle personer, adskilte og forskellige fra hinanden, og dog hinanden lig i skikkelse, væsen og hensigt. Jeg ved, at dette er den Almægtiges værk, »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Jeg ved, at Joseph Smith var en profet, denne uddelings store profet, hvorigennem disse sandheder er kommet. Jeg ved, at denne kirke er Guds værk, som præsideres over og ledes af Jesus Kristus, hvis hellige navn den bærer.

Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd, idet jeg efterlader hos jer, mine kære trosfæller, min kærlighed og min velsignelse. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. Gud vær med jer, til vi ses igen. ☐

Unge Pigers årlige møde
30. marts 2002

Stå på hellige steder

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

At stå på hellige steder drejer sig nemlig om at være i godt selskab, uanset om man er alene eller sammen med andre.

Det var torsdag aften – mors og fars faste aften i templet i Cardston. Jeg var teenager, ligesom jer unge piger. Min mormor, som boede hos os, var borte, så jeg skulle være alene hjemme. Da så mor og far tog af sted, gav far mig et knus og sagde: »Sharon, vær nu i godt selskab.«

Jeg tænkte: »Hvad tænker han på? Ved han ikke, at jeg skal være alene hjemme?« Og så gik det op for mig, at det var netop det, han tænkte på.

At stå på hellige steder drejer sig nemlig om at være i godt selskab, uanset om man er alene eller sammen med andre. Det drejer sig om at være, hvor Helligånden kan være vores ledsager – hvad enten vi er alene eller i en større flok. Når vi gør op med os selv, at vi vil beherske vore tanker og vore handlinger og vise os fra vores bedste side, får vi også det bedste, som livet vil give os.

Et helligt sted er et, hvor vi føler os trygge, sikre, elsket og trøstet. Sådan var det i vores himmelske hjem. At stå på hellige steder og at være i godt selskab fremkalder følelser om, hvordan det må have været i det hjem, vi forlod – det hjem, der til tider forekommer så fjernt.

To et halvt år efter at Kirken var blevet organiseret, advarede Herren Joseph Smith om krige og hungersnød og plager, der ville opstå på grund af ugudelighed. Så fortalte han os, hvordan man skal være tryg i en sådan verden: »Derfor skal I stå på hellige steder og ikke lade jer rokke, til Herrens dag kommer« (L&P 87:8).

På hellige steder er vi i sikkerhed for den næsten overvældende tumult i verden. Englene kan være vore ledsagere og støtte (se L&P 84:88). Den store profet Moroni var omgivet af ugudelighed, og lamaniterne ventede blot på at få lejlighed til at dræbe enhver, der krydsede deres vej. Han levede i skjul i næsten 20 år. Forestil jer, hvor ensomt det må have været! Men hans storslåede vidnesbyrd og råd i de sidste få kapitler af Mormons Bog fortæller os, at han havde selskab af engle og af Helligånden. Han var ikke alene. Helligånden kan fjerne den nagende, smertende følelse af ensomhed eller isolation eller afvisning og fylde os med fred. Han bliver kaldt Trøsteren – og det er netop hvem han er!

De mest ensomme stunder føler vi muligvis, når vi er omgivet af mennesker, selv af venner, som træffer de forkerte valg, og vi så er nødt til at stå alene. Der findes steder, som det ikke er sikkert for jer at gå hen, selv om det måtte være for at hjælpe nogen i nød. Herren har sagt, at vi skal stå *på* hellige steder. Der findes steder, hvor Ånden aldrig kommer. I ved, hvilke steder det er. Hold jer fra dem. Lad være med at pirre til den nysgerrighed, som I burde standse. Læg mærke til, hvad I føler, så I ved, hvornår I føler jeg usikre eller urolige.

Heather har fortalt os om engang, hvor hun var blevet inviteret med til en fest sammen med de »populære« elever på skolen. Da hun trådte ind ad døren, følte hun sig stødt på ånden af den musik, som dunkede gennem huset. Hun blev helt utilpas. Snart begyndte hendes venner at forsvinde ind på de mørklagte værelser. Heather sagde: »Ved denne fest indså jeg snart, at jeg måtte træffe et valg: Enten disse mennesker eller mine standarder. Jeg kunne ikke vælge begge dele. Jeg vidste, at jeg ikke var interesseret i, at ordene, jeg hørte, eller filmscenerne skulle besmitte mine tanker, uanset hvor populære disse mennesker var. Jeg vidste, at jeg ikke hørte til der. Mens jeg stod og ventede på, at min mor kom og hentede mig, kiggede jeg gennem vinduet ud i den mørke aften, og der lå templet på en bakke og lyste op som et fyrtårn. Det var, som om Herren forvissede mig om, at jeg gjorde det rette« (brugt med tilladelse; navnet er ændret).

At stå på hellige steder hjælper os til at blive hellige, men det er en dyd, man tilegner sig, og det kræver øvelse. Øv jer på at lytte til Ånden og at være lydige. Øv jer på at være moralsk rene. Øv jer på at være ærbødige med hensyn til det, der er helligt. Herren sagt til os, at vi skal komme til ham, så kan han gøre os

hellige (se L&P 60:7). Lad ham omslutte jer i kærlighed og tilgivelse og fred. Uanset hvad der sker omkring jer, kan I øve jer på at skabe jeres egne omgivelser, der er fyldt med Herrens Ånd.

I stedet for at spørge nogen, hvor kort eller kropsnært eller afslørende, dit tøj kan være, så er *du* ansvarlig for at spørge dig selv: »Hvad kan jeg have på? Hvordan bør jeg se ud og gøre, så Helligånden kan være med mig, og vor himmelske Fader kan velsigne mig?«

Det er vanskeligt for jer at opøve jeres ønsker, så I vælger godhed og skønhed, når det modsatte konstant konfronterer jer og tilsyneladende er så meget mere tillokkende og sjovt og populært.

Da I blev døbt, indgik I pagter om at holde befalingerne. Disse pagter og velsignelserne ved altid at have Herrens Ånd hos jer, bliver fornyet hver gang I værdigt nyder nadveren. Den styrker jer, når I står over for fristelse.

Vores datter tog gerne lidt slik med til nadvermødet for at berolige sine tre små drenge. Da de hellige symboler – brødet – blev rakt ned til vores række, hviskede Jake, der dengang var tre år, i mit øre: »Sig til dem, at vi ikke skal have noget af det brød. Vi har selv taget lækkerier med.« For en treårig var dette blot nogle stykker brød, og han mente, at han havde noget bedre. Det er afgørende for vores lykke, at vi finder ud af, hvad der er helligt, og at vi målretter vore ønsker efter det. En pragtfuld solnedgang eller en stjernefyldt himmel, en dugvåd rose eller en nyfødt kattekilling minder os endnu engang om, at det, som Gud har skabt, er helligt.

Hellige steder kan være hvor som helst, man befinder sig – alene, i en større flok, sammen med fremmede eller sammen med sine venner. Vejen til Jeriko var farlig og frygtindgydende. Tyvene gemte sig i buske og træer og ventede på en lejlighed til at angribe enhver vejfarende fra baghold. Der skulle en venlig og modig samaritaner til at ændre denne vej fra et hjemsøgt sted til et helligt sted. Du kan gøre noget for at gøre almindelige steder hellige: I kan bruge en eftermiddag på at passe små børn, så den trætte mor kan hvile sig. I kan vaske op for jeres bror, selv om det er hans tur. I kan gøre rent hos en ældre bekendt. Dette giver jer en følelse af uselviskhed og offervilje og hellighed.

Der kommer tidspunkter, hvor Ånden hvisker til jer, at I kan gøre det sted, hvor I bor, til et bedre sted. Den russiske by Omsk i Sibirien forekom mig temmelig kold og gold, indtil jeg hørte en gruppe unge piger og unge mænd synge »O store Gud« på deres modersmål. Pludselig blev hele verden, eller i hvert fald vores verden, varm og kærlig og munter – et helligt sted.

En stor rigdom af intelligens, vejledning og sikkerhed er til rådighed for jer ved regelmæssig, eftertænksom bøn og studium af skrifterne. Dette holder jeres sind fast og urokkeligt på hellige steder, når I går ned gennem skolens gange eller går på tøjindkøb eller surfer på internettet. Præsident James E. Faust har sagt: »Jeg tror, at det at læse i skrifterne er den bedste vaskemaskine, når man skal rense sig for urene og ukontrollerede tanker« (»Selvbeherskelsens magt«, *Liahona*, juli 2000, s. 53).

Hellighed er stilhed og blidhed. Vi går let glip af den, hvis vi ikke er opmærksomme. Den opstandne Herre gik til Emmaus sammen med to mænd, som var så optaget af begivenhederne i forbindelse med hans korsfæstelse og opstandelse, at de ikke lagde mærke til, at det var Herren selv, der var deres rejsefælle.

For nogle år siden sang jeg Händels *Messias* sammen med en gruppe mennesker fra forskellige trosretninger. Skønt vi troede på noget forskelligt, sang vi alle om den samme Messias, vores egen personlige Frelser. Jeg havde sunget dette oratorium mange gange, men under en bestemt øvelse, sagde Ånden til mig, at jeg ikke kun sang noder, men at jeg sang mit vidnesbyrd: »Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser han bar« (Es 53:4). Jeg vidste af hele min sjæl, at han havde gjort dette for mig. I et kort øjeblik forstummede de 300 andre stemmer, og jeg følte, at jeg var alene med Herren. Jeg følte hans kærlighed og forvisning om, at han havde båret mit teenagehjertes sygdomme og lidelser, og at han, hvis jeg var lydig, kunne fortsætte med at vandre sammen med mig resten af mit liv. At få lov til at føle den velsignelse og trøst og fuldstændige kærlighed fra Herren er ethvert offer værd.

Bannere byder unge piger velkommen til deres møde i Konferencecentret til Unge Pigers årlige møde.

Når man først forstår, hvad hellige steder er, så *ved* man, hvor man skal være. Det kræver måske, at vi ofrer vore verdslige vaner eller popularitet. Det kræver måske ydmyghed og tilgivelse og fuldstændig omvendelse. Det kræver skyldfrie hænder og et rent hjerte (Sl 24:4). Gør alt, hvad I må gøre, for at kunne stå på hellige steder og ikke lade jer rokke, at forsvare sandhed og retfærdighed på trods af overfladiske tillokkelse og rænkefulde menneskers onde hensigter (se L&P 89:4) og medierne. Med præsident Hinckleys ord: »Lad os ranke ryggen lidt mere og lad den ædle, gode karakter afspejles i vores måde at leve på« (»Tid til at begynde noget nyt«, *Liahona*, juli 2000, s. 107). Mine kære unge piger, bed Herren om at vandre sammen med jer. Lad ham være jeres ledsager hele livet, hver eneste dag, I lever, så I kan vende tilbage til det hjem, I længes efter, det helligste sted af alle.

Jeg afslutter med en salme, der udtrykker min bøn for jer og for mig:

Mer hellighed giv mig …
mer kraft til at stå;
mer renhed i sjælen,
mer ædel attrå;
mer længsel mod himlen,
mer lys på min vej;
mer salig og hellig,
mer, Herre, som dig.
(*Salmer og sange*, nr. 63).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Styrk hjemmet og familien

Carol B. Thomas
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Tre principper, som vil være med til at styrke jeres hjem og familie, er omsorg, offervilje og bøn.

Mens vi har fulgt med i afslutningen af vinterlegene i 2002, har vi ikke kunnet lade være med at tænke tilbage på dem, der vandt guldmedaljer. Mange sportsfolk, der havde forberedt sig i årevis, var mødtes for at konkurrere og med håb om at vinde. Som unge piger i Kirken forbereder I jer også og konkurrerer om at få en medaljon, mens Ånden brænder inden i jer.

Unge Pigers program kan udgøre en vidunderlig øvelsesplads, hvor I hver især kan få hjælp til at nå jeres mål, og Unge Pigers tema udgør en bestandig påmindelse om, at vi ikke er alene i konkurrencen. Vi er på Herrens hold, og han er der altid for os for at hjælpe os med at vinde guldet.

Som Guds døtre har nogle af jer sikkert store atletiske evner, men I er alle blevet velsignet med mange talenter. Et af de mest betydningsfulde talenter er jeres evne til at »styrke [jeres] hjem og familie«, en ny tilføjelse til Unge Pigers tema. Genkender I disse ord? En af de opgaver, der er blevet givet os som piger og kvinder i riget, er at elske og styrke vores familie.

I aften er det min bøn, at Ånden vil brænde i jer, så I får et større ønske om at styrke jeres familie nu og forberede jer på jeres kommende familie. Skrifterne er fyldt med måder, der lærer os, hvordan vi kan styrke vores familie. Der er ingen større lærer end Frelseren. Når I studerer hans lærdomme og følger hans eksempel, kan I gøre jeres familieliv bedre. Lad os tale om tre principper, der kan hjælpe jer til at styrke jeres hjem og familie.

- Omsorg
- Offervilje
- Bøn

OMSORG

Hvem nyder ikke at lege med et lille barn eller at holde en nyfødt i sine arme? Som kvinder er vi født med en naturlig evne til at elske og drage omsorg for andre. At drage omsorg vil sige at man støtter hinanden, at man opmuntrer hinanden, at man viser hensyn og elsker hinanden. Gør vi det i vores familie?

Frelseren har selv lært os at vise omsorg. Mange gange har han sagt:

Unge piger ankommer til Konferencecentrets døre ved Unge Pigers årlige møde den 30. marts.

»Hvor ofte har jeg ikke samlet jer, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger og plejet jer« (3 Nephi 10:4).

Når I samles i jeres familie, kan I gøre meget for at bringe en ånd af harmoni ind i jeres familie. Hvornår har I sidst givet jeres mor eller far et knus og takket dem for alt, hvad de gør? Forældrene yder den største omsorg, men de har også selv behov for omsorg.

Som piger kan vi samle vore små kyllinger under vore vinger i kærlighed og ømhed. For nylig iagttog jeg en ung mor, der talte til sin toårige datter. Hun græd, og da moderen ikke forstod, hvad datteren ville, sagde hun: »Du skal ikke græde. Brug dine ord. Fortæl mig, hvad du er ked af.« Hun havde vist en sådan respekt for dette toårige barn, at det holdt op med at græde og »fortalte, hvad der var i vejen«. Denne unge mor er ved at lære, hvordan man drager omsorg.

Da vor Fader i himlen præsenterede Frelseren for verden, viste han omsorg ved at tale blidt. I skriftstedet er der brugt disse ord: »De [hørte] en røst, som om den kom fra himlen … og det var ikke en barsk stemme og heller ikke en høj stemme; men selv om det var en stille røst, så gennemtrængte den dem, som hørte den, til det inderste« (3 Nephi 11:3).

I vore hjem kan dette være et eksempel på den måde, hvorpå vi taler til vore familiemedlemmer. Lad os ikke hæve stemmen, men tale blidt, når vi taler til dem, vi elsker. Det er sådan, vor himmelske Fader taler til sine børn.

OFFERVILJE

Det andet princip er offervilje. Som unge piger lærer I at ofre hver dag. Vi er meget imponerede over alt det gode, I gør.

■ I passer børn efter skoletid, hvis jeres mor skal arbejde. I er med til at lave aftensmad og lægge de små i seng.

■ I bliver hjemme fra sammenkomster i weekenden, fordi I ikke har lyst til at se underlødige film, også selv om de måske ikke er pornografiske eller voldelige.

■ Tusindvis af jer står op klokken 5 hver morgen for at deltage i tidligmorgen-seminar, før I går i skole.

Frelseren er meget stolt af jer. Han ved, hvor meget der kræves af jer. Han forstår, hvor svært det er for jer at yde sådanne ofre. Frelseren har selv lært os at ofre. Han gav sit liv for hele menneskeheden.

Efter sin opstandelse var det første, han lærte nephiterne, hvordan han havde ofret. Han sagde: »Jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig … Jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:11). Han havde gjort det, som Faderen ønskede, at han skulle gøre.

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal skabe en evig familie. At blive hustru og mor kan begrænse dine karrieremuligheder, men det kan være særdeles lønnende. Som ung mor husker jeg, at jeg spillede en sang for mine små piger, mens de dansede rundt i værelset. Det lyder måske lidt fjollet, men det fortæller alt.

Når jeg bliver stor, vil jeg være mor
og have en familie.
Et lille, to små, tre små børn, der er
mine.
Af alle jobs – vil jeg ikke vælge
andre.

Jeg får en familie …
og jeg vil elske dem hele dagen lang
og give dem småkager og mælk og
gule balloner.
Jeg vil kramme dem, når noget går galt
og læse historier for dem og synge
smukke melodier.
(Janeen Brady, »I Want to Be a Mother,« i *Beloved Songs*, 1987, s. 10-13).

I ved, hvad jeg mener. Det er en stor velsignelse af være mor, ikke et offer.

BØN

For det tredje lærer Frelseren os at bede.

Når I er med til at styrke jeres familie, må bøn være en vedvarede, daglig del af jeres liv. Bøn beskytter jer mod djævelen, giver jer fred og hjælper jer i jeres familie til at elske hinanden højere.

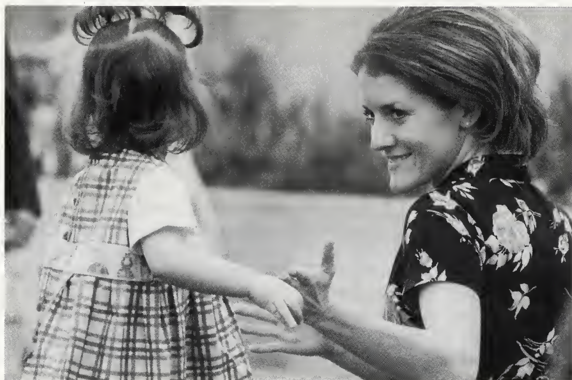
Da Frelseren besøgte nephiterne, havde han kun nogle få dage til at undervise dem i evangeliets fylde. Meget af denne tid fokuserede han på bøn. Vidste I, at i kapitlerne 17 til og med 20 i Tredje Nephi er bøn nævnt omkring 44 gange? Mange gange befalede han folket at bede. Han knælede ned på jorden og bad for dem. Han lærte dem at bede. Han velsignede små børn og bad til Faderen for dem. Han befalede dem, at de altid skulle bede i hjertet.

Måske kunne I medbringe jeres skrifter til en GUF-aften og læse disse fire kapitler højt og understrege ordet *bøn*, hver gang det forekommer, og udveksle beretninger og vidnesbyrd om bønnens magt. Jeg lover jer, at I kommer til at føle Herrens Ånd og vil udvikle et stærkere vidnesbyrd om bøn.

Vore profeter har sagt, at de ikke er bekymret for de unge, som beder to gange om dagen. Så hvis de ikke er bekymret for os, så behøver vi heller ikke at være bekymrede for os selv, når bare vi oprigtigt beder to gange om dagen.

Lyt til en vidunderlig beretning, som profeten Joseph Smiths mor har fortalt om den aften, Joseph tog af sted for at hente guldpladerne. Hun skriver: »[Den aften] sad jeg meget længe oppe … Omkring klokken 12 kom Joseph til mig … og spurgte mig, om jeg havde en kasse med lås og nøgle til … og da jeg ikke havde en, blev jeg meget oprevet … Men Joseph sagde: 'Det gør ikke noget, jeg klarer mig fint … uden den – tag det roligt – det er i orden.'«

Kort efter tog Joseph og Emma af sted i hestevogn. Hør nu godt efter, hvad hans mor siger: »Jeg tilbragte natten med at bede og anråbe Gud, for mit ængstelige sind lod mig ikke sove.« Det at hans mor – en af Guds retfærdige døtre – bønfaldt Herren, trøstede profeten og beskyttede guldpladerne. Gennem årene var hendes vedvarende bønner med til at styrke hendes hjem og familie (se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley, s. 102).

Hvordan kan I bruge bøn til at styrke jeres familie? Vor himmelske Fader elsker jer så højt, at han vil have, at I taler til ham. Uanset hvilke udfordringer I har, kan I bede om hvad som helst.

- I kan bede om hjælp til at overholde reglerne i familien, som f.eks. at komme hjem til tiden.
- I kan bede om, at jeres familie vil have et ønske om at studere skrifterne sammen.
- I kan bede om, at I må blive bedre til at kommunikere med jeres mor og far.
- I kan bede om, at I må blive mere tålmodige over for jeres søster eller bror, så I kan hjælpe dem med at løse deres problemer.

Bed angående de problemer, der bekymrer jer! Giv ikke op. Vor himmelske Fader kan og vil besvare jeres bønner. Jeg har bedt mange bønner, der er blevet besvaret. Jeg har også bedt bønner, som jeg ikke har fået svar på. Vi får svar på vore bønner til Herrens tid, og når vi er klar til det.

I aften har jeg talt om tre principper, der kan hjælpe jer til at styrke jeres hjem og familie:

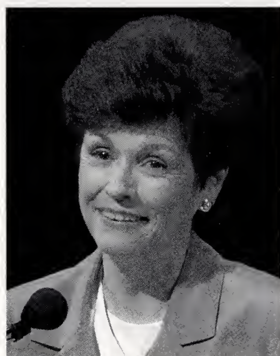
- Omsorg
- Offervilje
- Bøn

Frelseren, vor Forløser og Ven, har vist os vejen. Selv om I øver jer i hans lærdomme, kan det godt være, at I aldrig vinder nogen sølv- eller guldmedaljer ved de Olympiske Lege, men hvis I gør jer fortjent til Unge Pigers medaljon, kan det blive en meget større belønning og hjælpe jer med at få Helligåndens ild til fortsat at brænde inden i hver enkelt af jer. Jeg beder om, at I, når I studerer og udvikler større kærlighed til skrifterne, må finde andre meningsfulde måder at styrke jeres hjem og familie på. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold faklen højt

Margaret D. Nadauld
Unge Pigers hovedpræsidentinde

Fremelsk den guddommelighed, der ligger I jer. Lad ikke udstrålingen fra den ånd, I er kommet med fra himlen, blegne. Herren har brug for jeres godhed og jeres påvirkning i denne verden.

Dette er den fakkel, som bar den olympiske ild på en del af rejsen fra Grækenland til Salt Lake City i februar. Den symboliserer udmærkelse og håb. Den blev tændt for første gang i Grækenland, da de Olympiske Lege blev født for så længe siden.

Dette er Unge Pigers fakkel. Den symboliserer evangeliets lys, som udstrømmer fra vor himmelske Fader. Dette lys havde sin oprindelse i himlen, før I blev født. Der blev I undervist i den store plan for lykke. Fordi I antog denne plan, har I æren af at være fakkelbærere!

Frelseren har sagt: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«[1] Dette guddommelige lys, som I bærer I jeres sjæl, har I arvet fra Gud, fordi I er hans døtre. En del af dette lys, som gør jer så vidunderlige, er velsignelsen ved kvindelighed. Hvor er det vidunderligt for jer at vide, at jeres kvindelige, feminine egenskaber er en gave fra Gud. De sidste dages profeter lærer os, at »en persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.«[2] Det er en hellig velsignelse at være blevet født med de ypperlige egenskaber, som en datter af Gud har. Gudfrygtige kvinder – både ældre og yngre – er åndelige og følsomme, blide og venlige. De har en hengiven og omsorgsfuld natur. Dette er jeres arv. I må aldrig forklejne de gaver, som Gud har givet jer. Fremelsk den guddommelighed, der ligger I jer. Lad ikke udstrålingen fra den ånd, I er kommet med fra himlen, blegne. Herren har brug for jeres godhed og jeres påvirkning i denne verden.

I aften vil jeg gerne tale til jer fra hjertet om det at være god og fordelene ved at være god. Det handler om at holde faklen høj.

Verden forsøger at få jer til at tro, at det er forældet og gammeldags at være god, og at man bliver populær ved at bryde reglerne og slække på sine standarder. Lad jer ikke lokke med af den tankegang. Når I ser fjernsyn eller læser blade, føler I jer måske unormale, når det i virkeligheden er jer, der har regnet den ud.

I ved måske, at jeg er mor til syv sønner. Jeg ved, hvordan drenge er! Det har været et spændende liv! Jeg har lært meget af dem og deres venner, både drenge og piger, og jeg kan fortælle jer nogle af deres hemmeligheder. Måske kunne jeg fortælle jer én, og så håber jeg ikke, at jeg får ballade. Her er det: Drenge hader at blive bragt i forlegenhed. Jeg kan huske en ung mand, jeg kender, der engang havde inviteret en pige med til den årlige gymnasiefest. Han tog hende med hjem til os inden festen, så vi kunne tage nogle billeder af dem. Da de ankom, gik han ud i køkkenet, hvor jeg var ved at lede efter kameraet, og sagde: »Bare vent til du ser min piges kjole. Hun ser bare så godt ud!« Denne dreng havde aldrig sagt sådan noget før, så jeg kunne næsten ikke vente med at se, hvad han mente.

Da jeg så hende, forstod jeg hvorfor. Hun så fortryllende ud. Den kjole, hun havde på, var smuk. Jeg fandt ud af, at hun og hendes mor havde ledt overalt for at finde den rigtige kjole. Da de endelig fandt den, vidste de, at den ville være perfekt, hvis de syede den lidt om, så den overholdt deres høje standarder.

Alle deres anstrengelser havde båret frugt, for hun strålede simpelthen denne aften. Men det var ikke kun kjolen, der fik hende til at stråle. Det var hendes stille, indre selvtillid. Da jeg så på hende, kom jeg i tanke om dette skriftsted: »Pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed.«[3] Hvor kom denne selvtillid fra? Jeg lagde mærke til, at denne unge pige kunne se andre mennesker i øjnene, fordi hun ikke bekymrede sig om, hvordan hun så ud. Den side af sagen havde hun taget sig af flere uger i forvejen. Den unge mand, hun var sammen med, følte sig tryg og glad, når han var sammen med hende, fordi hendes kjole ikke var afslørende. Den var sømmelig på enhver måde, og det gjorde hende selvsikker og glad. Og det er tiltrækkende. Han var ikke flov over hende. Han var stolt af hende.

Den unge pige af den slags, som kan være en fortræffelig fakkelbærer, har høje standarder hele

tiden, ikke kun til fest, men også til hverdag. Der er så mange af jer, som er sådan, og jeg roser jer i aften. I har gjort sømmelighed til jeres livsstil. Det drejer sig ikke kun om, hvad tøj I går i. Det drejer sig om mindst seks ting, som jeg kan komme i tanke om: (1) jeres opførsel er anstændig, og alligevel er I sjove at være sammen med; (2) jeres sprog er aldrig vulgært, men opstemmende og interessant. 3) I er velsoignerede, og det er tiltrækkende. 4) I fokuserer på at udvikle jeres talenter og nå jeres mål uden at pierce og tatovere og udstille jeres krop. 5) I dyrker sport med begejstring, men taber aldrig besindelsen. 6) I er ligeglade med, hvad den seneste popstjerne klæder sig i eller gør – I har jeres egen bestemte stil. Kort sagt, I efterligner ikke verdens standarder, for I kender en højere standard. I ved, hvem I er, og det giver jer virkelig en fordel. I ved, at I virkelig er en datter af vor himmelske Fader. I ved, at han *kender* jer, og at han *elsker* jer. I vil gerne behage ham og ære hans kærlighed til jer. I ved, at selv om I begår nogle tåbelige fejl, vil han hjælpe jer, hvis I henvender jer til ham.

I opfører jer, som om I har lært *Til styrke for de unge* udenad! Er det ikke en nyttig lille guide? Af og til foretrækker jeg at kalde den en »vejledning i lykke«, fordi efterlevelsen af disse standarder kan være jeres hemmelige våben, som tiltrækker gode mennesker og holder jer på det rette spor. Når I efterlever Kirkens høje standarder hver dag, holder I faklen højt.

En pige, som jeg vil kalde Liz, er et eksempel på det, jeg taler om. Hun havde matematik sammen med en pige, jeg vil kalde Lindsay, som havde lagt mærke til, at Liz havde en eller anden »udstråling«, som hun udtrykte det. Lindsay indrømmede, at hun ikke mente, at Liz egentlig kendte hende, men at hun var hyggelig at være sammen med. Hun forsvarede virkelig det, hun troede på, og hun bidrog altid til, at andre havde det hyggeligt, og at ingen følte sig udenfor. Lindsay iagttog Liz i flere uger. En dag kom Liz ikke i skole. Der gik en dag til, og så endnu en dag. Lindsay hørte til sidst, at Liz var meget syg og led af livstruende meningitis.

Hun kom hjem fra skole og satte sig ved bordet og græd. Det var ikke sådan, at hun og Liz var nære venner, men hun sagde til sin mor, at de blev nødt til at gøre noget for at hjælpe hende. Lindsay foreslog, at hele familien måske kunne faste og bede for Liz. Hvilket chok det var for hendes mor at høre det fra et af sine egne børn, for faste og bøn havde ikke været nævnt i deres hjem i årevis. Da Lindsay og hendes mor talte med resten af familien om det den aften under aftensmaden, mødte de en del modstand, men Lindsay bønfaldt dem, og endelig blev de alle enige om at faste og bede for Liz – en fremmed pige. Og så skete det mest vidunderlige. Det varede ikke længe, før Liz igen kom i skole og så mere sund og glad ud end nogen sinde før. Men som noget vigtigere bragte denne oplevelse en fantastisk ånd af håb ind i Lindsays familie. Takket være den er der sket nogle store ændringer i hendes familie. De beder

nu familiebøn sammen, hvilket de ikke har gjort i årevis.

Liz' godhed lyste ud af hende, og den smittede. Liz, hvis du er her i aften, vil jeg bare gerne sige: »Tak! Med din godhed har du velsignet mindst én hel familie, som du sandsynligvis ikke engang kender. Og hvem ved, hvor mange andre der er blevet vejledt, fordi du har holdt din fakkel højt.«

Når man er god, føler man sig godt tilpas, og man får også andre til at føle sig godt tilpas! Må jeg lige sige til jer, at det er meget lettere at gøre det, der er rigtigt, end det er at gøre det, der er forkert. Livet er meget enklere, når man er god.

Den største fordel ved at være god er, at det fører en til templet, det smukkeste og mest hellige sted på denne jord. Templet er det sted, som Frelseren kan besøge, for det er hans hellige hus her på jorden.

Præsident Lorenzo Snows barnebarn var engang i templet sammen med præsident Snow, da han sagde til hende: »Allie, jeg vil gerne fortælle dig noget ... Det var lige her, at Herren Jesus Kristus viste sig for mig.« »[Bedstefar] lagde sin højre hånd på [mit] hoved og sagde: ›Mit barnebarn, jeg vil gerne have, at du husker på, at dette er din bedstefars vidnesbyrd, at han fortalte dig med sin egen mund, at han virkelig så Frelseren her i templet og talte med ham ansigt til ansigt.‹«[4]

Kan I forestille jer den ærbødighed, I ville føle ved at vandre gennem de samme gange, som Frelseren havde vandret igennem? Kan I se jer selv dér, rene og uplettede, som en datter af Gud, rede til at modtage hans ypperligste velsignelser?

Personlig Fremgang hjælper jer i deres forberedelse til at komme i templet. Den er inspireret fra himlen. Hvor er det en smuk lille skat. Den hjælper jer til at komme Frelseren nærmere, og den hjælper jer til at udvikle kvindelighedens guddommelige gaver, som vi har talt om. Den er tiltænkt netop jer i denne meget vigtige tid, hvor I forbereder jer, for de vaner, I tilegner jer, og de valg, I træffer nu, får betydning for resten af jeres liv. Det er vores bøn, at jeres lys, når I fuldfører jeres Personlige Fremgang, må skinne så klart, at det vil øve en afgørende indflydelse på kommende slægtled. Af disse årsager og flere andre har Det Første Præsidentskab sagt: »Vi ønsker, at alle unge piger stræber efter at gøre sig fortjent til Anerkendelse for Kvindelighed. Når de unge arbejder på disse mål, udvikler de færdigheder og egenskaber, som leder dem til templet og forbereder dem til livslang tjeneste af jeres familie og Herren.«[5] På den nye smukke medaljon for kvindelighed, findes templets spir afbildet. Dette er en påmindelse til jer om, at I arbejder på at forberede jer til at modtage templets ordinancer, for det er gennem templet, at vi kommer til Kristus.

Vi tænker især på Kristus denne påskeaften. For mere end 2000 år siden på denne aften, da Kristi legeme var i graven, troede nogle, at lyset var gået ud. Men vi ved, at om morgenen den tredje dag, som vi kalder påske, stod han op for at være vores frelse, vores Frelser, vores evige lys, som aldrig vil svigte os. Jeg vidner om, at Kristus er verdens lys og liv.

Kære unge piger, således skal jeres lys skinne så klart for hele jeres familie og venner, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlen. Det er et privilegium at bære faklen. Det er vores bøn, at hans lys må skinne på jeres sti hvert eneste skridt langs vejen, og at jeres godhed må gøre jer værdige til en dag at kunne modtage templets ordinancer, for det er på dette hellige sted, at I finder det største af alle lys. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Matt 5:16.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.
3. L&P 121:45.
4. Susan Arrington Madsen, »Lorenzo Snow and the Sacred Vision«, *Friend*, aug. 1993, s. 14.
5. Brev fra Det Første Præsidentskab, 28. sep. 2001.

Vejen til fuldkommenhed

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Vær et eksempel i jeres tilværelse på fire veletablerede, specifikke dyder: Taknemmelig indstilling, længsel efter kundskab, vilje til at leve disciplineret og arbejdsvillighed.

Vores præsidentskab for Unge Piger har gjort det godt, ikke? Jeg opretholder og tilslutter mig alt det, I har hørt fra disse fantastiske kvinder i dag. De er i sandhed vor himmelske Faders tjenere og har givet os hans hellige ord.

»Lykke,« skrev profeten Joseph Smith, »er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud.«[1]

Men hvordan finder man den vej, og, hvad der er lige så vigtigt, hvordan holder man sig på den vej, som fører til fuldkommenhed?

I Lewis Carrolls klassiker *Alice i eventyrland*, kommer Alice til en skillevej, som går i to forskellige retninger. Hun møder Filurkatten, som hun spørger: »Hvilken vej skal jeg vælge?«

Katten svarer: »Det kommer an på, hvor du vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, kan det være lige meget, hvilken vej du vælger!«[2]

I modsætning til Alice ved enhver af jer, hvor I gerne vil hen. Det *har* betydning, hvilken vej I vælger, for den vej, I følger i dette liv, er også den vej, som I følger i det hinsides.

En munter sang, som var populær for mange år siden, rummede den tillokkende strofe: »Hvis ønsketænkning bli'r til virkelighed, forsvinder alle sorger, så bliv du bare ved.« En anden opskrift på fiasko stammer fra en nyere sang: »Don't worry, be happy!« (»Frygt ikke, vær bare glad«).

Denne aftens tema, »Stå på hellige steder«, er mere passende. Jeg værdsætter også de ord, der følger: »Stå på hellige steder *og ikke lade jer rokke.*«[3]

Præsident George Albert Smith, som var Kirkens ottende præsident, formanede: »Lad os anbringe vore fødder på den store vej, som fører til lykke og det celestiale rige, ikke blot nu og da, men hver eneste dag og hver eneste time, for hvis vi holder os på Herrens side af skillelinien, hvis vi forbliver under vor himmelske Faders påvirkning, kan den onde ikke friste os. Men hvis vi bevæger os ind på djævelens territorium ... bliver vi ulykkelige, og den følelse bliver stærkere, som årene går, medmindre vi omvender os fra vore synder og vender tilbage til Herren.«[4]

Når jeg taler til de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, har jeg ofte citeret en fars råd til sin dyrebare søn: »Hvis du en dag skulle befinde dig et sted, hvor du ikke burde være – så se at komme væk!« Den samme sandhed gælder jer unge piger, som er samlet her i Konferencecentret, og jer, som sidder i mødesale over hele verden.

Jeg har altid ment, at hvis vi taler i generelle vendinger, så får vi sjældent fremgang, men hvis vi anvender specifikke vendinger, så slår det sjældent fejl. Derfor vil jeg opfordre jer til i jeres liv at afspejle fire veletablerede, specifikke dyder. Og de er:

1. Taknemlig indstilling.
2. Længsel efter kundskab.
3. Vilje til at leve disciplineret.
4. Arbejdsvillighed.

For det første, en *taknemlig indstilling*. I Lukasevangeliets 17. kapitel kan vi læse beretningen om de ti spedalske. På sin vej til Jerusalem kom Frelseren gennem Galilæa og Samaria. Og der kom han til en bestemt landsby, hvor han, lige uden for byen, blev mødt af ti spedalske, som på grund af deres sygdom var tvunget til at leve afsondret fra andre mennesker. De stod »langt fra ham og råbte: ›Jesus, Mester, forbarm dig over os!‹«

Frelseren, som var fuld af medfølelse og kærlighed til dem, sagde: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og på vej derhen opdagede de, at de var blevet helbredt. Skriften fortæller os: »Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Jesus spurgte: ›Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage

for at give Gud æren?‹ Og han sagde til ham: ›Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.‹«[5]

Ved guddommelig indgriben blev de spedalske skånet for en grusom, langsom død og fik nyt liv. Den taknemlighed, som en af dem udtrykte, medførte Mesterens velsignelse, men de ni andres utaknemlighed skuffede ham.

Ligesom fortiden havde sin spedalskhed, har vor tid også sine plager. De hager sig fast. De nedbryder. De ødelægger. De findes overalt. De er udbredt over alle grænser. Vi kender dem som selviskhed, griskhed, frådseri, ondskab og kriminalitet – for blot at nævne et par stykker.

Ved en regionalkonference sagde præsident Gordon B. Hinckley: »Vi lever i en beskidt verden. Det ses overalt. Det ses på gaderne. Det ses i fjernsynet. Det ses i bøger og blade … Det er som en flod, der, grim, beskidt og ond, oversvømmer hele verden. Vi må hæve os over den … Verdens moralske standarder synker. Det fører kun til elendighed. Vejen til lykke findes i et stærkt familieliv og efterlevelsen af moralske standarder, hvis værdi er blevet fastslået igennem århundrederne.«[6]

Ved at følge præsident Hinckleys råd kan vi gøre dette til en vidunderlig tid at leve her på jorden. Mulighederne er ubegrænsede. Der findes meget godt – såsom lærere, der underviser, venner, der hjælper, ægteskaber, der holder, og forældre, som yder ofre.

Vær taknemlige for jeres mor, jeres far, jeres familie og jeres venner. Udtryk taknemlighed for jeres vejledere i Unge Piger. De elsker jer. De beder for jer. De tjener jer. I betyder meget for dem og for jeres himmelske Fader. Han hører jeres bønner. Han skænker jer sin fred og sin kærlighed. Hold jer tæt til ham og hans Søn, så er I aldrig alene.

For det andet, *en længsel efter kundskab.*

Apostlen Paulus sagde til Timotheus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende.«[7]

Præsident Stephen L. Richards, som var rådgiver i Det Første Præsidentskab for mange år siden, var en tænksom mand. Han sagde: »Tro og tvivl kan ikke findes i det samme sind på samme tid, for det ene bortjager det andet.« Mit råd er at søge tro og bortjage tvivl.

Herren rådede: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[8]

Vi kan finde sandhed i skrifterne, profeternes lærdomme, vore forældres belæringer og den inspiration, som kommer til os, når vi bøjer vore knæ og søger Guds hjælp.

Vi skal være trofaste mod vore idealer, for idealer er som stjernerne: Man kan ikke nå dem med sine hænder, men ved at følge dem, når man sit bestemmelsessted.[9]

Mange af jeres vejledere sidder her sammen med jer i aften. Jeg er sikker på, at hver eneste vejleder svarer til den beskrivelse, som er skrevet af en: »Hun skabte en atmosfære i sit klasseværelse, hvor varme og forståelse udøvede deres trylleri; hvor der var plads til udvikling og lærdom, fantasiens himmelflugt og det ungdommelige sind.«[10]

Lad os nu drøfte det tredje punkt: *Vilje til at leve disciplineret.*

Vor himmelske Fader har givet hver enkelt af os evnen til at tænke, overveje og træffe beslutninger. Den evne gør det nødvendigt med selvdisciplin.

Enhver af os har ansvar for at vælge. I vil måske spørge: »Er beslutninger virkelig så vigtige?« Jeg kan fortælle jer, at jeres beslutninger afgør jeres skæbne. I kan ikke træffe evige beslutninger, uden at det har evige konsekvenser.

Lad mig give jer en enkel formel, hvormed I kan måle jeres beslutninger. Den er let at huske: »Man kan ikke handle ret ved at gøre noget forkert. Man kan ikke handle forkert ved at gøre det rette.« Jeres egen samvittighed advarer jer altid som en ven, inden den straffer jer som en dommer.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith gav Herren dette råd: »Det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, men er mørke. Det, der er af Gud, er lys.«[11]

Nogle tåbelige mennesker vender Guds visdom ryggen og fristes af modeluner, den falske popularitets lokken og den øjeblikkelige nydelse. Det kræver mod at tænke rigtigt, vælge rigtigt og handle rigtigt, for en sådan kurs er sjældent, om nogensinde, den letteste vej at følge.

Selvdisciplinens hårde kamp kan efterlade jer forslåede og omtumlede, men altid som bedre mennesker. Selvdisciplin er i bedste fald en anstrengende proces. Alt for mange af os ønsker, at det skal være ubesværet og smertefrit. Hvis vi oplever midlertidige skuffelser, så er en vigtig del af vores kamp for selvdisciplin at stå fast og have mod til at prøve igen.

Mine kære, unge søstre, jeg kender ingen sandere beskrivelse af jer,

end den, som blev fremsat af Det Første Præsidentskab den 6. april 1942: »Hvor storslået og tæt på englene er ikke unge, som holder sig rene. De unge opnår uudsigelig glæde her og evig lykke i det hinsides.«[12]

Evigt liv i vor Faders rige er jeres mål. Og det vil bestemt kræve selvdisciplin at nå det.

Og til sidst, lad os hver især udvikle *arbejdsvillighed*. Præsident J. Reuben Clark, som for mange år siden var rådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Jeg tror, at vi er her for at arbejde, og jeg tror ikke, at vi kan undslå os for det. Jeg tror ikke, at vi kan få det ind i vores sjæl og system hurtigt nok. Vi skal arbejde, hvis vi vil have fremgang, eller hvis vi skal udvikle os. Der er ingen anden måde.«[13]

»Lad os lægge ryggen til«[14] er mere end blot en strofe fra en populær salme. Det er et kald til at yde en indsats.

Måske kunne det være nyttigt med en illustration. Udsættelse er en tidsrøver – især når det gælder hårdt arbejde. Jeg tænker her på behovet for at studere flittigt, når I forbereder jer på de prøver, som I møder i skolen og i livet.

Jeg har hørt om en universitetsstuderende, som havde så travlt med studietidens glæder, at hun blev ved med at udskyde eksamensforberedelserne. Natten før eksamen indså hun, at klokken var mange, og hun havde ikke forberedt sig. Hun tænkte: »Hvad er nu vigtigst – mit gode helbred, som kræver, at jeg sover, eller eksamensterperi?« I kan nok regne ud, hvordan det gik. Søvnen vandt, studierne tabte, og eksamen endte som en personlig tragedie. Vi er nødt til at arbejde.

Så her er den anbefalede opskrift:

1. Taknemlig indstilling.
2. Længsel efter kundskab.
3. Vilje til at leve disciplineret.
4. Arbejdsvillighed.

Enhver oplever stunder med fortvivlelse og et behov for vejledning fra en guddommelig kilde – ja, måske en uudtalt bøn om hjælp. Af hele mit hjerte og min sjæl bærer jeg vidnesbyrd for jer om, at vor himmelske Fader elsker jer, våger over jer og aldrig svigter jer.

Lad mig illustrere det med en personlig og højt skattet oplevelse. For mange år siden blev jeg sendt på en opgave i den del af Tyskland, som lå bag det, der kaldtes Jerntæppet. De, der boede i den del af Tyskland var under kommunistisk herredømme og havde mistet næsten alle rettigheder. De unges aktiviteter var begrænsede. Alt blev overvåget.

Kort efter at jeg havde fået ansvaret for området, overværede jeg en dejlig konference, som blev afholdt i den del af Tyskland. Efter de inspirerende salmer og det talte ord følte jeg mig tilskyndet til at mødes med de dejlige unge uden for den gamle bygning. Der var kun få af dem, men de lyttede til hvert ord, jeg sagde. De hungrede efter en Herrens apostels ord og opmuntring.

Inden jeg forlod USA for at rejse over til den konference, følte jeg mig tilskyndet til at købe tre kasser tyggegummi. Jeg købte tre forskellige slags smag: Doublemint, Spearmint og Juice Fruit. Da jeg havde talt til den lille skare unge, sørgede jeg omhyggeligt for, at hver af de unge fik to stykker tyggegummi – noget, de aldrig før havde smagt. De modtog gaven med glæde.

Årene gik. Jeg vendte tilbage til Dresden, hvor denne konference var blevet afholdt. Nu havde vi kirkebygninger der. Nu havde folket fået deres frihed. De havde et

tempel. Tyskland var ikke længere adskilt af politiske grænser, men var blevet én nation. De unge var nu voksne og havde selv børn.

Efter en stor og inspirerende konference kom en mor og hendes datter hen for at tale med mig. Datteren, som var på jeres alder og talte en smule engelsk, sagde: »Præsident Monson, kan du huske, at du for længe siden afholdt et kort møde for de unge efter en distriktskonference, og at du gav hver dreng og pige to stykker tyggegummi?«

Jeg svarede: »Ja, det kan du tro, at jeg kan huske.«

Hun fortsatte: »Min mor var en af dem, som du gav den gave. Hun har fortalt mig, at hun skar det ene stykke tyggegummi i små stykker. Hun har fortalt, hvor dejligt det smagte, og hvor meget det betød for hende.« Og mens hendes kære mor smilede til mig, rakte pigen mig en lille æske. Da jeg tog låget af den, så jeg det andet stykke tyggegummi, som stadig, efter 20 år, lå urørt. Derpå sagde hun: »Min mor og jeg synes, at du skal have det,« sagde hun.

Tårerne fik frit løb, og jeg omfavnede dem.

Så talte moderen til mig: »Inden du kom til vores konference for mange år siden, havde jeg bedt vor himmelske Fader om at få at vide, at han virkelig holdt af mig. Jeg gemte den gave, så jeg altid kunne huske det og lære min datter, at vor himmelske Fader hører vore bønner.«

Her står jeg nu med den gave – ja, et symbol på tro og på den himmelske hjælp, som vor Fader og hans Søn, Jesus Kristus, giver jer.

Må vore tanker denne påskeaften gå til ham, som sonede for vore synder, som viste os, hvordan vi bør leve, hvordan vi skal bede, og som ved sine egne handlinger viste os, hvordan vi skal gøre det. Denne Guds Søn – ja, Jesus Kristus – som blev født i en stald og lå svøbt i en krybbe, byder os at følge ham. »Han lever! Vor Forløser stor, Ej tolkes kan vor fryd på jord!«[15] I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307.
2. Tilpasset fra Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, s. 76.
3. L&P 87:8; fremhævelse tilføjet.
4. I Conference Report, okt. 1944, s. 31-32.
5. Luk 17:11-19.
6. Regionalkonference i Berlin i Tyskland, den 16. juni 1996.
7. 1 Tim 4:12.
8. L&P 88:118.
9. Se Carl Schurz, 1859, i John Bartlett, saml., *Familiar Quotations*, 15. udg., s. 602.
10. Fra »Grand Street Boys Club and Foundation«, citeret i *New York Times*.
11. L&P 50:23-24.
12. I James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind (1965-1975), 6:150.
13. J. Reuben Clark jun., *Work – Work Always!* BYU Speeches of the Year (25. maj 1960), s. 4.
14. Will L. Thompson, »Hvem er for Herrens sag?« *Salmer og sange*, nr. 173.
15. Samuel Medley, »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70.

De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra aprilkonferencen den 6.-7. april 2002.

Præsident Gordon B. Hinckley: Som Polarstjernen på himlen ser vi, uanset hvad fremtiden bringer, verdens Forløser ... I solskin og regnvejr ser vi til ham, og han er der for at berolige os og smile til os. Han er helt central i vores tilbedelse.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: I mange familier er der sårede følelser og en modvillighed til at tilgive. Det er egentlig ligegyldigt, hvad årsagen var. Vi må ikke og bør ikke lade det såre os. Bebrejdelse holder sårene åbne. Kun tilgivelser heler.

Præsident James E. Faust, Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: For det første er bøn en ydmyg anerkendelse af, at Gud er vor Fader, og at Herren Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. For det andet er det en oprigtig bekendelse af synd og overtrædelse og en anmodning om tilgivelse. For det tredje er det en anerkendelse af, at vi har brug for hjælp, som overgår vores egen formåen. For det fjerde er det en mulighed for at takke og vise vor Skaber taknemmelighed.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: Intet kan sammenlignes med en far, som er ansvarlig, og som derefter lærer sine børn ansvarlighed. Intet kan sammenlignes med en mor, som er til stede hos børnene og kan trøste og berolige dem.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: Fred – rigtig fred – som man ved er rigtig, fordi man kan føle det i hele ens sjæl – kommer kun i og ved tro på Herren Jesus Kristus.

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: Lys opløser mørke. Når der er lys ... [må] mørket ... vige. Endnu vigtigere er det, at mørket ikke kan overvinde lyset, med mindre det dæmpes eller forsvinder. Når Helligåndens åndelige lys er til stede, viger Satans mørke.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: [Vi kan] begynde at gå på vejen tilbage til Faderen. Det skal vi gøre med al den hast og ydmyghed, vi kan samle. Langs vejen kan vi tælle vore mange velsignelser, og vi kan rose andres bedrifter. Bedst af alt kan vi tjene andre, hvilket er den bedste øvelse for hjertet, der nogen sinde er foreskrevet.

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: Nye medlemmer ... skal selv vælge i tro at blive døbt, idet de stoler på deres sande ven, Frelseren ... De skal vælge at modtage Helligåndens gave ... Og det valg skal ikke kun træffes én gang, men hver dag, hver time og hvert minut. Selv når Helligånden kommer og inspirerer dem til, hvad de bør gøre, skal man vælge, om man vil gøre det eller ej.

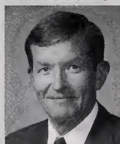
Ældste Earl C. Tingey fra De Halvfjerds' Præsidium: I og jeres familie kommer til at føle en særlig fred, der overgår al forstand, når I betaler fuld tiende ... I får vished om, at jeres himmelske Fader elsker jer.

Søster Gayle M. Clegg, andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab: Det er en velsignelse at lade børn løbe så hurtigt, som de kan ved egen kraft, for at opbygge styrke til deres egne vidnesbyrd. □

Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

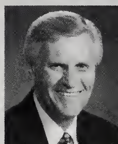
SØNDAGSSKOLEN

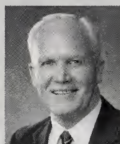

Ældste John H. Groberg
Førsterådgiver

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
Præsident

Ældste Richard J. Maynes
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Ældste Glenn L. Pace
Førsterådgiver

Ældste F. Melvin Hammond
Præsident

Ældste Spencer J. Condie
Andenrådgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Kathleen H. Hughes
Førsterådgiver

Søster Bonnie D. Parkin
Præsidentinde

Søster Anne C. Pingree
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Søster Carol B. Thomas
Førsterådgiver

Søster Margaret D. Nadauld
Præsidentinde

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådgiver

PRIMARY

Søster Sydney S. Reynolds
Førsterådgiver

Søster Coleen K. Menlove
Præsidentinde

Søster Gayle M. Clegg
Andenrådgiver

HJÆLPEKILDER TIL UNDERVISNING

Vor tids lærdomme, 2002

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2002. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker behov og situationen hos medlemmerne af kvorummet eller klassen; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere medlemmerne af kvorummet eller klassen til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller klassedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse* og i *Vejledning i undervisning.*

1. Jesus af Nazaret, Frelser og Konge

Matt 1:18-21; ApG 4:8-12; 3 Nephi 11:7-17.

»Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 2-24 (valgfri video, *Særlige vidner om Kristus*, katalognr. 56584 110).

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, apr. 2000, s. 4-19.

»Jesus Kristus – vor sikre grundvold«, lektion 1 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*.

2. Bliv virkelig omvendt som familier og enkeltpersoner

Luk 18:18-30; Mosiah 4:6-7; 5:2; Alma 5:14-35.

Gordon B. Hinckley, »Troens mirakel«, *Liahona*, juli 2001, s. 82-85.

Vor tids lærdomme, 2003
Listen med emner og fastlagte kilder til "Vor tids lærdomme" i 2003 kommer på mange sprog på Kirkens hjemmeside (www.lds.org) i juli 2002.

L. Tom Perry, »At være discipel«, *Liahona*, jan. 2001, s. 72-74.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43.

»Kærlighed«, kapitel 30 i *Håndbog i evangeliske principper*.

3. Forbliv trofast mod vores dåbspagt

Matt 3:13-17; 2 Nephi 31:5-20; Mosiah 18:7-10.

James E. Faust, »Født på ny«, *Liahona*, juli 2001, s. 68-71.

Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6-9.

»Dåb en vedvarende pagt«, lektion 29 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A.*

4. Find glæde og fred ved forsoningen

Es 1:16-20; 2 Nephi 9:18-21; Alma 34:14-16; 38:8-9; L&P 18:10-13.

Boyd K. Packer, »›Mesterens berøring‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 25-28.

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

»Omvendelse«, kapitel 19 i *Håndbog i evangeliske principper*.

5. Udvikling af et vidnesbyrd om evangeliske sandheder

Joh 7:17; Alma 5:44-46; 32:27-28; Ether 12:6; Moroni 10:4-5; L&P 6:20-23.

James E. Faust, »Et voksende vidnesbyrd«, *Liahona*, jan. 2001, s. 69-71.

Joseph B. Wirthlin, »Rent vidnesbyrd«, *Liahona*, jan. 2001, s. 27-30.

»Et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium«, lektion 26 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A.*

6. Giv børn en arv af tro

Ordsp 22:6; Matt 5:13-16; Tit 2:1-8; 1 Nephi 1:1; L&P 68:25-28.

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

David B. Haight, »Vær et stærkt led«, *Liahona*, jan. 2001, s. 23-25.

»Familien kan blive evig«, kapitel 36 i *Håndbog i evangeliske principper*.

7. Styrk hjemmet og familien mod det onde

Es 52:11; Joh 15:1-4; Jakobs Bog 3:10-12; L&P 121:45.

Thomas S. Monson, »Pornografi – den dødbringende smittebærer«, *Liahona*, nov. 2001, s. 2-6.

Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas,« *Liahona*, jan. 2001, s. 43-46.

»Moralsk renhed«, lektion 34 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A.*

8. Deltag i missionering som familier og som enkeltpersoner

Mark 16:15; L&P 18:15-16; 34:4-6; 60:1-2; 88:81; 123:12.

M. Russell Ballard, »Medlemmer er nøglen«, *Liahona*, sep. 2000, s. 12-21.

Jeffrey R. Holland, »›Vidner for mig‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 15-17.

»Missionering«, kapitel 33 i *Håndbog i evangeliske principper*.

9. Find og styrk Herrens tabte får

Luk 10:25-37; Ef 2:19; Alma 31:34-35; L&P 18:15-16.

Thomas S. Monson, »Jeres evige rejse«, *Liahona*, juli 2000, s. 56-59.

Henry B. Eyring, »›Våg sammen med mig‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 44-47.

»Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet«, lektion 10 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del B.*

10. Modtag templets velsignelser

Sl 24:3-5; L&P 109:12-23; 110:6-10.

Boyd K. Packer, »Det hellige tempel«, *Stjernen*, juni 1992, s. 14-23.

Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 37-40.

»Slægtshistorie og familieoptegnelser«, lektion 8 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del B.* □

Konferencecentrets balkoner under et konferencemøde.

Vejledning og kildemateriale til *Det Aronske Præstedømme 3*

(Benyttes som supplement, ikke til at erstatte lektionerne 26-49).

Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Bemærk: Lektionshæftet indeholder ikke en direkte julelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig julelektion (22. december), så overvej at bruge konferencetaler, artikler og salmer, som fokuserer på Frelserens fødsel, forsoning, opstandelse, liv og mission.

Lektion 26: Velsignelserne ved moralsk renhed

»Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, *Liahona*, okt. 1999, s. 26-29.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 89-92.

Robert Layton, »Hvad med afholdenhed?« *Liahona*, nov. 1999, s. 42-43.

Terrance D. Olson, »Sandheden om moralsk renhed«, *Liahona*, okt. 1999, s. 30-39.

Lektion 27: Vores legeme er et tempel

Boyd K. Packer, »I er Guds tempel«, *Liahona*, jan. 2001, s. 85-88.

Colleen Whitley, »Det går jo ikke ud over nogen«, *Liahona*, mar. 2000, s. 40-42.

Lektion 28: At overvinde fristelser

Packer, »Åbenbaringens ånd«, *Liahona*, jan. 2000, s. 26-29.

Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas«, *Liahona*, jan. 2001, s. 43-46.

Darrin Lythgoe, »Modstå fristelse«, *Liahona*, nov. 2001, s. 7.

Brad Wilcox, »Farligt spørgsmål«, *Liahona*, maj 2000, s. 32-35.

Lektion 29: Hold sabbatten hellig

James E. Faust, »Herrens dag«, *Stjernen*, jan. 1992, 38-40.

Brian Lewis, »Den virkelige årsag«, *Liahona*, feb. 1999, s. 46-47.

D. Kelly Ogden, »Husk sabbatsdagen«, *Stjernen*, maj 1998, s. 16-23.

»Løft din stemme glad og ren«, *Salmer og sange*, nr. 82.

Lektion 30: En bærer af Det Aronske Præstedømme værner om kvindelighed

Thomas S. Monson, »Der er din mor«, *Stjernen*, april 1998, s. 2-7.

Russell M. Nelson, »Vores hellige forpligtelse til at ære kvinder«, *Liahona*, juli 1999, s. 45-48.

»O min Fader«, *Salmer og sange*, nr. 189.

Lektion 31: Valg af en evig ægtefælle

Gordon B. Hinckley, »Livets forpligtelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 2-7.

Richard G. Scott, »Gør hvad er ret«, *Liahona*, mar. 2001, s. 10-17.

Alfonso Castro Vázquez, »Jeg vil have en evig familie«, *Liahona*, aug. 2000, s. 26-28.

Lektion 32: Forberedelse til at modtage tempelbegavelsen

James E. Faust, »Hvem kan drage op til Herrens bjerg?« *Liahona*, aug. 2001, s. 2-5.

Carlos E. Asay, »Tempelklædningen«, *Liahona*, sep. 1999, s. 32-39.

F. David Stanley, »Det vigtigste skridt«, *Liahona*, okt. 2001, s. 34-37.

Carol B. Thomas, »Forberedelse af vores familie til at tage i templet«, *Liahona*, juli 1999, s. 13-15.

Lektion 33: Celestialt ægteskab – en beslutning for evigheden

Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29-31.

»Nær en varig kærlighed«, *Liahona*, maj 2000, s. 25.

Larry E. Dahl, »Den højere lov«, *Liahona*, aug. 1999, s. 16-24.

»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 34: Lydighed

James E. Faust, »Lydighed – vejen til frihed«, *Liahona*, juli 1999, s. 53-56.

Kenneth Johnson, »Han skal kende min lære«, *Liahona*, juni 1999, s. 11-15.

Denalee Chapman, »De tre spørgsmål«, *Liahona*, nov. 2000, s. 46-47.

»Hold Guds befalinger«, *Salmer og sange*, nr. 197.

Lektion 35: Tro på Herren, Jesus Kristus

Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke, tro kun«, *Liahona*, okt. 2000, s. 26-29.

»Tro på Jesus Kristus«, *Liahona*, mar. 2002, s. 42-43.

»Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange*, nr. 69.

Lektion 36: Patriarkalske velsignelser

James E. Faust, »Præstedømmevelsignelser«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 61-63.

»Hvordan kan jeg forberede mig på at modtage min patriarkalske velsignelse?« *Liahona*, aug. 2001, s. 22-24.

»Gud taler til sine børn ved personlig åbenbaring«, *Liahona*, maj 1999, s. 25.

Lektion 37: Åndens frugter og gaver

Thomas S. Monson, »Ånden gør levende«, *Stjernen*, juni 1997, s. 2-7.

John B. Dickson, »De uforlignelige gaver«, *Liahona*, okt. 1999, s. 18-24.

»Miraklernes Gud«, *Liahona*, nov. 1999, s. 8-11.

Ronal Navarro Gutiérrez, »Tilskyndet af Ånden«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 8-9.

Lektion 38: Kristi rene kærlighed

Thomas S. Monson, »De, der elsker Jesus«, *Liahona*, mar. 1999, s. 2-7.

Todd Dunn, »Davs, José«, *Liahona*, feb. 2000, s. 43.

Linda A. Peterson, »Min helt«, *Liahona*, dec. 1999, s. 34-35.

Jeanie McAllister, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, feb. 1999, s. 26-31.

Lektion 39: At mætte sig med Kristi ord

Robert D. Hales, »Helbredelse af sjæl og krop«, *Liahona*, jan. 1999, s. 16-19.

Trisha Swanson Dayton, »Jeg vandt min krig«, *Liahona*, aug. 2001, s. 26-28.

George A. Horton jun., »Vi anvender skrifterne på os selv«, *Liahona*, aug. 2000, s. 44-45.

»Når jeg dine skrifter søger«, *Salmer og sange*, nr. 183.

Lektion 40: Missionering

David B. Haight, »Din mission – Et åndeligt eventyr«, *Liahona*, okt. 2001, s. 12-16.

M. Russell Ballard, »Nu er det tid«, *Liahona*, jan. 2001, s. 88-91.

Barbara Jean Jones, »Det er din kaldelse«, *Liahona*, okt. 2001, s. 20-23.

»Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164.

Lektion 41: At blive Frelseren mere lig

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona,* jan. 2001, s. 40-43.

Richard C. Edgley, »Se, her er manden«, *Liahona,* jan. 2000, s. 49-51.

Yessika Delfin Salinas, »Bed for dine fjender«, *Liahona,* sep. 2000, s. 8-10.

»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange,* nr. 152.

Lektion 42: Ydmyghed og lærvillighed

James E. Faust, »At opnå et godt liv«, *Liahona,* nov. 2000, s. 2-6.

Neal A. Maxwell, »›… omvende [os] fra [vores] selviskhed‹ (L&P 56:8)«, *Liahona,* juli 1999, s. 26-28.

Sam og Christie Giles, »Du er ikke velkommen her«, *Liahona,* juni 1999, s. 38-40.

»Vær kun ydmyg«, *Salmer og sange,* nr. 67.

Lektion 43: Tanker og sprog

James E. Faust, »Selvbeherskelsens magt«, *Liahona,* juli 2000, s. 52-55.

Cree-L Kofford, »Dit navn er trygt i vores hjem«, *Liahona,* juli 1999, s. 96-98.

H. David Burton, »Ær præstedømmet«, *Liahona,* juli 2000, s. 46-48.

Lektion 44: At tjene andre

Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke for at gøre det gode«, *Liahona,* feb. 2000, s. 2-5.

D. Todd Christofferson, »Præstedømmekvorummet«, *Liahona,* jan. 1999, s. 47-49.

Roger Terry, »Den mindste af disse«, *Liahona,* dec. 2000, s. 18-24.

»Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange,* nr. 141.

Lektion 45: Styrk dit vidnesbyrd ved at dele det med andre

Gordon B. Hinckley, »Mit vidnesbyrd«, *Liahona,* juli 2000, s. 82-85.

James E. Faust, »Et voksende vidnesbyrd«, *Liahona,* jan. 2001, s. 69-71.

Joseph B. Wirthlin, »Rent vidnesbyrd«, *Liahona,* jan. 2001, s. 27-30.

»Ved Helligåndens vidnesbyrd«, *Salmer og sange,* nr. 71.

Lektion 46: Effektiv hjemmeundervisning

Russell M. Nelson, »Hyrder, lam og hjemmelærere«, *Liahona,* apr. 1999, s. 42-48.

Malcolm W. Watson, »Hjemmeundervisning til det sidste«, *Liahona,* sep. 2000, s. 43-44.

Kellene Ricks Adams, »Bliv en bedre hjemmelærer eller besøgslærerinde«, *Stjernen,* sep. 1998, s. 34-45.

Lektion 47: Ærlighed

James E. Faust, »Vi tragter efter dette«, *Stjernen,* juli 1998, s. 45-48.

Gordon Swensen, »Ærens arm«, *Liahona,* mar. 2001, s. 8-9.

Robert J. Matthews, »Du må ikke vidne falsk mod din næste«, *Stjernen,* nov. 1998, s. 14-21.

Richard D. Draper, »Du må ikke stjæle«, *Stjernen,* okt. 1998, s. 26-31.

Lektion 48: Forberedelse til at tjene ved hjælp af uddannelse

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona,* apr. 2001, s. 30-41.

Anne Yelvington Lynch, »Vinger«, *Liahona,* feb. 2000, s. 26-29.

Darrin Lythgoe, »Kundskabens belønning«, *Liahona,* nov. 1999, s. 48.

Lektion 49: Vi besidder en vidunderlig arv

Jeffrey R. Holland, »Som duer til vores vindue«, *Liahona,* juli 2000, s. 90-93.

Stephen B. Oveson, »Vores arv«, *Liahona,* jan. 2000, s. 34-36.

»Betyder det reelt noget at være i familie med Kirkens pionerer?« *Stjernen,* mar. 1998, s. 30-32.

»Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange,* nr. 168.

Vejledning og kildemateriale til *Unge Piger 3*

(Benyttes som supplement, ikke til at erstatte lektionerne 26-47).

Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Bemærk: Lektionshæftet indeholder ikke én direkte julelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig julelektion (22. december), så overvej at bruge konferencetaler, artikler og salmer, som fokuserer på Frelserens fødsel, forsoning, opstandelse, liv og mission. B=*Børnestjernen*

Lektion 26: Omvendelse

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

Henry B. Eyring, »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 38-41.

»Find indre fred«, *Liahona*, juni 2000, s. 32-33.

»Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.

Lektion 27: At tilgive sig selv

Gordon B. Hinckley, »Hvordan kan jeg blive den kvinde, jeg drømmer om at blive?« *Liahona*, juli 2001, s. 112-115.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?« *Liahona*, nov. 1999, s. 26-28.

Patricia H. Morrell, »Kan du tilgive mig?« *Stjernen*, sep. 1998, s. 7.

Roderick J. Linton, »Det tilgivende hjerte«, *Stjernen*, juni 1998, s. 28-33.

Lektion 28: Indvielse og offer

James E. Faust, »Prisen for at være discipel«, *Liahona*, apr. 1999, s. 2-6.

M. Russell Ballard, »Offerloven«, *Liahona*, jan. 2002, s. 10-20.

Donald L. Enders, »Trofaste troende«, *Liahona*, feb. 2001, s. 38-45.

Laury Livsey, »Jeg vil gå og gøre«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 8-11.

Lektion 29: En forandring i hjertet

James E. Faust, »Født på ny«, *Liahona*, juli 2001, s. 68-71.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liahona*, juni 2001, s. 14-21.

Robert L. Millet, »Aflæg dig det naturlige menneske«, *Liahona*, aug. 2000, s. 6-10.

Juan Antonio Flores, »Jeg ændrede mit liv«, *Stjernen*, maj 1998, s. 40-41.

Lektion 30: Studium af skriften

L. Tom Perry, »Lad ordet fylde jeres hjerter«, *Stjernen*, nov. 1996, s. B2-B3.

Trisha Swanson Dayton, »Jeg vandt min krig«, *Liahona*, aug. 2001, s. 26-28.

»I kan kende sandheden«, *Liahona*, okt. 2000, s. 22-24.

George A. Horton jun., »Vi anvender skrifterne på os selv«, *Liahona*, aug. 2000, s. 44-45.

Lektion 31: Tjeneste i Kirken

Thomas S. Monson, »Hvordan giver vi udtryk for vores kærlighed?« *Stjernen*, feb. 1998, s. 2-7.

M. Russell Ballard, »Troens og forpligtelsens anker«, *Liahona*, aug. 2001, s. 30-40.

Peter B. Gardner, »Bag kulisserne«, *Liahona*, feb. 2000, s. 22-23.

»Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166.

Lektion 32: Samfundstjeneste

Thomas S. Monson, »Et forbillede for de troende«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 95-97.

Roger Terry, »Den mindste af disse«, *Liahona*, dec. 2000, s. 18-24.

»I jeres medmenneskers tjeneste«, *Stjernen*, aug. 1998, s. 14-15.

»Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141.

Lektion 33: Alle mennesker er guddommelige og evige

Gordon B. Hinckley, »Jeres indre lys«, *Stjernen*, juli 1995, s. 101.

Ronald A. Rasband, »Den ene efter den anden«, *Liahona*, jan. 2001, s. 36-37.

»Husk på, hvem du er«, *Liahona*, juni 2001, s. 46-47.

»Overvind verden«, *Liahona*, sep. 2000, s. 26-27.

Lektion 34: Undgå uærlighed

James E. Faust, »Ærlighed – et moralsk kompas«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 39-42.

Robert J. Matthews, »Du må ikke vidne falsk mod din næste«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 14-21.

Richard D. Draper, »Du må ikke stjæle«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 26-31.

Lektion 35: Hvad når jeg skal ud med en dreng?

Richard G. Scott, »Gør hvad er ret«, *Liahona*, mar. 2001, s. 10-17.

Tamara Leatham Bailey, »Tempelgænger-typen«, *Liahona*, maj 1999, s. 46-48.

»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 36: Standarder for ægteskab

»Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, *Liahona*, okt. 1999, s. 26-29.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 89-92.

Lola B. Walters, »Grapefrugtsyndromet«, *Liahona*, sep. 1999, s. 24.

»Celestialt ægteskab«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 25.

Lektion 37: Guds ord som standard

Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 28-32.

Larry E. Dahl, »Den højere lov«, *Liahona*, aug. 1999, s. 16-24.

Zoltán Soltra, »Hvad er den tungeste byrde?« *Liahona*, sep. 1999, s. 29.

»Studér mit ord«, *Stjernen*, mar. 1998, s. 25.

Lektion 38: Gode sundhedsvaner

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

Neal A. Maxwell, »Visdom og orden«, *Liahona*, dec. 2001, s. 18-23.

Jennifer Parry, »Tilpasning«, *Liahona*, mar. 2000, s. 11-12.

Colleen Whitley, »Det går jo ikke ud over nogen«, *Liahona*, mar. 2000, s. 40-42.

Lektion 39: Erkend dit personlig værd

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, apr. 1999, s. 101-104.

Sam og Christie Giles, »Du er ikke velkommen her«, *Liahona*, juni 1999, s. 38-40.

Jack Weyland, »Listen over det gode«, *Liahona*, mar. 1999, s. 40-45.

»Triumf«, *Stjernen*, aug. 1998, s. 40-41.

Lektion 40: Elsk dig selv og andre

James E. Faust, »Dem, der ærer mig, vil jeg ære«, *Liahona*, juli 2001, s. 53-56.

Stephen A. West, »Ved ringe midler«, *Liahona*, juli 1999, s. 32-34.

Anne Billings, »Populær«, *Liahona*, feb. 1999, s. 24.

»Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199.

Lektion 41: Vær pålidelig
Gordon B. Hinckley, »Stræb efter det ypperlige«, *Liahona*, sep. 1999, s. 2-8.
Gordon B. Hinckley, »Tab ikke bolden«, *Stjernen*, sep. 1998, s. B3-B8.
Denalee Chapman, »De tre spørgsmål«, *Liahona*, nov. 2000, s. 46-47.

Lektion 42: Vær forberedt til forandringer
Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke, tro kun«, *Liahona*, okt. 2000, s. 26-29.
Lance B. Wickman, »Dit fremtidige jeg«, *Liahona*, nov. 2000, s. 22-24.
Anja Müller, »Forberedelser til livets storme«, *Liahona*, mar. 2000, s. 12-13.

Lektion 43: Omgang med andre
Thomas S. Monson, »Herrens fyrtårn: Et budskab til Kirkens unge«, *Liahona*, maj 2001, s. 2-7.
Yessika Delfin Salinas, »Bed for dine fjender«, *Liahona*, sep. 2000, s. 8-10.
Linda A. Peterson, »Min helt«, *Liahona*, dec. 1999, s. 34-35.
Jeanette Waite Bennett, »Jeg føler mig ikke hjemme her!« *Liahona*, juni 1999, s. 41.

Lektion 44: Undgå krisesituationer
Gordon B. Hinckley, »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113-116.
Jeffrey R. Holland, »Kast altså ikke jeres frimodighed bort«, *Liahona*, juni 2000, s. 34-42.
Paula J. Lewis, »Fem måder at begrænse stress på«, *Liahona*, sep. 2000, s. 24.

Lektion 45: Valg af erhverv
Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.
Gordon B. Hinckley, »Livets forpligtelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 2-7.

Lektion 46: Administration af penge
Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 63-66.
Marvin J. Ashton, »Hjælp til familiens økonomi«, *Liahona*, apr. 2000, s. 42-47.
Joe J. Christensen, »Grådighed, egoisme og frådseri«, *Liahona*, juli 1999, s. 9-12.
»Sæt tæring efter næring«, *Liahona*, maj 2001, s. 25.

Lektion 47: Budskaber fra vor tids profeter
M. Russell Ballard, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liahona*, juli 2001, s. 79-82.
Dennis B. Neuenschwander, »Levende profeter, seere og åbenbarere«, *Liahona*, jan. 2001, s. 49-51.
Neil L. Andersen, »Profeter og åndelige jordkrebs«, *Liahona*, jan. 2000, s. 18-20. □

Kirkens medlemmer opretholder de nye ledere ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Generalautoriteter, områdeautoriteter og hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen kaldet

Nykaldede generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab blev opretholdt den 6. april under aprilkonferencen 2002.

Ældste Gerald N. Lund og ældste William R. Walker blev kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum. Bonnie D. Parkin blev kaldet som hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen, med Kathleen H. Hughes som førsterådgiver og Anne C. Pingree som andenrådgiver.

30 nye halvfjerdser-områdeautoriteter blev også kaldet – 13 fra USA, to fra Brasilien, to fra Japan og en fra Argentina, Australien, Bolivia, Chile, Ecuador, England, Ghana, Hong Kong, Korea, New Zealand, Paraguay, Peru og Uruguay.

I sine indledende bemærkninger ved mødet lørdag morgen talte præsident Gordon B. Hinckley om Kirkens fortsatte vækst. Han henviste til de positive indtryk af Kirken som flere hundredtusind besøgende, regeringsledere og mediefolk havde fået, da de besøgte Salt Lake City ved Vinterolympiaden. Han talte også den succes, som den voksende, selvsupplerende uddannelsesfond, som blev bekendtgjort sidste april, har fået, og som nu hjælper 2.400 sidste dages hellige i udviklingslande med at opnå en uddannelse.

Ved præstedømmemødet talte præsident Hinckley stærkt imod mishandling/misbrug af ægtefæller, ældre og børn. »Det er noget, som ikke kan billiges eller tolereres,« sagde han. □

Ældste Gerald N. Lund

De Halvfjerds

»Gud snyder ingen og ingen snyder Gud,‹ plejede min far altid at sige. Han sagde også til os: ›Gud belønner rigt‹«, siger ældste Gerald N. Lund, der er et nykaldet medlem af De Halvfjerds.

»Vi blev opdraget udfra denne filosofi,« fortsætter han, »og det definerer den måde, som jeg ser på tjeneste. Jo mere jeg forsøger at takke Gud, jo mere synes han at velsigne mig, hvilket til gengæld bringer mig i endnu mere i gæld til Gud. Man kan aldrig indhente ham.«

Da Gerald Lund vendte tilbage fra sin mission, besluttede han, at han hellere ville arbejde end at uddanne sig.

»Jeg begyndte at arbejde inden for byggeri«, forklarer han. »Efter at have tilbragt en uge med at rense cementforme med en kraftig vandstråle, forstod jeg, at det ikke var det, som jeg ønskede at bruge resten af mit liv på.«

Han begyndte med det samme på Brigham Young University, hvor han tog en bachelor- og magistergrad. Hans beslutning om at uddanne sig ændrede ikke blot hans eget liv, men resulterede i mange års undervisning af utallige sidste dages hellige i evangeliet.

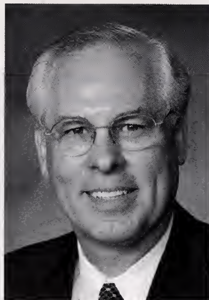
Gerald Lund begyndte at undervise i seminar i Salt Lake City i

1965, hvilket indledte en 34-årig karriere i Kirkens Uddannelsessystem. Udover de første år med seminar, har han undervist i institut, tjent som institutdirektør, arbejdet med at udarbejde undervisningsmaterialer og løst en række administrative opgaver. Han er også forfatter til mange populære bøger og artikler.

Ældste Lund er født i Fountain Green i Sanpete Amt, Utah, som søn af Jewell og Evelyn Lund den 12. september 1939. Familien flyttede til Salt Lake City, da han var et år gammel, og senere til Murray, Utah, hvor han voksede op.

I 1963 giftede han sig med Retta Lynn Stanard fra Great Falls i Montana. De har 7 børn og 17 børnebørn. Søster Lund er en dygtig musiker og har udgivet mange af sine arrangementer. Familien Lund har arbejdet sammen om adskillige jule- og påskekantater.

Ældste Lund har tjent som grenspræsident, biskop og rådgiver i biskoprådet. På tidspunktet for sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum tjente ældste Lund som præsident for Brigham Young Universitetets 14. Stav. □

Ældste William R. Walker

De Halvfjerds

Som dreng i det lille SDH-samfund i Raymond i provinsen Alberta i Canada besøgte William Walker ofte sine bedsteforældres nærliggende hjem. Der på væggen hang et billede af Det Første Præsidentskab. »Jeg kan stadig huske dette billede. Det havde stor betydning for mig i disse tidlige år. Jeg voksede op med kærlighed til Kirkens ledere«, siger han.

Ældste William R. Walker blev født den 25. maj 1944 som søn af J. Harris og Beth Russell Walker. Efter at have udført en mission i Japan gik han på Brigham Young University, hvor han mødte Vicki Van Wagenen. De blev gift i templet i Salt Lake City den 10. juni 1968 og er forældre til fem børn.

Efter eksamen flyttede familien Walker til Vancouver i British Columbia i Canada, hvor han begyndte sin karriere inden for investering som børsmægler. Familien Walker boede i Salt Lake City samt i Concord, Californien; Dunwoody, Georgia og Kenilworth, Illinois, før de vendte tilbage til Utah i 1988. Han var præsident for et datterselskab af American Express og havde senere ledende stillinger hos to af verdens største banker, Citibank og Barclays Bank.

Ældste Walker elsker at passe blomsterne og frugttræerne i sin have. Han og hans hustru har også haft mange muligheder for at passe Herrens haver. De blev kaldet til at præsidere over Japan Tokyo Sydmissionen i 1990, og han var præsident for Sandy Utah Cottonwood Creek Stav på tidspunktet for sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum. Han har været biskop to gange, højrådsmedlem og regional velfærdsagent.

»En vigtig del af mit liv er min mission som ung mand«, siger ældste Walker. »Præsident Hinckley besøgte Japan tre gange, mens jeg var der. Ved et af disse besøg på missionshjemmet, fortalte han min kammerat og jeg, at vi skulle forberede os til at blive biskopper og stavspræsidenter. Det chokerede os virkelig. Men jeg er blevet velsignet ved at se opfyldelsen af denne vidunderlige opfordring fra en Guds profet.« □

Konferencedeltagere går forbi Tabernaklet på Tempelpladsen.

Bonnie D. Parkin

Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

»Så meget af det, som er godt i mit liv, er sket på grund af Hjælpeforeningen«, siger Bonnie D. Parkin. »Jeg tror på det gode i kvinder, der gør, at de sørger for hinanden på måder, som opmuntrer hinanden.«

Søster Parkin, som er det tredje af fem børn, er født den 4. august 1940 som datter af Jesse H. og Ruth Butikofer Dansie. Hun blev opdraget i Herriman i den sydvestlige del af Salt Lake–dalen, som blev koloniseret af hendes oldefar under ledelse af præsident Brigham Young. Hendes mors forældre var omvendte fra Schweiz, som slog sig ned i Idaho Falls i Idaho.

I 1962 tog søster Parkin en bachelorgrad fra Utah State University og begyndte hurtigt derefter at undervise i tredje klasse i Bountiful i Utah. I februar 1963 mødte hun James L. Parkin, som læste til læge på første år på University of Utah. De blev gift den 1. juli 1963 i templet i Salt Lake City.

Bror og søster Parkin, som nu har fire børn og 14 børnebørn, nyder familieferierne ved Lake Powell eller at stå på ski sammen i bjergene. Søster Parkin elsker også sin have, tennis og vandreture tidligt om morgenen.

»Når jeg ser på mit liv, så har hver eneste kaldelse styrket mig«, siger hun. »At blive kaldet til at tjene som præsident for Hjælpeforeningen, mens jeg var en af de yngste mødre i mit ward, var en udfordring, men der kom en sød fred, da wardets kvinder accepterede mig. Den kaldelse velsignede mit liv og hjalp mig med at udvikle mig.«

Søster Parkin tjente i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse fra 1990 til 1994, da hun blev kaldet som andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab. Så blev hendes mand i 1997 kaldet til at tjene i tre år som præsident for England London Sydmissionen.

»Den velsignelse at tjene en mission sammen med min mand har i høj grad styrket mig,« siger hun. »Vi elskede de britiske hellige, så vel som vores ældster og søstermissionærer, og vi lærte så meget af dem.«

Søster Parkin, der er ivrig efter at opmuntre de unge piger til at opdage Hjælpeforeningens glæder, og efter at søstrene i Hjælpeforeningen rækker ud til disse unge kvinder, siger: »Hjælpeforeningen er for alle søstre et sted, som kan hjælpe os med at komme til Kristus.« □

Et fælles institutkor fra Logan og Ogden i Utah synger ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Kathleen H. Hughes

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Vor himmelske Fader har skænket kvinder så mange vidunderlige gaver, evner og kvaliteter,« siger Kathleen H. Hughes, der for nylig er kaldet som førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. »Med hans hjælp og med hinandens hjælp kan vi ikke slå fejl.«

Søster Hughes siger, at skrifternes ord sammen med hendes viden om, at hun er en datter af Gud, har

været et anker for hende og har hjulpet hende med at finde fred, selv i de vanskelige perioder i hendes liv. Hun besøgte for eksempel engang, mens hun kæmpede med det, som måske var en fødselsdepression, sammen med sin mand Liberty Jail i Missouri. De gennemgik profeten Joseph Smiths oplevelse og læste derpå den åbenbaring, som han modtog, og som er nedskrevet i Lære og Pagter 121. Søster Hughes forstod, at på samme måde, som Herren havde støttet Joseph Smith, ville han også støtte hende gennem hendes egne prøvelser. »Det var et tidspunkt, som man aldrig glemmer – et afgørende øjeblik, hvor jeg mærkede Herrens nærvær i mit liv og forstod det, som skrifterne kan gøre for at bringe trøst og fred,« siger hun.

Søster Hughes blev født den 19. oktober 1944 i Tooele i Utah som datter af William Daly og Emma Johanson Hurst. Den 23. november 1966 giftede hun sig med forfatteren Dean T. Hughes i templet i Salt Lake City, og de har tre børn og fem børnebørn.

Søster Hughes tog en bachelorgrad i engelsk undervisning fra Weber State College i 1966, og en magistergrad i specialundervisning fra Central Missouri State University i 1974. Hun underviste i mange år som skolelærer og har arbejdet som administrator i Provos (Utah) skoledistrikt siden 1985.

For nylig har søster Hughes tjent som wardets præsidentinde for Unge Piger. Hun har også haft kaldelser i Hjælpeforeningen, Primary og Søndagsskolen og har tjent i Unge Pigers hovedbestyrelse.

»Hjælpeforeningens formål er at hjælpe søstrene og deres familier til, med præstedømmets hjælp, at komme til Kristus,« siger hun. »Jeg føler en sådan fred i forbindelse med denne kaldelse, og jeg ved, at det vil være en vidunderlig mulighed for at arbejde sammen med disse storslåede kvinder i præsidentskabet.« □

Konferencecentret

Anne C. Pingree

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Anne C. Pingree elsker at læse. Men hun elsker endnu mere at hjælpe andre med at lære at læse.

Mens hun var på mission sammen med sin mand, George C. Pingree, da han præsiderede over Nigeria Port Harcourt missionen, fokuserede hun sin indsats på at fremme læsning og skrivning, især blandt lederne i hjælpeorganisationerne. »Jeg skal aldrig glemme, hvor glade søstrene blev, da de lærte at læse. Når de stod op ved træningsmøder og læste enkelte sætninger om deres lederansvar, ville de andre kvinder klappe ad dem, for de var så lykkelige,« siger søster Pingree. »Det åbnede en hel ny verden.«

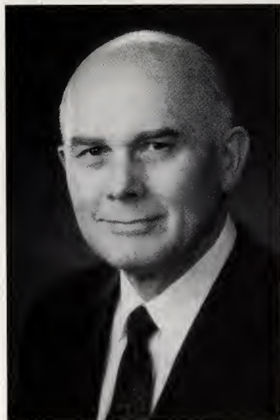
Med en bachelorgrad i engelsk fra University of Utah har søster Pingree været frivillig i læseundervisningen i grundskolen for spansktalende børn gennem »Jeg kan læse«-programmet og som engelsklærer for laotiske immigranter gennem Literacy Volunteers of America.

»Jeg tror, at Herren giver os erfaringer i livet, for at forberede os til det, som kommer i fremtiden«, siger søster Pingree, som giver sine erfaringer med læseundervisning årsagen til sin forberedelse til denne nye kaldelse. Som andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab håber hun at fortsætte med at fremme læseundervisningen som en fortsat vigtig del af Hjælpeforeningen.

Søster Pingree tilføjer, at det at arbejde sammen med mennesker fra andre lande også har forberedt hende på forskellige måder. »Mit perspektiv, min indsigt og min forståelse af kvinder over alt i verden er blevet øget. De har lært mig mere om tro og vidnesbyrd, end jeg nogen sinde har lært dem«, siger hun.

Tidligere kaldelser som medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, præsidentinde for Hjælpeforeningen i ward og stav, rådgiver i Unge Pigers præsidentskab i staven og som præsidentinde i wardets Primary har givet søster Pingree en stor kærlighed og taknemlighed for Kirkens kvinder. »Jeg håber at nå ud til hver eneste kvinde og hjælpe hende med at føle sig betydningsfuld i Herrens øjne. Profeterne har fortalt os, at vi som pagtskvinder, har et betydningsfuldt bidrag at yde til opbyggelsen af riget i disse de sidste dage. Vores retfærdige indflydelser kan udgøre en forskel i denne verden,« siger hun.

Søster Pingree er født i Salt Lake City den 11. juni 1941 som datter af Ezra T. and Maude Erickson Clarck. Hun og hendes mand blev gift i templet i Salt Lake City i 1963. De har fem børn og fire børnebørn. □

Ældste Dallin H. Oaks

Ældste Jeffrey R. Holland

Ældste Oaks og ældste Holland skal tjene blandt lokale hellige

Begyndende i august vil ældste Dallin H. Oaks og ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum få til opgave at tjene uden for USA i en periode på et år. Ældste Oaks skal tjene som områdepræsident i Filippinerne, og ældste Holland skal tjene som områdepræsident i Chile.

Med disse opgaver er det første gang i mange år, at et medlem af De Tolv Apostles Kvorum bor og præsiderer uden for USA. Ældste Ezra Taft Benson (1899-1994) og ældste Mark E. Petersen (1900-1984) præsiderede som apostle over henholdsvis den europæiske og den vesteuropæiske mission. Ældste David O. McKay (1873-1970) tjente også som missionspræsident, mens han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum og præsiderede over den britiske mission i begyndelsen af 1920'erne.

Ældste Oaks og ældste Hollands opgaver som områdepræsidenter har til hensigt at imødekomme en udfordring, som Kirken har stået over for i årevis i områder under udvikling: Hurtig vækst. »Vækst har været vores største problem«, sagde præsident Gordon B. Hinckley i et interview med *Deseret News*. »Og hvor er det et vidunderligt problem.«

I deres nye opgaver skal ældste Oaks og ældste Holland hjælpe med at oplære nye kirkeledere samt hjælpe nye medlemmer med at komme ind i Kirken og komme til templet. De nye opgaver vil også gøre medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum i stand til at få yderligere erfaring med at imødekomme sådanne behov.

Kirken har oplevet hurtig vækst både Chile og Filippinerne i de senere år. I Filippinerne er Kirkens medlemstal vokset til næsten en halv million, og det meste af denne vækst har fundet sted i det sidste tiår. Medlemstallet i Filippinerne var i 1984 76.000, i 1990 var det 237.000 og i dag er det omkring 496.000. Der findes nu mere end 1.200 menigheder, organiseret i 80 stave og 13 missioner i denne nation. Templet i Manila i Filippinerne blev indviet i 1984.

I Chile er der flere end 520.000 sidste dages hellige. Da templet i Santiago i Chile blev indviet i 1983, var der omkring 140.000 medlemmer i landet. I 1988 blev Chile det fjerde land i verden, der havde 50 stave. Mellem 1983 og 1993 fordobledes antallet af medlemmer i Chile, hvilket gjorde Chile til det land med det hurtigst voksende medlemstal i Sydamerika. Fortsat vækst, deriblandt oprettelsen af 26 nye stave mellem 1994 og 1996, førte til oprettelsen af området i Chile i 1996. □

Aprilkonferencen tilgængelig på DVD

Aprilkonferencen er nu tilgængelig på 16 sprog på en enkelt DVD. Med blot et klik, kan medlemmerne se konferencen og høre den på kantonesisk, cebuano, engelsk, fransk, tysk, italiensk japansk, koreansk, mandarin, portugisisk, russisk, samoansk, spansk, tagalog, tahitisk eller tongansk.

Eftersom denne DVD er kompatibel med NTSC-, PAL- og SECAM-formater, kan den ses ved brug af DVD-afspillere og fjernsyn over hele verden. DVD'en (katalognummer 22057090; US $14,25) blev sat til salg på Kirkens distributionscentre i juni. □

FOTO: SCOTT P. ADAIR, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Templet i Snowflake Arizona, der ligger på en bakke, er Kirkens 108. fungerende tempel. Det er står som opfyldelsen af profeti og som en hyldest til trofaste pionerer.

Præsident Hinckley indvier templet i Snowflake i Arizona

Præsident Gordon B. Hinckley indviede templet i Snowflake – Arizonas andet tempel og Kirkens 108. – ved fire møder den 3. marts.

»Vi er taknemmelige for dem, som lagde grunden til dette og andre nærliggende samfund,« sagde præsident Hinckley i sin indvielsesbøn, idet han henviste til tidlige sidste dages hellige bosættere, som kom til Snowflake-området i 1878 på anmodning fra præsident Brigham Young. »De kæmpede hårdt og længe mod mange former for modgang. Nu nyder deres efterkommere de dejlige frugter af deres indsats, og dette smukke tempel er kronen på værket.«

Præsident Hinckley blev ledsaget af ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum og af ældste Dale E. Miller fra De Halvfjerds, der er andenrådgiver i områdepræsidentskabet for det sydvestlige Nordamerika.

Det nye tempel betjener kirkemedlemmer i det nordøstlige Arizona og en lille del af det vestlige New Mexico. Tempeldistriktet omfatter også medlemmer, som bor i reservaterne for indianerstammerne Apache, Hopi, Navajo og Zuni. Indiansk design og møblering er en del af templets indre, bl.a. håndlavede tæpper, kurve og keramik.

Snowflake og nabobyen Taylor blev beboet i 1878 som en del af den kolonisation, der blev påbegyndt af præsident Brigham Young. I 1880 opmuntrede ældste Wilford Woodruff, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, de kæmpende hellige til at være standhaftige ved at tale om muligheden for et tempel i deres midte. Senere blev profetiske udtalelser tilskrevet Kirkens præsidenter John Taylor (1808-1887) og Joseph F. Smith (1838-1918). Trofaste hellige holdt fast ved disse løfter og gav dem videre fra generation til generation.

»Snowflakes historie og legender er fuld af disse historier,« sagde tempelpræsident Leon T. Ballard, som kommer fra Snowflake. »Jeg er opdraget med dette. Det er derfor, jeg anser dette tempel som et profetisk tempel.«

»Dette tempel er svar på profetier, som blev udtalt,« sagde Dean Porter, koordinator i tempelkomiten i Snowflake. »Det er en hyldest, ikke så meget til os, men til vore pionerforfædre, som blev bedt om at forlade deres hjem i Utah og skabe sig en ny tilværelse her.«

Flere end 11.000 medlemmer deltog i templets indvielse. Selv om der kun bor 9.000 mennesker i Snowflake-området, kom flere end 94.000 til åbenthus mellem den 2. og den 16. februar. Præsident Ballard sagde, at mange tusinde besøgende kom på grund af deres forfædres tilknytning til området. »Og i deres begejstring, medbragte de deres venner,« sagde han. Denne begejstring for det nye tempel er ikke blevet mindre siden indvielsen. »Vi har 24 sessioner om ugen, og de har næsten alle været fuldstændig fyldt op,« sagde præsident Ballard. □

Handicap-OL afslutter vinterlegene i Salt Lake City

Sportskonkurrencens ånd fortsatte, da Salt Lake City var vært for de olympiske vinterlege for handicappede fra den 8. til den 16. marts. Flere end 4.000 frivillige og tusinder af tilskuere kom med bifaldsråb til de handicappede sportsudøvere fra hele verden, mens

de konkurrerede i skiløb, hockey og langrend.

VIDEREGIVELSE AF FLAMMEN

Den 7. marts stod Det Første Præsidentskab og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum foran Kirkens administrationsbygning for at videregive faklen til handicap-OL. På trapperne bød Det Første Præsidentskab faklen velkommen fra fakkelbærer Carrie Snoddy fra Park City i Utah. Hun gav sin fakkel til præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, som derpå gav den til præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, som så gav den til præsident Gordon B. Hinckley.

Præsident Hinckley hævede faklen, så tilskuerne kunne se den. »Velkommen, velkommen til handicap-OL, til disse storslåede sportsfolk, som har udmærket sig!« sagde han. »Gå fremad! Vind væddeløbet! Gør krav på mesterskabet! Vær lykkelig, vær lykkelig. Vi er alle med jer. Vi hepper alle på jer. Vi ønsker, at I får succes, og vi håber, at det vil blive en storslået og fantastisk og vidunderlig mulighed for alle, som deltager. Lad alle være vindere. Hurra!«

Præsident Hinckley gav derpå faklen til Margaret Stocks fra Brigham City 2. Ward i Brigham City Utah Box Elder Stav, som derpå bar den videre.

DELTAGENDE SPORTSMÆND

Blandt de 1.000 sportsudøvere fra 36 lande, som deltog i Vinterlegene for handicappede i Salt Lake City 2002 var der to sidste dages hellige. Lacey Heward, et 22-årigt medlem af Mount Mahogany Ward i Highland Utah East Stav, stod på ski forbi sin personlige frygt og de fleste af sine konkurrenter den 11. og 14. marts, og hun vandt to bronzemedaljer i kvindernes konkurrence på én ski.

Søster Heward var kun 18 måneder gammel, da en ulykke gjorde hende handicappet. Men et fysisk handicap har ikke sat tempoet ned på hendes eget ønske om at »være det bedste, jeg kan.«

FOTO: JEFFREY D. ALLRED, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley byder fakkelbæreren Carrie Snoddy fra Handicap-OL velkommen med et kys. Præsident Thomas S. Monson og dennes hustru, Frances, ser på.

»Jeg har arbejdet så hårdt for at komme til dette,« sagde hun. »Det føles godt endelig at være her, endelig at få adrenalinen i gang, at komme herud og bare gøre det.«

Keith Barney, medlem af Alpine 11. Ward i Alpine Utah Stav, konkurrerede i 5 km-langrend og i sidde-ski afdelingen af mændenes skiskydning. Han er også cykelrytter hos USA's hold i handicap-OL.

Bror Barney mistede brugen af sine ben i en ulykke, da han var 14 år gammel. I dag arbejder han i genoptræningscentret ved University of Utah Medical Center. Han underviser de nyligt handicappede i at leve et rigt og produktivt liv.

AJOURFØRING FRA VINTEROLYMPIADEN

Ud over de sportsudøvere, der blev omtalt i juninummeret af *Liahona* i 2002, repræsenterede Quinn Wheeler, 28 år og medlem af Taylorsville 39. Ward i Taylorsville Utah South Stav, Dansk Vestindien som medlem af deres bobslædehold til Vinterolympiaden. Bror Wheeler begyndte at køre bobslæde i college og blev bekendt med medlemmer af holdet fra Dansk Vestindien, mens han arbejdede på St. Thomas midt i 2000. Han sluttede sig til holdet, da en uventet ledig plads kom op. □

Lacey Heward, et medlem af Kirken fra Highland, Utah, vandt bronze i konkurrencen på en ski ved Handicap-OL.

FOTO: RAVELL CALL, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

***Mindedagen, den 14. september 2001,* af Anne Marie Oborn**
Efter terroristangrebene tirsdag den 11. september 2001 udpegede USA's præsident, George W. Bush, fredag den 14. september som en mindedag. Alle blev opfordret til at tænde et stearinlys til minde om ofrene for angrebene. Dette maleri forestiller kunstneren og hendes datter, som højtideligholder denne mindedag.

»Dette værks historie har været storslået. Vores folk har gennemgået enhver form for lidelse. Deres ofre har været ubeskrivelige. Deres indsats har været umådelig og helt utrolig. Men ud af denne smelteovn er der kommet noget storslået. I dag står vi på et sted, hvor vi kan se resultatet af alle disse år og kan se omkring os,« sagde præsident Gordon B. Hinckley ved åbningen af generalkonferencen. »Efterhånden som Kirkens historie har udviklet sig, er der fremkommet et smukt mønster. Det kommer til udtryk i lykkelige og vidunderlige menneskers liv. Det peger mod, at der stadig vil ske meget forunderligt.«

BERETNING FRA APRILKONFERENCEN 2002
DEN 6. OG 7. APRIL 2002